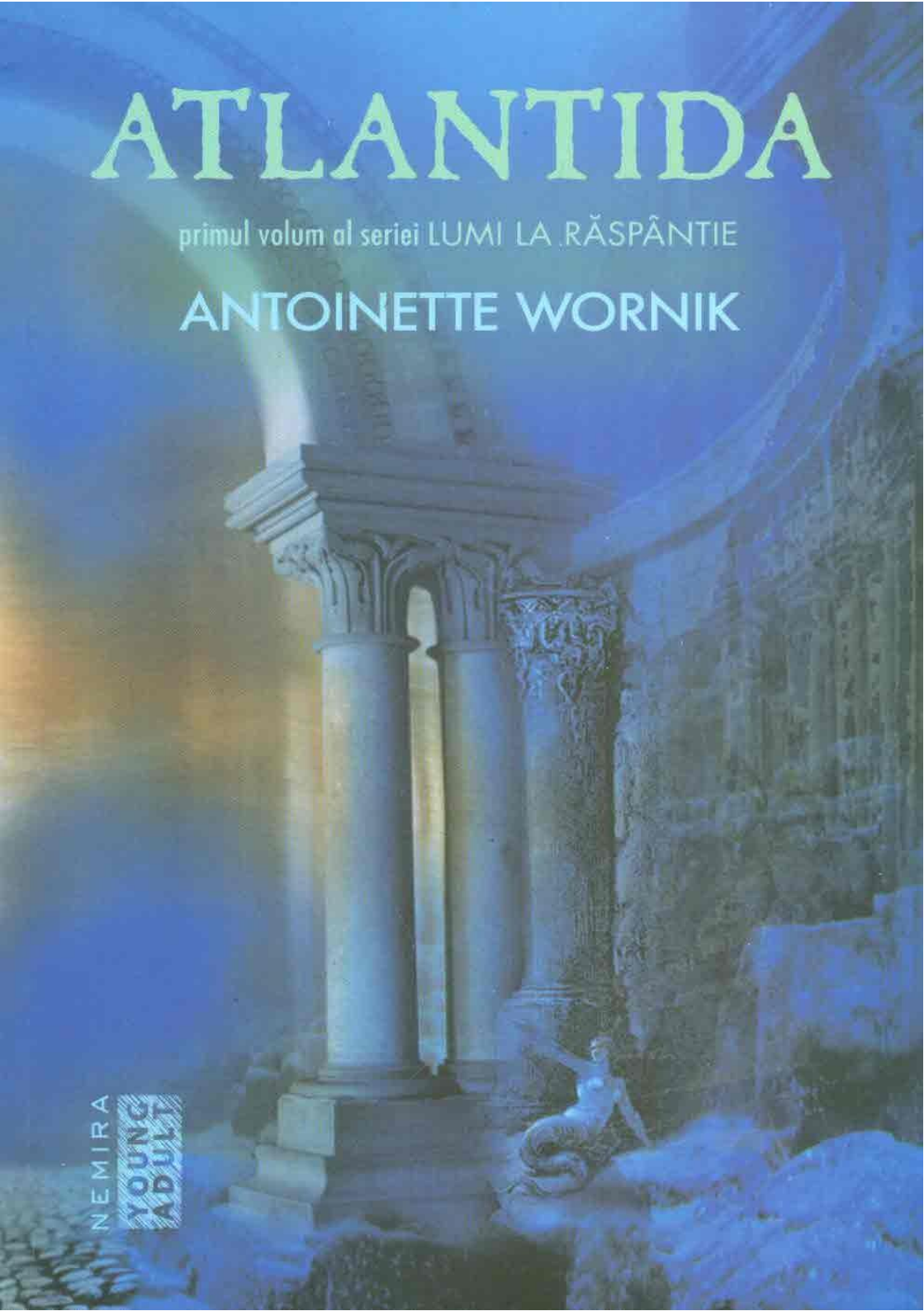

ATLANTIDA

primul volum al seriei LUMI LA RĂSPÂNTIE

ANTOINETTE WORNIK

NEMIRA
YOUNG
ADULT

ANTOINETTE WORNIK

ATLANTIDA

Antoinette Wornik (pseudonim literar pentru Roxana Antoinette Vornic, n. 1965) a absolvit Facultatea de Filologie a Universității București. Este nepoata scriitorului, eseistului și criticului literar Ion Biberi.

În anul 2004 i se conferă ordinul „Meritul pentru învățământ” în grad de Cavaler. Este coautor al suportului de curs „Limbă, cultură și civilizație românească” (2008), destinat elevilor români care studiază în țări din Uniunea Europeană. A publicat articole și auxiliare didactice vizând metodică și didactica disciplinei limba română. Romanul *Atlantida*, primul volum al seriei *Lumi la răspântie*, reprezintă debutul literar al autoarei.

Șamanul

— Știți că pot accepta o cantitate remarcabilă de „terifiant”, le-a spus Wambua. Am puterea să mă confrunt cu cele mai înspăimântătoare fenomene. Dar povestea asta stranie mi-a dat efectiv fiori. Discuțiile colaterale au încetat și toți ochii s-au îndreptat spre el.

Lucrările seminarului se încheiaseră seara târziu. S-au retras după aceea, ca între prieteni, într-un pub din centrul oraşului. Să schimbe impresii, păreri, să împărtăşească amintiri.

Cina de la restaurantul hotelului fusese ca la carte, sobră, oficială. Acum stăteau în faţa unor halbe cu bere nefiltrată şi a unor covrigi calzi, cu sare mare, grunjoasă.

Dezbaterile de dimineaţă vizaseră controversata problemă a gerontologiei experimentale. Au fost expuse puncte de vedere variate, ipoteze, argumente, provocări.

Dar la acest ceas din noapte, discuţiile despre „viaţa veşnică” sunt libere, degajate. Se râde, se glumeşte, toţi simt nevoia să se destindă după oboseala unei zile de concentrare.

Grupul zgomotos al cercetătorilor nu face notă discordantă cu ceilalţi clienţi ai pubului – boema artiştilor locali, prinşi în dispute febrile, pătimăşe. Poate doar hainele nu le seamănă. Tinerii de la celelalte mese au ținute nonconformiste, pe când ei sunt încă îmbrăcaţi în costumele riguroase impuse de dress-codul seminarului de peste zi. Îşi permisese ră doar să renunţe la cravate, iar câţiva abandonaseră acum şi sacourile.

— Trebuie să admitem că nemurirea e un subiect fierbinte, a deschis Thomas şirul polemicilor prieteneşti. Recunoaşteţi, eternitatea a fost dintotdeauna fascinantă.

— Dragul meu, tu gândeşti tipic pentru un

antropolog, intervine Aaron. Dar eu, cu fixurile mele de bioevoluționist, îți spun că treaba e foarte riscantă. Admite că bătrânețea este un fapt natural. Să rămâi etern în condiția de om tânăr ar însemna, pe lângă atâtea alte inconveniente, să te și cam sature de propria veșnicie.

— Așa e! Ajungi să te plictisești de nemurire, chiar dacă ai resurse inepuizabile de entuziasm, îl susține Sarah. Te-apucă, la un moment dat, lehamitea.

— Te-apucă așa ceva pentru că voi, parapsihologii, aveți o minte complicată, o provoacă Olaf.

— Adică tu, Olaf, ai prefera să repara niște „instalații” pseudoumane?

— Sunt neurochirurg, nu mecanic. Dar așa e, dacă am elimina complet degradarea fizică și mentală, ce am ajunge până la final? Niște mașinării. Uite, mi-l și imaginez pe Thomas cu ochi bionici.

— Concluzia, dragii mei, intervine tranșant Aaron, concluzia se naște de la sine... Nu este etic să te abați de la destinul speciei tale. Ar fi pur și simplu terifiant.

— Așa crezi? Am să vă povestesc eu altceva care ar trebui să ne pună pe gânduri. Și încă pe termen mai scurt decât perspectivele discutate acum. V-am zis că fac cercetări etnologice în Tanzania. Studiez ritualurile triburilor masai.

— E chiar periculos, șoptește admirativ Sarah. O fascina lumea prea puțin cunoscută a luptătorilor masai.

— Nicidecum, eu mă integrez bine în comunitatea lor de războinici. Știu că, atunci când studiezi o cultură, trebuie să trăiești în ea, să înveți s-o respecti. De fiecare dată, poliția locală insistă să mă protejeze. Autoritățile chiar se tem de ei. Dar eu acolo mă simt liber și sunt recunoscător lumii aceleia pentru ce îmi dezvăluie. Iar masaii înțeleg asta.

De altfel lui Wambua îi place să se simtă liber chiar și în cele mai protocolare contexte. Acum, de exemplu, dacă cineva ar fi privit sub masa mare de lemn brut în jurul căreia se aflau, ar fi putut observa excentricitatea tânărului african.

Purta o încălțăminte ușoară din pânză roșie, împodobită cu broderii tradiționale, alcătuind un model exploziv. Culorile nu erau deloc în consonanță cu rigoarea cerută de un seminar.

Și asta pentru că tălpile lui, obișnuite din copilărie să simtă dogoarea pământului Kenyei natale, refuzau să accepte atingerea „pieilor de animale moarte”. A pantofilor sofisticați.

— De data asta a fost altceva, continuă el. Eram acolo de două săptămâni. Să asist la Eunoto, o ceremonie a inițierii.

— Fascinant, intervine Aaron.

— Până la un punct doar. Pentru că, la un moment dat, și-au făcut apariția primele semne stranii, total nefirești.

Cuvântul „semne” îi atrage brusc atenția lui Peter, într-un fel pe care ceilalți nu l-ar fi putut înțelege.

Stătea lângă Wambua și, din acea clipă, începu să-l privească fix, ca și cum s-ar fi temut să nu-i scape vreun detaliu.

Pauză de tăcere deplină. Doar grupul lor mai rămăsese în local.

— Mai întâi au fost cadavrele...

Atenția lui Peter a ajuns la maximum. Totul decurge exact cum i se spusese că se va întâmpla.

— Masaii nu-și îngroapă morții. Indiferent cât de iubit a fost în timpul vieții, trupul răposatului e dus în savană și lăsat pradă animalelor.

— Nu e cam ciudat? Întreabă Thomas.

— E refacerea unui ciclu, explică Wambua. Practic, reintegrarea în lumea viului. Ei socotesc că așa...

— Cadavrele! Continuă ideea asta, Wambua, îl somează Peter. Era nerăbdător (și înspăimântat totodată) să înțeleagă dacă bănuielile i se confirmă.

— Morții sunt devorați de hiene sau de hoitari. Și asta e considerat un semn de bun augur.

— Distinși colegi, încep să-mi doresc nemurirea. Nu mă mai opun, revine Olaf glumind, asupra opiniilor sale anterioare. Nu mi-aș dori să fiu devorat de jivine. Auzi, ce perspectivă: să te mănânce hienele! În semn de „bun augur”!!!

— Tocmai că nu așa s-a întâmplat. Animalele nu s-au atins de leșuri. Iar masaii au considerat că asta e un semn rău.

— Un semn pentru ce? Insistă Peter.

— Pentru ceea ce a urmat. Ei cred cu tărie că zeul Enkai le vestește iminența unor evenimente nefaste. Cadavrele neatinse l-au avertizat pe șamanul lor că trebuie să intre în legătură cu spiritele morților și cu voința lui Enkai. Ca să afle înțelesul prevestirii.

— Și ce au aflat? Peter continuă să nu-l lase pe Wambua atras de alte detalii.

— E, vedeți voi, aici încep aspectele cu adevărat tulburătoare ale întâmplării. Șamanul descinde din neamul celui care, demult, cu vreo două veacuri în urmă, le-a prezis că îl vor cunoaște pe Duhul Morții.

— Ai dreptate, confirmă surprins Aaron. Atunci a izbucnit epidemia!

— Exact. Peste două treimi dintre ei au murit.

— Și acum? Ce a prevestit șamanul? Insistă din nou Peter.

— Știu că e miezul nopții și un efect teatral ar fi adecvat, dar, credeți-mă, vă relatez purul adevăr. Șamanul a plecat din sat și s-a retras pe malul unui lac. A rămas acolo zile în șir, rostind continuu incantații, în timp ce privea apa. De parcă ar fi presimțit că se „condensează” un pericol.

— Și ce era acolo, în apă?

Peter aproape că îi poruncește să răspundă, fără să-și dea seama că monopolizase tirul întrebărilor.

— Ce să fie, mimează Thomas o falsă mirare. Voia să mai destindă atmosfera care devenise sufocant

de tensionată. Vârcolaci, ăsta e răspunsul! Imaginarul contemporan este redus la întruchipări demonice de tip vampiric. Vârcolacii sunt la modă, dai de ei peste tot. Era cazul să apară și în lacuri!

Thomas întâlnește însă privirea încruntată a lui Peter și pricepe că, pentru el, povestirea avea un înțeles foarte grav.

— Nu știu ce era acolo, numai războinicilor bătrâni le e îngăduit să comunice cu șamanul. Iar aceștia s-au întors teribil de tulburați de vorbele lui. Și, vedeți voi, când ești de mic învățat să ucizi leii cu sulița, nu te sperii atât de ușor.

— A existat, totuși, un răspuns, perseverează Peter.

— Da, a fost un răspuns.

Wambua a lăsat să se aștearnă tăcerea, parcă urmărind un efect anume. Toate privirile îl țintuiau nemișcate.

— În ape s-a născut din nou Duhul Morții! Acesta a fost răspunsul!

Ceilalți așteaptă oarecum nerăbdători continuarea povestirii lui Wambua, prea eliptică și misterioasă. Peter este singurul care se apropie de înțelesul adevărat al întâmplării. Pentru el, toate vocile se estompează ca într-o secvență de film mut. Înregistrează doar gesturile colegilor săi.

Pe acest fundal, lumea lui de gânduri încearcă să ajungă la întregul sens al cuvintelor șamanului.

Treptat, din străfundurile conștiinței, încep să iasă la lumină fragmente ale unei alte întâmplări, demult trăite. Își reamintește chipuri, o lume stranie, ireală. Șoapte rostite în limbi necunoscute pământenilor.

Și ochii... Mai ales ochii lor scânteietori și-i amintește...

Îl cutremură brusc înțelegerea faptului că timpul a început să curgă alert, măsurându-și propria descreștere. Apropiind civilizațiile de neantul extincției.

Se uită la Wambua. Îi e drag ca un fiu tânărul ăsta entuziast, atât de serios, care, fără să bănuiască, trimisese spre el avertismentul asupra pericolului. Povestea se încheiase. Peter îi vorbește lui Wambua încet, calm, ca să nu-l nedumerească.

— A fost o istorisire captivantă, spune. Și îl mângâie pe frunte, cu intenția, parcă, de a-i alunga temerile.

Dar mâna lui alunecă lin către tâmpla tânărului, apoi coboară îndărătul urechii drepte. Acolo palpează ușor, scurt, cu un gest profesional.

Da, semnul apăruse, așa cum îi spusese Ei.

Era acolo. Semnul. O excrescență mică, rotundă, cât o monedă. Acoperită cu piele rece, de reptilă solzoasă.

Apariția

Totul începuse demult, într-o dimineață de iarnă. Sunetul insistent al ceasului îl trezește brusc. Peter e buimac: detestă clipa asta care îl smulge din liniștea somnului. „Cinci minute. Încă cinci minute...”

Forfota din casă trădează pregătirile precipitate de la începerea zilei. Pași febrili, frânturi din programul de știri. Uși deschise, închise, șiroitul apei de la duș.

Simțea că un nou vis i se insinuează sub pleoape, chemat de compromisul celor „cinci minute”, dar o alarmă interioară îl avertizează.

Își mobilizează pe loc energiile. Trebuie să ajungă mai devreme la colegiu. Echipa lor avea de prezentat un proiect, iar Brian și Elisabeth, care erau interni, cu siguranță începuseră deja pregătirile.

Jos, în bucătărie, rutina dimineților continuă. Maria pregătește micul dejun, camera fusese aerisită, miroase a pâine proaspăt prăjită.

Sophia își face apariția, ca de obicei, adormită aproape, iar micul dejun se încheie iute, pentru că se anunță o zi plină.

Înainte de a ieși, Maria aruncă o privire la ceas, mușcând dintr-un măr. Stăteau toți foarte bine cu timpul.

Când a deschis ușa, Peter se aștepta să vadă lumina limpede și clară a unei zile frumoase de început de iarnă, conturând siluetele verzi ale cedrilor de pe culmile colinelor.

Într-adevăr, toate astea l-au întâmpinat când a deschis ușa. Nu l-au mirat. Erau firești pentru o dimineată limpede și clară de început de iarnă. Ce l-a mirat a fost calul.

Mirarea era de ambele părți. Din fața verandei îl privea fix, cercetător, un cal alb. Orbitor de alb. Lui Peter i se părea chiar ușor fosforescent, dar probabil lumina puternică a dimineții îi crea această iluzie.

S-au apropiat prudent de calul necunoscut, iar Maria i-a întins mărul din care tocmai mușcase. Calul l-a apucat cu buzele și a scos un sunet aproape articulat.

Mai târziu, când avea să îi povestească lui Steven scena acestei neobișnuite întâlniri, Maria va susține cu tărie că sunetele semănaseră cu un fel de mulțumire pentru gestul ei.

— Ciudat cum a ajuns aici, s-a gândit Peter. Nimeni din oraș nu are un cal și nu e niciun sat prin împrejurimi. Nu văd de unde s-ar fi putut rătăci.

Maria a privit animalul mai de aproape: avea ochi mari, negri, cu irizări de un galben strălucitor, intens. Ochii erau, de fapt, mai mult galbeni decât negri. Iată încă un lucru inexplicabil.

— E absolut minunat (Sophia, sora lui Peter, rămăsese pe ultima treaptă a verandei și studia animalul în amănunțime). Este atât de alb, de un alb fără cusur, încât...

— Dar problema este de unde a venit, al cui este, continua să se mire Peter, punând întrebările încet, aproape ca pentru sine.

— Cred că nu avem timp pentru atâtea nedumeriri. (Maria se uită iar la ceas și simte presiunea minutelor.) O să ne gândim la asta după-masă. Îl lăsăm deocamdată aici și rezolvăm după ce ne sfătuim cu Steven.

— Bineînțeles, „cu Steven” ... a repetat ironic Peter.

Dar și-a stăpânit nemulțumirea, pentru că, într-adevăr, nu mai aveau timp.

Decizia a fost, ca atare, eficientă și rapidă: calul putea rămâne în curtea din fața casei. Va alege să îi aștepte sau s-o ia pe un alt drum, poate chiar să se întoarcă de unde venise.

Seara, în funcție de aceste variante, se vor gândi și la soluții. Precis cineva îi va fi observat absența și va fi început să-l caute.

Peter a mai privit o dată calul. A avut, nu știa de ce, impresia că și calul se uită la el, cu mare atenție. De parcă animalul acesta straniu n-ar mai fi văzut până atunci oameni și ar fi fost surprins. Ba chiar uluit!

Nu se pricepea la cai, nu știa dacă se miră și ei, dar și-a dat seama că erau în pericol să întârzie. Colegiul nu era departe, funcționa în clădirea unui fost conac cu aer vetust, înconjurat de cedri.

Grăbi pasul. Obișnuita lor plimbare matinală, plăcută și revigorantă, acum s-a transformat într-

un sfert de oră de mers susținut.

În timp ce Peter și Sophia se îndepărtau, calul alb, rămas nemișcat în fața verandei, îi urmărea fix cu ochii lui rotunzi, în care se roteau stranii irizări aurii.

A ajuns în amfiteatru cu puțin înaintea domnului Hubbs.

— Credeam că nu mai apari, i-a spus Brian văzându-l cum gâfâie de efort.

— Probleme neprevăzute de ultim moment, i-a răspuns Peter încheindu-și regulamentar nasturii sacoului.

Domnul Hubbs și-a făcut apariția la fix, ca de obicei, și Peter s-a bucurat că, în ciuda întâmplării bizare, nu întârziase.

Gândul îi fugea însă involuntar spre calul ivit de nicăieri în fața verandei lor. Avea totuși, nu știa de ce, impresia că reîntâlnise un prieten vechi.

Și-a alungat ideea asta, pentru că trebuia să se concentreze la expunerea lui Brian. Elisabeth a dezvoltat apoi tema, iar el se străduia s-o susțină din priviri.

Dar simțea că trișează, gândul îi tot aluneca spre cal. Ca și când ar fi ascultat de o chemare, căreia nu i se putea împotrivi.

Animalul avea ceva straniu în privirea ca o rotire de valuri, ca un miraj de ape adânci. Nu putea să scape de obsesia că ochiul lui, de un negru intens, cu involburări aurii, îl urmărea de parcă ar fi vrut să-i transmită subliminal ceva grav și important.

Și, mai ales, avea iraționala certitudine că acum îl așteaptă.

Apoi a urmat intervenția lui. Și-a punctat concluziile, dominat de sentimentul dedublării. Simțea un fel de dor, un fel de nerăbdare să termine, ca să revadă acel minunat animal.

Se pomeni zâmbind. Nu de mulțumire că reușise să prezinte niște idei bine structurate, ci pentru că i se părea amuzant să-i fie dor de un cal.

„Nu pierde contactul vizual!” și-a comandat când a simțit că privirea tinde să-i alunece către geamul prin care se vedea drumul spre casă.

— Păraai oarecum absent, dar ai vorbit foarte bine, i-a spus Elisabeth după încheierea prezentării. Te frământă ceva.

— Mă cam doare capul, i-a răspuns Peter masându-și tâmpilele.

Avea senzația că un gând străin, al altcuiva, încearcă să i se insinueze în conștiință.

— Scade presiunea atmosferică, asta-i cauza, l-a bătut Brian încurajator pe umăr. Norii s-au lăsat până aproape de vârful cedrilor. E clar că se anunță vijelie sau ninsoare chiar.

Subiecții

Expediția lui Mur pe această planetă, pentru el nouă, fusese decisă relativ rapid.

Nu avusese timp de inițieri detaliate, așa cum ar fi

fost necesar pentru un Delph. Se limitase doar să încarce câteva date preliminare esențiale, știind că va prelua telepatic restul informațiilor.

Misiunea lui nu se anunța chiar simplă. Urmăreau Subiectul de multă vreme și erau mulțumiți de modul în care acesta evolua (ceea ce le consolida convingerea că alegerea fusese foarte bună).

Dar, în ultima vreme, devenise tot mai evident faptul că „preluarea” trebuia făcută înainte de termenul stabilit. Se anunța o situație de criză, care putea compromite totul. Riscău să i se altereze Subiectului disponibilitățile inițiatice, dacă nu se intervenea foarte rapid.

Mur se analiză întâi pe sine. Avea acum o nouă carcasă, concepută de Dnumm. Acesta proiecta întotdeauna reprezentări ireproșabile, în perfectă consonanță cu datele civilizațiilor explorate, în care orice Delph încerca să se integreze cât mai firesc.

— Trebuie să recunosc că e o carcasă credibilă și funcțională, a admis Mur după ce a executat niște mișcări scurte.

Îi plăcea mai ales numărul rezonabil de picioare – erau patru. El, care venea din neamul Marilor Sepii, acorda o deosebită importanță acestui aspect.

A înregistrat apoi rapid coordonatele spațiului. Nu a avut timp să transfere toate datele către Sursă, pentru că ușa construcției umane s-a deschis.

Mur a vizualizat cei trei subiecți, le-a decodificat

replicile, le-a prelucrat mișcările și reacțiile.

Un subiect i-a întins un măr. O clipă, nu a știut cum să reacționeze, dar apoi l-a acceptat. Ba chiar a mulțumit din reflex, cu rostirea silabisită a lumii lui, și această scăpare l-a făcut să-și regrete pregătirea sumară pentru misiune.

Apoi subiecții s-au despărțit. Iar el a rămas nemișcat, urmărind principalul Subiect cum se pierde în depărtare.

A încercat ușoare conexiuni telepatice cu el, prin niște canale inferioare ale rațiunii. Nu dorea să-l sperie. Dar trebuia să înceapă să-i ridice undele de vibrație a conștiinței, ca să fie pregătit pentru tot ce va urma.

Ca atare, deși era evident că are de-a face cu o civilizație care nu este conștientă de disponibilitățile nelimitate ale mentalului, Mur a admis că Pământul este totuși o locație cu un potențial real.

Peter se întorcea acasă. Uitase aproape complet de gândurile ce îl frământaseră toată ziua. A văzut mașina lui Steven și a dedus că Maria îl chemase să discute despre întâmplarea neprevăzută din acea dimineață.

L-a observat din depărtare pe Steven vorbind precipitat la mobil (avea uneori convorbiri efectiv interminabile cu redactorul-șef al ziarului), urmărit de privirea fixă a calului alb.

— Hei, Peter, l-a întâmpinat Steven zâmbindu-i și

prefăcându-se, pentru a câta oară... că nu-i sesizează rezerva. Avem aici ceea ce se poate numi o situație neașteptată. Zi și tu că ăsta nu ar fi un subiect interesant pentru o știre, a încercat Steven să glumească.

— Mai degrabă un subiect pentru anunțuri la capitolul „pierderi”, a răspuns neutru Peter.

S-a apropiat cercetător de calul alb. Nu știa dacă e bine să-l atingă. Ar fi putut avea reacții imprevizibile. Animalele speriate, aflate într-un mediu necunoscut, percep apropierile celorlalți ca semne ale primejdiei și tind să se apere.

Dar Steven deja întindea mâna, să-l mângâie, și Mur înregistra fiecare fragment al mișcării, în nedumerire și alertă.

„Oamenii te vor atinge, ești pregătit pentru asta? Îl avertizase Verko. (Ei nu se atingeau unii pe alții niciodată: atingerea este impură, permite transferul telepatic involuntar.) Va trebui să fii foarte prudent. Un iureș de informații transmis prin acest contact direct ar putea duce la eșecul preluării.”

A analizat fiecare secvență de gest al lui Steven, cu toate simțurile încordate. În timp ce-l privea fix în ochi, blocându-și prevăzător orice canal telepatic. Paradoxal, căldura palmei lui Steven, alunecându-i lin pe gât, vocea lui liniștită l-au făcut să simtă o vagă stare de bine și, parcă fără voie, toată încordarea i se risipi. Nu știa dacă această relaxare este un semn de slăbiciune. Sau poate unul de

încredere?

— Este un animal frumos și blând, se vede că a fost bine îngrijit, a zis Steven cu admirație.

A încercat să îl plimbe pe Mur, ca să-i studieze mișcările, să-i descopere însușirile. „E un cal perfect sănătos, chiar un exemplar încântător”, a decis satisfăcut, cu acea siguranță de sine care uneori i-l făcea antipatic lui Peter.

Mur spera ca această plimbare să nu însemne ceea ce (aflase din informațiile preluate înaintea plecării) oamenii numeau „joacă”. Jocul i se părea de neînțeles, un fel de irosire a timpului și a potențialului mental. Un exces de exteriorizare.

— Cred că vine zăpada, a mai zis Steven. Va trebui să-i găsim un adăpost totuși. Ce zici, bucătăria de vară ar fi potrivită?

Peter a decis să nu se arate, ca de obicei, reticent în relația cu acest bărbat pe care îl bănuia că face toate eforturile să le intre în viață prin Maria, mama lui.

În bucătăria de vară, o mică încăpere cu doi pereți deschiși spre curtea din spate, se ajungea ușor prin holul casei. Dar ar fi fost nefiresc să plimbe calul prin camere, chiar dacă părea un animal foarte curat și îngrijit.

Așa că Peter a deschis poarta cu iederă uscată și au dat ocol casei. Începuse deja să cadă o ninsoare ploioasă, udă, deasă.

Calul i-a urmat docil, deși părea că se uită nedumerit la tot ce vede. Mirat și el de ceea ce face.

Ca să nu fugă, Peter l-a prins de stâlpul din cărămidă albă cu o legătură improvizată din două cordoane roșii de la o rochie veche a Sophiei. O frânghie aspră ar fi putut să-l rănească. Asta era tot ce găsisese cât de cât potrivit ca să improvizeze o priponire.

Pentru că era sincer preocupat de soarta calului, Peter nu băgase de seamă că lăsase garda jos. Se implicase chiar cu interes și plăcere alături de Steven.

Dacă i-ar fi privit cineva de la distanță, făcând împreună un lucru care îi mulțumea, bucurându-se, schimbând priviri deschise, ar fi putut crede că sunt tată și fiu.

Dar nu era așa. Iar Peter și-a alungat surâsul, redevenind distant.

Steven era jurnalist de investigație. Acum cerceta un caz de accesare ilegală a serverelor unei importante agenții guvernamentale. Criminalitatea informatică reprezenta un subiect riscant, dar nu pentru prima dată făcea el lucruri periculoase.

Iar sursele îi oferiseră ponturi clare: „IQfox”, cel care orchestra interceptarea datelor, opera de aici. Ascuns sub aparența unui tânăr oarecare, instalat recent într-un banal oraș de provincie.

Pe Maria o întâlnise la bibliotecă. Steven pretindea că venise să consulte colecția veche a ziarului local, pentru documentare. Iar tânărul

necunoscut (ale cărui poze umpleau însă un perete întreg în biroul de acasă al jurnalistului) pretindea că folosește rețeaua computerelor.

Maria așeza în rafturi cărțile și ocupația ei de bibliotecar pasionat o făcea să zăbovească mai ales la capătul meselor de lectură, lângă acel tânăr.

Față de Steven, Peter fusese într-o stare de vigilență continuă, păstrând un aer rezervat. Nu ostil, dar reținut și cercetător.

Îl privea de multe ori pe furiș și simțea atunci, nu știa nici el de ce, că Steven este totuși un om bun. Un om bun, răbdător și sincer. Dar își interzicea să accepte acest gând: ar fi fost un afront adus amintirii tatălui său.

Iar lui îi era mereu dor de el. Adânc și greu.

Preluarea

A doua zi, Maria s-a trezit în zori.

Urma să ia o hotărâre importantă, de care aproape că se temea. Dar nu vedea o altă soluție.

Nu a stat mult pe gânduri. Voia să ajungă în bucătăria de vară, ca să dea calului drumul pe pajiștea din fața casei. Zăpada nu acoperise totul și răzbăteau prin ea smocuri răzlețe de iarbă.

Nu a putut desface legătura lui Mur, strânsă prea tare de stâlpul alb, așa că a tăiat-o cu un gest brusc. Capătul de cordon îl va lăsa acolo, ca amintire a acestei întâmplări ciudate.

Roșul intens contrasta chiar frumos cu stâlpul din

cărămidă albă, pe care Mark însemnase cu grafit două șiruri paralele de linii mici, negre. Erau treptele creșterii copiilor. Șapte linii subțiri: Sophia. Cincisprezece linii prelungi, dintre care primele aproape șterse: Peter.

— Oare timpul s-a oprit de atunci în loc? A gândit Maria, și o lume întreagă a trecutului i-a revenit dureros în minte.

A simțit atingerea neașteptată și parcă imaterială a calului, care își apropiase de ea capul, respirând cald.

— Astăzi iau o decizie grea, i-a mărturisit ca unui prieten vechi. Trebuie să mă pregătesc, nici eu nu știu cum, pentru ce am să-i spun lui Peter.

Mai avuseseră discuții pe această temă, dar el respingea cu totul ideea. Apoi, treptat, motivele clare l-au convins, fără să accepte totuși asta deschis.

— Casa e mult prea mare pentru noi, Peter, argumentase ea. Că e oarecum izolată, nu ar fi o problemă, dar un apartament mic în oraș ar însemna multe avantaje.

Știa că Maria are dreptate. Făcuseră împreună niște calcule, din care văzuseră că apartamentul era o soluție în stare să le ofere, pe termen lung, un echilibru financiar.

— O să ne gândim la asta mai târziu.

Peter încerca mereu să amâne decizia. Ca și cum mutarea în timp a inevitabilului i-ar fi diminuat importanța.

Au tot amânat, dar acum se ivise ocazia pe care nu o puteau refuza.

— M-a sunat Bill, tipul de la agenție, i-a spus Maria în timp ce lua micul dejun. Vine azi. Sunt niște tineri care așteaptă gemeni și vor să se mute cât mai repede. Crede-mă, oferta lor este extrem de avantajoasă.

„Să fie ceva așa... cu multă iarbă, copaci, liniște, dar o casă frumoasă, cu personalitate”, îi spusese agentului imobiliar.

Exact ce aveau ei. O casă frumoasă, cu personalitate. Și cu multă iarbă, copaci, iar dacă vântul nu bătea puternic dinspre pădure, cu deplină liniște.

După ce luaseră decizia să se mute, Peter și-a dat seama că de acum încolo multe se vor schimba. Ritmul acestor schimbări va fi însă prea alert și îl dezorienta. Mai ales că nu mai găsisese în ultimii ani acea liniște interioară, acel calm al siguranței pe care ți-l dau întâmplările repetabile și previzibile. A pornit spre pădure, ca să-și pună ordine în gânduri, dar s-a oprit pentru o clipă, să îl privească pe Mur:

— Parcă am uitat de tine, prietene...

Era o zi încețoșată, friguroasă și Peter și-a îndesat bine mâinile în buzunarele vestei de lână pe care o pusese pe el în grabă.

Făcuse același drum de atâtea ori cu Mark. Se

opreau pe malul lacului ca să discute îndelung. Îi plăcea să primească sfaturile acelea de care un fiu, aflat în fața multor întrebări despre viață, avea atâta nevoie. Erau sfaturi pentru viitorul lui, pentru alegerile pe care se pregătea să le facă.

„Totul este ca într-un episod nou al unui film în care joci, îi spusese Mark. Și e bine să știi dinainte replicile. Așa, neprevăzutul nu te poate surprinde.”

Dar neprevăzutul este trufaș. Are, uneori, orgoliul de a-ți scrie replici pe care tu nu le dorești. Iar neprevăzutul poate face ca un tânăr oarecare, nici măcar din orașul lor, să vrea să-și încerce puterea mașinii. Așa, fără un scop anume. Tocmai pe drumul acela și la ora aceea când Mark conducea către casă.

Și totul să se încheie brusc, în camera albă, aseptică a spitalului.

Fără să fie văzut, Mur îl urmase de la distanță pe Peter. A adulmecat mirosul lacului și s-a lăsat învăluit de el. Regăsea chemarea lumii lui din adâncuri... Apa îl atrăgea ca un miraj, dar știa că nu i se îngăduia nicio ezitare.

Urmărise telepatic gândurile tânărului și înțelesese limpede totul. Consiliul avusese dreptate. Subiectul trebuia preluat cât mai rapid: frământările acestea îi scădeau, în mod evident, potențialul de inițiere.

Peter ignora prezența lui Mur. Începuse iar să

ningă, cu fulgi mari, apoși, reci. O ninsoare urâtă, fără nimic din pacea și curătenia zăpezilor din alți ani.

Fiecare strop greu îi pătrundea prin haine și i se prelingea înghețat pe umeri, pe spate. Undeva, într-un adânc al conștiinței, instinctul de autoconservare îl alerta. Glasul rațiunii era însă mult prea slab, față de lumina puternică, orbitoare a amintirilor.

A simțit cum un frig adânc îl cuprinde treptat, ca un fel de paralizie interioară. Urmă, paradoxal, de o senzație de căldură, ca un val crescând în intensitate.

Ochii i s-au înnegurat, ca sub apăsarea unui somn poruncitor și nu i s-a opus, chemat de o senzație de mare pace.

A mai putut vedea, ca prin vis, silueta calului. Stătea cu capul aplecat deasupra lui, răspândind din trupul alb o lumină ireală, vibrândă. Privindu-l hipnotic. Sorbindu-i toate gândurile.

— Acum a sosit clipa! A rostit Mur în limba lui neînțeleasă de oameni.

Apoi toate contururile s-au estompat, de parcă prezența lor acolo ar fi fost doar o iluzie.

Adâncurile

Când Peter a ridicat pleoapele, o lumină puternică

i-a invadat brusc retina. Le-a închis strâns, într-un reflex de apărare, și a încercat să-și ducă mâna la frunte. Corpul lui nu asculta însă comenzile creierului.

Nu era imobilizat, dar efectiv nu putea face nicio mișcare, ca și cum voința i-ar fi fost anulată.

A deschis ochii mari, pentru că starea asta nefirească îi vărsa în vene un val puternic de adrenalină. Care-i pulsa în tâmples, copleșindu-l cu un sentiment de panică.

— Prima senzație în fața necunoscutului este teama, a auzit un glas rostind cuvintele grav, rar, într-un ritm silabisit. Teamă e o reacție firească, dar nu te lăsa invadat de ea.

Nu înțelegea de ce, dar acest prim chip, zărit ca prin ceață, îi părea cunoscut. Mai văzuse undeva ochii lui mari, privirea cercetătoare și ocrotitoare, în același timp.

Celelalte imagini, înregistrate acum din ce în ce mai clar, nu l-au liniștit. Se afla înconjurat de numeroase siluete translucide, spectrale. Veșmintele lungi, ca niște mantii, erau colorate în schimbătoare nuanțe verzui și se drapau, contopindu-se cu trupurile filiforme.

Doar câțiva dintre ei purtau mantii stacojii. Păreau niște oameni bătrâni, cu părul alb, drept, lung până la umeri și emanau o energie a spiritualității care îi înconjura ca un nimb.

— Ei sunt Înțelepții Harunii, conducătorii lumii noastre, i-a șoptit ființa cu ochii cunoscuți,

înțelegându-i mirarea.

— Respiră calm, alungă-ți acum teama, l-a îndemnat unul dintre Haruni. Așa, vei redobândi treptat controlul asupra trupului și a minții tale. Cel care vorbise îl privea dominator, ca o autoritate supremă a acestui univers, și în ochi îi strălucea un galben orbitor ca un laser.

„Așa trebuie să arate o rază de soare materializată”, a gândit Peter, simțind că, deși ar fi dorit să-și păstreze vie alerta interioară, începea să se destindă treptat. Teamă i se dilua fără voia lui, transformată în mirare, amestecată cu un imbold de curiozitate.

— Numele meu este Verko, iar acum e bine să privești cu atenție în jur, să ne cunoști.

— Este un vis conștient? L-a întrebat Peter.

Credea că, dacă trăiește un vis, nu trebuie să fie încercat de prea multe nedumeriri. Pentru că lumea somnului este, oricum, irațională, chiar dacă preia numeroase date ale realului.

Dintre Haruni, o siluetă feminină i-a surâs îngăduitor („Orice Illur crede mai întâi că visează...”) și Peter și-a dat seama că nu, nu este un vis. Este o realitate (sau o irealitate) născută din alte legi.

— Eu sunt Lara, a răspuns ea întrebării lui nerostite, cu o voce mângâietoare. Ceea ce te înconjoară nu este irealitate, ci lumea noastră, a apelor adânci.

„Lumea lor” era, mai întâi, această sală vastă

asemeni unei catedrale, susținută de coloane masive, încrustate cu semne oculte.

Pereții ei translucizi erau mărginiți de trepte mari, ce urcau spiralat către un turn cu înălțime amețitoare, terminat într-un ochi rotitor de ape. Ele se învolburau ca un vârtej amenințător, dar forțe necunoscute le împiedicau prăvălirea.

Apoi, coborându-și privirea, văzu că zidurile transparente ale sălii cu coloane lăsau să se întrevadă, de jur împrejur, coridoare lungi, dispuse în cercuri concentrice, și numeroase încăperi, cuprinse parcă de un abur alb.

În exterior, picioare masive de contraforți întăreau trupul acestei construcții, născute în abisuri de ape ca o cochilie străvezie a unui melc uriaș.

Totul îi părea lui Peter irizat într-o lumină albastră, reflectând niște forme neclare, care se prelingeau cu unduiri încete pe lângă zidurile dinafară, dispărând apoi în hăuri întunecate.

„Peștii și marea sau oceanul”, a gândit.

— E bine, te destinzi ușor... Acum respiri firesc, deci vei putea face întâile mișcări, Auk.

Străinul acela cu „ochii cunoscuți” îi vorbea din nou, ca și cum lui i-ar fi revenit răspunderea de a călăuzi un prieten la trecerea într-o lume tainică. S-a ridicat, atent la fiecare secvență a mișcărilor lui.

Fusese întins pe un disc de un alb-sidefiu, plutind în spațiu, fără niciun punct de susținere. Iar acum vedea că siluetele Harunilor îl însoțesc, alunecând

alături de el, aproape imponderabil.

— Totul decurge minunat, Auk, îi spuse Verko privindu-l cu o admirație nedisimulată. Ai încheiat partea cea mai grea pentru tine. Ești în etapa de trecere, dar știi să-ți domini trăirile.

— Trecere către ce? S-a mirat Peter.

Vocea îi era liniștită, pentru că nimic nu părea să prevestească vreun pericol.

— Vor veni zile în care vei găsi răspuns la toate întrebările. Știm că ești nerăbdător, dar ai încredere în tot ceea ce vei vedea sau trăi.

— Și nu lăsa logica, rațiunea sau căutarea certitudinilor să te tulbure. Trebuie să fii deschis să accepți legile noi ale unei alte lumi. Nu fi temător! Îl sfătui Lara cu vocea ei mângâietoare.

— O serie întreagă de interdicții...

— Nu interdicții, ci sfaturi care te vor ajuta în trecere.

Vocile îl înconjurau protector.

— Îți înțelegem nerăbdarea și întrebările, dar totul va avea răspuns în timp, Auk.

Era Khali, o altă Haruni, care nu intervenise până atunci. Dar îl urmărise mereu, părând că-i zâmbește cu înțelepciunea liniștită a celei pe care nimic nu o poate tulbura vreodată.

Dar Khali făcea, cu siguranță, o confuzie și el reacționează:

— Numele meu este Peter!

— Nu este nicio confuzie („Da, îmi pot citi gândurile, trebuie să fii prudent.”). Peter este

numele tău în lumea ta, în care prudența este, poate, necesară. Acolo, în acea dimensiune, tu ești încă Peter. Dar aici, în lumea noastră, tu ești Auk, un Illur.

— Sunt sau nu sunt aici? Totul începea să fie confuz pentru Peter (sau Auk?). Am același corp, aceleași senzații...

— Trupul este aparent, l-a lămurit înțelegător Verko. Dar senzațiile sunt perfect reale. De exemplu, Dnumm, putem ghici că Auk își simte forțele slăbite.

— Ce decădere dintr-o lume a replicilor mărețe, a sesizat Peter ironic.

Deși trebuia să recunoască faptul că începuse să intre într-o stare ambiguă, ca de leșin.

Dnumm avea un chip brăzdat de riduri adânci, dar ochii străluceau într-o lumină vie, iscoditoare.

— Pentru o singură zi sunt prea multe experiențe, îi spuse el cu ton împăciuitor. Nu trebuie să te expunem prea tare de la început. Vei merge acum în Nekra, să-ți aduni gândurile. În etapa de trecere, trebuie să-ți recapeteți forțele și să te odihnești. Te va însoți doar Mur, într-un fel vă cunoașteți.

Silueta cu mantie verzuie și ochii aceia pe care-i mai zărise cândva s-a apropiat, privindu-l intens. Și Peter a înțeles brusc de unde venea impresia că îi este familiar: avea o stranie legătură cu calul alb, apărut în fața verandei lor.

— Aceasta este o Nekra, i-a spus Mur după ce au

străbătut câteva coridoare transparente și au ajuns într-o încăpere mare, cu același disc plutitor la mijloc.

Chemat parcă de forțe telekinetice, în mâinile lui Mur s-a materializat un pocal cu linii alungite. În el se afla o suspensie lichidă, purpurie, ușor vâscoasă. Pulsând insesizabil, ca o inimă vie.

Mur i-a întins pocalul, ferindu-se de atingere.

— Este Zemel, energie pură. Sinteză de gânduri, stări, trăiri, existențe. Îți voi desluși totul amănunțit altă dată. Acum trebuie să ai încredere și să bei.

— O altă experiență, Mur?

— O altă experiență, Auk. Și poate o revelație.

Peter a decis să nu se teamă. Prezența lui Mur îi dădea impresia că e o ființă ce încearcă sincer să-i fie părtașă într-o lume a nelămuririlor.

— Să lași trăirile să te cuprindă. Încearcă să nu le respingi, oricât de necunoscute ți-ar fi. Amplifică-le mental forța!

A fost tot ceea ce Peter a mai putut auzi după ce a băut lichidul în care, descoperise, pluteau infime granule cristaline. S-a lungit cu mișcări încete pe discul de culoarea opalului. Pentru o clipă, totul a rămas în tăcere și așteptare.

Apoi senzațiile au fost simultane: o transfuzie de endorfine i-a invadat trupul și mintea. O claritate a percepțiilor instantanee și nemaitrăită vreodată. Conștiința faptului că poate accesa nivele de receptivitate necunoscute vreunei ființe umane!

Dar trăirile copleşitoare s-au diminuat treptat, lăsând locul unei ataraxii interioare absolute.

A adormit aproape instantaneu, purtând totuşi ecoul unui gând: convingerea fermă că era subiectul experimentării unui drog nou.

Mahra

La trezire, o lumină filtrată prin transparenţa pereţilor l-a făcut să descopere mai limpede trăsăturile lui Mur. Era aplecat asupra lui şi îl studia cu atenţie, urmărindu-i reacţiile.

Peter renunţase deja la gândul că tot ce se întâmplă este o himeră. Acum înţelegea că situaţia este una foarte serioasă.

Trebuia, deci, să pară cooperant, deschis, să intre în jocul lor, să mimeze încrederea şi chiar supunerea. Ca să le descopere slăbiciunile. Numai aşa va putea exploata, când va veni momentul potrivit, orice oportunitate de scăpare.

Ca atare, s-a arătat liniştit şi surâzător.

— Efectul sedativ al Zemelului, a murmurat el, dar Mur nu i-a luat în seamă cuvintele.

— Consiliul Înțelepților Haruni te aşteaptă! E o nouă zi în care vei face alţi paşi către Adevăr.

Peter nu a mai avut vreme de întrebări. Mur l-a îndemnat să-l urmeze pe coridoarele lungi către Sala Coloanelor, unde Harunii îl aşteptau cu un aer solemn. Şi-au înclinat capetele, rămânând

astfel, cuprinși parcă de un somn instantaneu.

„Urmează regulile! Pleacă-ți privirea!” Peter a fost sigur că Mur îi transmisese acest gând, deci a ascultat îndemnul, dar nu s-a putut abține să nu arunce priviri furișe pe sub gene.

I s-a părut însă că trișează, dezamăgind încrederea cuiva drag, așa că a închis ochii.

Spre mirarea lui, în trup și conștiință i s-a strecurat treptat, ca înaintarea unui val subtil, o stare de unduitoare liniște și pace, dublată de senzația stranie a legăturii mentale cu ceilalți. Ca o rețea invizibilă de gânduri, ce îi unea simultan.

Un sentiment plăcut, dar incert. O detașare plină de bunăvoință, născută din înțelegerea faptului că aparține, de acum încolo, acestei lumi. Căreia nu mai dorește să i se opună în vreun fel.

Când a deschis iar ochii, ca după o limpezire a sinelui de orice reziduu de neîncredere, a observat, într-un plan îndepărtat al sălii străjuite de coloane, un grup de tineri. Aparent băieți și fete, cu privirile încă plecate, asemeni unor trupuri încremenite.

— Astăzi, Auk, vei alege o Mahra, i-a spus Verko. Orice Illur primește un sfătuitor care să-l călăuzească prin lumea noastră. Să răspundă la lumea lui de întrebări. Mahra te pregătește pentru Inițiere, îți deschide mintea și sufletul, te însoțește până și în gândurile tale.

„Un fel de doică transparentă și verzuie”, a tradus Peter.

Dar solemnitatea privirii lui Verko l-a făcut să-și dea seama că nu se cade să glumească nici măcar în gând, fără vorbe rostite.

— Va trebui să-l alegi pe cel sau pe cea care vrei să-ți fie alături, l-a îndrumat Dnumm, cel cu chipul brăzdat de riduri adânci, către tinerii tăcuți.

— Cum aş putea alege din ceea ce nu cunosc? A încercat Peter o împotrivire. Înseamnă că trebuie să mă limitez strict la o primă impresie dată de aparențe.

— Nimic nu este aparență în ceea ce ne înconjoară. Formele reflectă întotdeauna adecvat esența. Poți înțelege acest lucru, dacă îți educi spiritul.

Peter a privit la tinerii ce păreau niște simple trupuri fără viață.

— Nu manifestă nicio reacție, ca să nu-ți influențeze decizia. Așa vei alege prin ceea ce simți, nu prin ceea ce vezi, l-a lămurit Lara cu vocea ei mângâietoare.

Tinerii erau zvelți și aveau o suplețe ce sugera imaterialitatea. Dintre toți, privirea i s-a oprit, fără voie, asupra unei fete.

O siluetă fragilă, cu părul negru, scurt, care-i încadra fața de o paloare ireală. Purta veșmântul lung (Acesta este o Methe, îi va spune ea cândva), iar mâinile îi erau acoperite cu mănuși transparente, mulate pe degetele subțiri.

Dar nu aceste detalii i-au determinat lui Peter opțiunea, ci impresia clară că o cunoaște

dintotdeauna. Și certitudinea că destinele lor s-au împletit odinioară sau se vor împleti cândva, într-un fel necunoscut.

— Ea este Ayra, a numit-o Dnumm.

Harunii îl priveau cu o mulțumire cenzurată. Încrederea pe care o investiseră în acest Illur începea să le fie răsplătită. Alesese o Mahra cu nivel maxim de inițiere.

O Mahra feminină are întotdeauna disponibilități deosebite de a îndruma un Illur. Pentru că ea deține capacități superioare de intuiție și percepții extrasenzoriale foarte rafinate.

— Ayra cunoaște șapte limbaje intergalactice și nu a eșuat în nicio Misiune, i-a validat Verko alegerea. Atunci, Ayra s-a desprins din grupul siluetelor rămase în continuare neclintite. Când a ridicat capul, fixându-l cu privirea, el a simțit că o undă magnetică îi pătrunde în conștiință. Nu avea ochii galben-aurii, precum Harunii, ci negri, de un negru intens, aproape violet, adânc și viu.

— Pentru astăzi, o primă lecție, Auk: vei descoperi cum arată lumea noastră. E un prim pas în a înțelege apoi cine suntem, a vorbit ea cu o cadență melodică, dar tot sacadat silabisită.

În vreme ce Harunii se îndepărtau, Ayra porni să-l îndrume prin labirintul coridoarelor transparente.

— Aș vrea, mai degrabă, să înțeleg care este rostul meu aici. (Peter s-a temut imediat ca fata să nu-i ia atitudinea neîncrezătoare drept un afront.)

Dar ea a părut că nu vede în asta nimic neplăcut. Avea același aer distant – o combinație de rigoare și politețe oarecum profesională.

— Poartă vreun nume acest loc? A încercat Peter o abordare mai prietenoasă.

— Ce stranie este dorința voastră, a oamenilor, de a da nume la toate. Să îi spunem Cetatea.

— Cetatea de sub ape sau poate... Atlantida? A sugerat el o ipoteză.

— Pentru astăzi, doar Cetatea.

Ayra îl conducea spre turnul amețitor de înalt.

Urca treptele prin aceeași alunecare imponderabilă, iar faldurile ușoare ale veșmântului i se strângeau în jurul trupului, ca să nu-l atingă pe străin.

Din vârful turnului, se vedea clar structura Cetății. Labirintul, conceput dintr-un aliaj metalic transparent, era străbătut de tuburi groase, acoperite cu membrane care pulsau ritmic. Sala Coloanelor, ca o inimă a întregii construcții, avea în centru un altar rotund, în jurul căruia un cerc de foc incandescent strălucea ca un șarpe solar. Era singura vibrație intensă de culoare într-o lume a transparențelor.

Toate erau semnele vădite ale unei civilizații avansate și Peter a înțeles că fusese adus într-un univers la care omenirea doar visase. Iar unii pământeni îl intuiseră, fără să-i poată prinde în cuvinte adevărul.

Când a ridicat privirea către ochiul imens de ape,

ce se rotea deasupra lui ca un cer lichid, a zărit din nou niște particule vii, luminoase. Avusese senzația că îl urmăreau pretutindeni.

— Sunt Actionii, ochi ai conștiinței. Ei te însoțesc precum o prelungire a simțurilor tale. Sunt senzori cu proprietăți pe care nici nu ți le poți imagina.

— Un fel de spioni ai mei?

— Ei sunt văzul tău extern. Acceptă-i ca pe niște paji: îi poți trimite să sondeze spații noi, care nu ți sunt accesibile.

— Dar, dacă sunt extensii mentale ale mele și, totodată, entități independente, înseamnă că îmi cunosc orice gând. Nu sunt vulnerabil în fața lor? Mai am intimitatea ființei mele?

— Fii fără teamă, Actionii se retrag singuri când emiți gânduri intime. Ei nu-ți invadează sentimentele. Te însoțesc pentru a-ți oferi mai multe date, percepții multiple asupra realității.

— Mă însoțesc ca un semn al lumii voastre?

— Oricum, sunt un semn și în lumea ta, dar îi însoțesc numai pe cei Aleși. Voi îi numiți aură. Iar Mahrele sunt considerate la voi muze. Intuiți, așadar, unele realități. Doar că le dați nume ciudate și nu ați învățat să le înțelegeți rostul.

Ayra, Mahra-muză, cobora ușor enormele dale spiralate ale cochiliei scării, urmată de un Peter-Auk tăcut, gânditor.

— Acum ce urmează? A găsit el puterea să întrebe când s-au întors în Nekra.

Pocalul de Zemel se ivise iar în mâinile Ayrei.

— Am înțeles. Zemelul, senzațiile și apoi, pentru toți, somnul.

Ayra s-a îndepărtat cu mersul ei plutitor, dar s-a oprit puțin, ca și cum și-ar fi luat răgazul unui ultim răspuns.

— Zemelul, senzațiile și apoi doar pentru tine urmează somnul. Noi, Auk, nu dormim niciodată.

Atlantida

Ayra și-a dorit să regizeze o „dimineață a ceaiului”. Știa că va purta cu Peter o discuție nu foarte confortabilă și a crezut că ar fi oportun să creeze o atmosferă destinsă. Avea informații că reușita unei conversații, în lumea oamenilor, este simțitor ușurată de o cană cu ceai.

Peter o privea cum pregătește totul cu mișcări stângace („Vreau să împărtășim un obicei din lumea ta, Auk”). Săvârșea cu conștiinciozitate prescripțiile unei lecții învățate în prealabil.

Văzând-o cum se străduia să se conformeze unor detalii pe care nu le înțelegea, a simțit nevoia să fie blând și ocrotitor. În ciuda comportamentului ei riguros, Ayra emana o uimitoare fragilitate.

„Te pierzi în dulcegării inutile”, și-a reproșat în gând, impunându-și repede să redevină neutru emoțional.

Ayra a sorbit pe nerăsuflăte lichidul vag-verzui și a așteptat apoi mirată să-i perceapă efectele

asupra trupului și a mințit. Știind virtuțile Zemelului, avea, cu siguranță, așteptări foarte mari.

— Pentru noi, ceaiul este, înainte de toate, un pretext, a lămurit-o Peter. Un pretext pentru gânduri, pentru discuții. Nu ne dorim să facă minuni. Și, oricum, acesta este doar un surogat!

— Suntem, se pare, o civilizație avansată care se încurcă în aspecte minore.

Vorbea în continuare distant cu el, cufundată într-o lume netulburată, invulnerabilă.

Deși era acum total acaparat de aflarea unor noi adevăruri, privirea lui a prins imaginea unei siluete ce se strecura pe coridorul lung, învăluită într-o mantie stacojie, însemnul Harunilor. Înaintarea prudentă a acesteia, ca și cum ar fi dus cu sine un lucru tainic, l-a dezorientat pe Peter. Intuia că surprinsese un fapt interzis, care se abătea grav de la normele Cetății.

Și mai ales acel chip straniu nu-l mai zărise. Deci pericolul putea fi adus de un intrus?

A vrut s-o avertizeze pe Ayra, însă fata mima o detașare neutră, ca față de un detaliu ce trebuie trecut cu vederea. Dar el era absolut convins că văzuse și ea totul.

„Se pare că lumea lor ascunde secrete. Nu este atât de clară pe cât vor ei să dea impresia.”

Gândul se alcătuiuse fără voia lui. Știa că Ayra oricum l-a aflat și asta a pus-o în gardă cu privire la faptul că el înțelesese ceva esențial: deplina lor

sinceritate era doar aparentă.

— Mai bine să prețuim legătura pe care am creat-o. Să lăsăm întâmplările să curgă firesc.

Ayra îl privea rugător, fără să poarte pe chip urma vreunei vine. Între timp, Nekra lui își ștersese parcă limitele și imaginile unui adânc fastuos de mare se proiectau în jurul lor.

— Dintre întrebări, alege-o astăzi pe cea mai neliniștitoare, Auk.

Vorbea deschis și sincer, iar Peter s-a gândit că învinuirea pe care i-o adusesese mai înainte se născuse dintr-o bănuială deșartă.

— E firesc să mă întreb mai întâi unde mă aflu.

— Cred că ai avut o vagă intuiție când ai simțit, de la început, apele...

Atlantida! Da, fata îi confirma bănuielile!

Peter se gândea că această discuție nici nu avea loc, că era o iluzie, o proiectare a dorințelor lui. Existența Atlantidei îl fascinasese dintotdeauna! I se părea prea simplu să fie așa, dintr-odată, eroul unei certitudini.

— Nu crezi că totul este prea ușor? Că totul este un fel de poveste incredibilă, dar, totodată, prea accesibilă?

— Întotdeauna lucrurile importante sunt simple. De aceea nici nu le credeți: vă par mult prea evidente. Credeți că descoperirea adevărurilor mari trebuie să fie însoțită de tunete și fulgere. Vă așteptați să se deschidă cerurile și camera să vi se umple de ființe înaripate!

Peter rămăsese extrem de neîncrezător:

— Cum de nu v-a descoperit nimeni existența? Dispunem de tehnologii destul de complicate de investigare.

— Da, dar nu dispuneți toți de viziune și încredere.

— Poate că voi ne-ați lăsat mereu calea către o dublă înțelegere. Ne-ați lăsat alternativa neîncrederii.

— Sau alte alternative... Pentru că nu sunteți încă deschiși inițierii, am ascuns adevărurile, pe care însă Aleșii le intuiesc.

— Oare? Așa să fie? Nu ați obținut exact un efect contrar celui scontat? Sunteți permanent în atenția noastră, riscați să fiți oricând dezvăluiți.

— În abisul oceanului, sub Stânca Rechinilor, nimeni nu ne poate afla! Doar dacă noi vrem să-i oferim acest privilegiu. Așa cum ți-am oferit și ție răgazul unei căni cu ceai.

— Subestimezi curiozitatea celor pasionați de adevăruri!

Peter simțea nevoia să nu lase minimalizat potențialul civilizației sale.

— Nu vă subestimăm calitățile. Avem deplină încredere în ele. Dar, totodată, avem deplină încredere în scutul care ne acoperă Lumea. E un derivat a ceea ce voi numiți grafen. Orice sursă de lumină ne ocolește, pentru că această mantie îi deformează puterea de a ne dezvălui. Ca atare, suntem prezenți și, totuși, invizibili.

— Dar cum puteți explica...

— Cred că, pentru astăzi, este destul, Auk: am avut o discuție cam lungă.

Însă Peter simțea că abia acum începeau să i se limpezească unele întrebări. Mai erau atâtea răspunsuri pe care și le-ar fi dorit.

Ayra i-a oferit un zâmbet care contrasta cu importanța cuvintelor ei dinainte.

— Pentru a fi în consonanță cu gravitatea adevărilor aflate, cum ar trebui să-mi fac ieșirea? Ai opta pentru ceva măreț, uimitor? Ca să mă conformez așteptărilor lumii voastre... Ce crezi, Auk, niște aripi de foc ar fi potrivite?

„Fata asta stranie are un fel de farmec”, a gândit Peter, iar ea a decis să-i confirme intuiția:

— Recunoaște că niște aripi de foc ar oferi cadrului o teribilă grandoare, dar ne-ar crea și un oarecare disconfort. Pentru că aş degaja prea multă căldură.

Treptele inițierii

Peter a rămas privind gânditor în urma Ayrei.

Ar fi avut nevoie, pentru a-și abandona incertitudinile, de date mai clare. Îi trebuiau dovezi palpabile. Evidențe, parametri, cifre, noțiuni. Care să explice existența incredibilă a Atlantidei.

Un alt gând însă i se năștea în conștiință, chemat de undeva dintr-o depărtare. Vedea imaginea unei

case cu verandă. Se vedea trecând pragul și intrând în camera luminată de un soare orbitor, ireal.

Maria și Sophia... cum de le putuse uita... Le datora sprijin, ocrotire, nu își putea îngădui să le părăsească. Ce rost avea el aici, când lumea lui, fără atâtea necunoscute, era în altă parte? Cine avusese trufia să-i decidă un alt rol, pe care nu și-l dorea?

În ființa lui, urca împotrivirea unei revolte vii, a unui refuz încrâncenat.

Firul gândului i-a fost întrerupt de un zgomot îndepărtat, înăbușit, precum o lovitură surdă de metal greu zguduind temeliile lumii. Vuietul se apropia amplificat, ca o prevestire a cutremurării adâncurilor.

— Îndreaptă-te spre Sala Coloanelor! A auzit glasul lui Verko poruncindu-i telepatic.

Pe coridoarele lungi, ființe învăluite în Methe erau cuprinse de o febrilitate ce îl făcea să intuiască o panică pe care încercau zadarnic s-o mascheze.

În aglomerarea asta confuză, alimentată de ecoul născut din pânțelele pământului, a văzut cum se desprinde chipul necunoscutului surprins mai înainte. A hotărât să-l urmărească: era ceva suspect în fuga lui furișată.

Clocotul apelor a început să se stingă treptat și Peter s-a gândit că acea cutremurare care îi alertase pe atlanți fusese, probabil, o undă de seism.

Străinul intrase într-o încăpere mică și Peter se strecură pe urmele lui. Trebuia neapărat să afle ce secret poartă.

Dar, uimitor, după ce intrase în mica Nekra, fugarul dispăruse. Peter s-a uitat cu atenție în jur, încercând să înțeleagă unde ar fi putut să se ascundă.

Era o Nekra total diferită de celelalte, pentru că avea o atmosferă de real, ca o replică a unei camere pământene. Portalul era scund (a trebuit să pășească atent pe sub el), iar canaturile lui păreau făcute dintr-un metal ce semăna cu aurul vechi.

„Aș putea să jur că simt un miros de praf greu. Ca într-un muzeu uitat de lume.”

Privirea i-a fost atrasă de o schiță, trasată pe o planșă cu aspect de pergament subțiat de vreme: crupa unui cal. Alături, studiul unui surâs de femeie, văzut din variate unghiuri și perspective. Era copleșit de uimire.

— Este cu puțință? Oare el...

— Ai dreptate, Auk. Aceasta a fost Nekra celui numit de voi Leonardo.

Khali se ivise lângă el. Era ceva ocrotitor în făptura acestei Haruni, cu neschimbatul ei zâmbet senin pe chip.

— Da, a fost un Illur fără egal, înzestrat cu mari disponibilități inițiatice, a continuat ea. Un desăvârșit! Nu am fi bănuit niciodată că specia voastră poate genera asemenea exemplare

strălucite.

Verko apăruse și el, ca din neant. Vocea lui gravă, fermă, l-a făcut pe Peter să trăiască acea stare de admirație ce o ai în fața unei autorități paterne incontestabile.

Cei doi Haruni s-au așezat pe un fel de jilț acoperit cu materiale grele, chenăruite cu ciucuri aurii, și abia atunci Peter a înțeles de unde venea impresia de real pe care i-o dădea această Nekra. Obiectele erau toate ancorate printr-o concretă atracție gravitațională.

Verko l-a îndemnat să li se alăture pe un alt jet impunător. Alcătuiau acum o imagine de tablou vechi, înfățișând ceasul de tihnă al unei discuții între prieteni.

— Avem puterea, Auk, să îți transferăm brusc toate răspunsurile la întrebările care te frământă. O putem face prin efluvii telepatice de o secundă. Ți-am distrage însă instantaneu toate conexiunile neuronale. Creierul tău nu este genetic programat să aibă permeabilitate la o asemenea intensitate a datelor.

Peter voia să mai pună întrebări, dar înțelesese că, pentru atlanți, era indecent să te arăți tot timpul mirat. Le dădeai impresia că nu au ilustrat clar raționamentul. Totuși, îndrăzni.

— Am însă aici un rost. Mi-ați rezervat un rol în lumea voastră...

Se străduia să pară că afirmă, nu că întreabă.

— În toate există un rost, nimic nu e întâmplător,

spuse Verko răspicat. Când îți vei încheia Inițierea, te vei întoarce între semenii tăi, să desăvârșești misiunea pe care Cartea Lumilor ne-a încredințat-o.

— Misiunea, Cartea Lumilor?

— Va veni vremea să afli totul, murmură Khali.

— Dar Inițierea? ...

— Inițierea are Trepte distincte. Tu ești acum la primul pas: extinderea capacităților cognitive. Zemelul îți deschide simțurile către iluminare. Și Ayra te va pregăti să înțelegi că există forme profunde ale realității. Dincolo de aparențele pe care voi, oamenii, le considerați certitudini.

— Și celelalte „lecții”, Verko?

— Le vei cunoaște când vei fi pregătit. Acum e riscant să te expunem emoțional prea mult.

— Dar ultima Treaptă parcursă în lumea noastră (Khali accentuase asupra cuvântului „ultima”) este acceptarea. Să înveți să accepți întreaga lume a experiențelor tale. Să-ți domini regretele sau durerile. Să urmezi Calea de lumină.

— Acceptarea vine în timp. Când o vei atinge într-un totul, vei fi pregătit să te întorci în lumea ta.

— Atunci voi fi un monstru! Un om care nu se regăsește printre semenii lui! Voi fi o aberație pendulând între două lumi, fără să aparțină niciuneia dintre ele.

Verko i-a întins o cupă cu Zemel, iar, după prima înghițitură, groaza și dezgustul începură să i se estompeze.

— Nu trebuie să fii înspăimântat, Auk. Tot ceea ce vei învăța aici va fi uitat de tine pentru multă vreme. Îți vor rămâne doar memorări incerte, disparate.

— Însă amintirile vor reveni, când vei descoperi Semnele! Atunci vei ști sigur ce ai de făcut.

— Noi vom tăia toate punțile către tine. Vom șterge toate urmele... Nu avem voie să intervenim în mersul civilizațiilor. Tu singur ai să alegi calea pe care vei merge.

— Din experiența Inițierii îți vor rămâne însă mereu deschiderea, viziunea. Vei fi pregătit să înțelegi și să descoperi. Și Leonardo s-a întors în lumea voastră purtând în minte sămânța focului creator!

Peter îi auzea ca în transă. Când cei doi Haruni se ridicară, a fost mesaj clar că întâlnirea se încheiase.

Înțelegându-i frământarea, Khali cea cu chipul zâmbitor a simțit îndemnul, ca dintr-un instinct matern, să-i abată gândurile.

— Evar. Așa se numește cel pe care l-ai urmărit până aici: Evar. Este cea mai strălucită minte a noastră. Zadarnic te întrebi unde se află. Totdeauna el a apărut și a dispărut misterios...

Valurile

Peter ar fi vrut să adoarmă. Avusese peste zi prea multe emoții și nu putea să-și limpezească gândurile.

Și-o dorea nespus pe Ayra alături, prezența ei îl liniștea. Avea încredere în fața cu ochii întunecați, care aveau asupra lui un fel de efect terapeutic.

De fapt, nu-l chinuiau nici întrebarea cu privire la Evar (era în continuare convins că atlanții nu-i cunosc intențiile și adevărata față), nici iureșul de informații cu care îl năuciseră cei doi Haruni.

Dar ultima privire pe care o aruncase în Nekra lui Leonardo surprinsese ceva ce făcuse ca orice înțeles al acestei noi lumi să se anuleze pentru el. Zărise schița unei hărți.

Amintirea îl lovise cu forța adâncă a durerii. O schiță asemănătoare se afla și deasupra biroului său de acasă.

Brusc, orice vrajă s-a rupt. Orice încercare de convingere s-a năruit. Nu cumva, dincolo de discursurile acestor ființe ciudate despre principii, valori, se căsca un mare gol? Nu cumva habar nu aveau ce sunt căldura și iubirea?

Simțea intens nevoia de a fi „acasă” din nou. Departe de ființele astea egoiste, care îl smulseseră din lumea lui, în numele unei vorbării complicate. Nimeni nu avea dreptul să-i ignore voința. Îl copleșeau acum frustrarea și revolta: îi răpiseră dreptul de a fi un om fundamental liber!

Nu băgase de seamă că toți Actionii, senzorii lui mentali, se retrăseseră. Și, la înălțimea unde se

refugiaseră, deveniseră strălucitori, aproape incandescenți.

Ayra a apărut lângă el, privindu-l rugător. Dar el nu a avut răgazul să-i vorbească, pentru că întreaga lume a adâncurilor a fost cuprinsă de un fel de coșmar. De data aceasta, apele s-au răsucit din străfunduri și valuri enorme au lovit trupul Cetății.

Izbiturile erau însoțite de un zgomot lugubru. Se tot apropia și primul scut de apărare a căzut pe o secțiune a construcției circulare. S-a prăbușit de undeva de sus, cu vuiet metalic, izolând de fierberea și furia valurilor o fâșie a transparenței Cetății.

— Marile Valuri! Marile Valuri!

Ayra l-a îndemnat cu priviri poruncitoare către Sala Coloanelor, în timp ce al doilea scut s-a surpat, cufundând Nekra în beznă.

În cutremurarea pământului, bucăți mari se desprinseseră din plafonul coridoarelor, lăsând la vedere tuburi contorsionate, rețele complicate, întrepătrunse zdrențuit, ca structura anatomică a unui trup necropsiat.

Ghidat de Actioni și de pașii Ayrei, a pornit spre inima Cetății, alături de atlanții care rosteau îndemnuri în limba lor necunoscută. Dar glasurile erau acoperite de tumultul de ape ce se auzea tot mai aproape.

În Sala Coloanelor, cercul de jar mocnit din mijloc se prefăcuse în limbi de foc, care se înălțau,

îmbrăcând trupurile Înțelepților Haruni. Deveniseră niște ființe incandescente care, cu ochii închiși, rosteau incantații prelungi, ca niște mantre.

Apoi, totul a încremenit pentru o clipă într-o liniște gravă. Ca în așteptarea dezastrului.

Și atunci, în lumina ultimelor fante neprotejate de scuturi, a văzut-o.

Din abisurile oarbe, se născuse o creatură halucinantă, a cărei forță nu putea fi nici măcar bănuită.

O sepie enormă! Cu cohorte de polipi zvâcnind ca niște guri înfometate.

S-a năpustit asupra punților Cetății, plesnindu-le cu brațele ei cărnoase, iar ventuzele gelatinoase s-au lipit de pereții transparenți. Purta cu ea voința de a distruge totul! O ură crâncenă care zguduia adâncul oceanului!

Își izbea de Cetate trupul masiv, lovind repetat, din ce în ce mai puternic. Spinteca falii în ape, învolburând nisipurile murdare ale abisurilor, amestecate cu cochilii de crabi – ca un osuar nesfârșit, și cu schelete de pești morți.

Peter simțea în gură gustul de metal coclit al fricii. Și nu înțelegea de ce atlanții nu ripostează. Era cu neputință ca ei să nu aibă resurse pentru a spulbera ceea ce îi ataca. Nu arătau decât o apărare supusă. Doar o împotrivire, nu un act ferm de voință.

Dar groaza deplină l-a cuprins abia când a văzut

cum fălcile cornoase ale sepiei mușcă dintr-un pilon exterior de susținere. Iar otrava ei acidă, secretată de venele groase deschise ca niște pâlnii, topește trupul metalului.

A văzut și cum, din mulțimea adunată în Sala Coloanelor, cufundată în hipnoza incantațiilor, Evar, cel urmărit de el mai înainte, se desprinde și, ca în transă, se îndreaptă spre monstrul născut din ape.

Ajuns la ultimul coridor ce despărțea Cetatea de lumea apelor, Evar și-a așezat palmele pe fâșia de metal transparent. Apoi și-a lipit fruntea de pojghița care îl despărțea de corpul zvâcnind al sepiei.

Loviturile monstrului au încetat. Din trupul cu mantaua roșie ca o rană, periscopul unui ochi s-a îndreptat către el. Îl privea fix și rece. Cu o pupilă neagră, orizontală, îngustă. Ca o fantă întunecată de ură.

După câteva secunde de nemișcare, cât l-a ținut cu privirea, sepia a scos un vaiet ce aducea a rugămintă și neputință. Evar și-a lăsat palmele să alunece, parcă mângâind trupul de dincolo de bariera de metal translucid.

Într-o străfulgerare, a părut că ochiul îl învăluie cu bucuria unei regăsiri de mult așteptate. Dar, reproșându-și acest moment neîngăduit de slăbiciune, și-a recăpătat ținutirea metalică, dușmănoasă.

Însă valurile au încetat să izbească.

Iar sepiea enormă și-a adunat pe lângă trup brațele care încolăciseră Cetatea, îndepărtându-se. Înghițită de abisurile ce o născuseră.

Când și-a venit în fire, Peter a văzut că atlanții îl priveau cu un reproș cenzurat.

— Ești încă neștiutor și mai ales extrem de reticent! Ayra îi vorbea dezaprobator. S-ar putea să ne fi înșelat asupra ta. Poate că am înțeles noi greșit cuvintele Cărții...

Peter a priceput că o dezamăgise. Îi dezamăgise pe toți de altfel, dar nu-și dădea seama unde greșise.

— Despre Marile Valuri îți va vorbi Dnumm. Cred că doar el mai poate găsi, după acest pericol, un crâmpei de bunăvoință, i-a spus Ayra, îndepărtându-se.

Peter nu înțelegea de ce îl dureau cuvintele ei.

Regreta că nu îi împlinise întru totul așteptările și dorea să regăsească ochii care-i zâmbeau. Să regăsească gesturile ei discrete, mâinile ei mici, acoperite de mănușile a căror țesătură fină nu putea ascunde pulsația rețelei violacee de la încheieturi.

— O discuție cu adevărat bărbătească n-ar strica, nu-i așa, Auk?

Nimic nu reușea să îi alunge lui Dnumm lumina aceea deschisă din privire. Rămăseseră singuri în Sala Coloanelor și îl văzu pe Dnumm că pipăie urma unei fisuri lungi, ramificate într-un pilon de susținere.

— Atât de puternici și totuși atât de aproape de moarte... Ce părere ai acum despre noi?

— Cred că nimeni nu e mai presus de moarte.

— Totuși, noi suntem, Auk, mai presus. Celulele noastre se autogenerează perpetuu. Suntem un popor de nemuritori, entități superioare tuturor civilizațiilor. Noi suntem Leagănul Lumii! Și tot noi veghem la păstrarea echilibrului universal!

Îi era foarte drag Dnumm, dar nu ezită să îl înfrunte.

— Îți dai seama de faptul că, științific vorbind, povestea ta are multe incoerențe. Multe aspecte rămân fără o explicație logică.

— Abandonează logica! Glasul lui Dnumm era acum ferm. Explicațiile logice spulberă multe adevăruri.

— Credeam că datele concrete lămuresc adevărurile.

— Ai dreptate, oarecum. Verko ar putea să-ți dea mai multe explicații: care este sursa noastră de lumină, cum se naște Zemelul, care este rațiunea imponderabilității obiectelor. Îți poate ilustra „adevărul” prin calcule complicate, prin explicații genetice, prin formule. Dar Ființa este cât se poate de adevărată. I-ai văzut forța, nu te poți îndoi nici măcar tu de ea!

— Ființa?

Peter nu înțelegea de ce o numea atât de impersonal.

— Da. Ea nu are nume. Respingem astfel ideea că

există. Chiar dacă aduce asupra noastră Marile Valuri, singurele care ar putea să ne distrugă.

— N-ar fi mai ușor să o ucideți?

— O, povestea este lungă, Auk. Noi nu ucidem, cum spui tu. Și mai ales nu-i rănim pe cei asemenea nouă.

— Cei asemenea vouă?

Peter îl privea îngrozit. Înatlanți, el își regăsise chipul de om. Pe când Ființa era un monstru!

— Măine, Ayra îți va spune povestea.

„Ayra...”, a repetat în gând Peter, cu părere de rău.

„Mă tem că nu mai vrea să mă revadă. Am jignit-o cumva, fără să știu.”

Dnumm a întors către el o privire mirată. Îi citise telepatic frământările.

— Ai s-o revezi cu siguranță, aceasta este datoria ei. O Mahra are îndatoriri, nu dorințe. Și, mai ales, nu o poți jigni: ea nu are sentimente.

Se vedea limpede că îl amuzase cumva gândul lui Peter. Și Dnumm se îndepărtă. Scoțând acel hârșăit gutural repetat, despre care era ferm convins că e un fel de răs.

Avatarul

Nici vorbă de somn.

Cu ochii deschiși, fixase un punct îndepărtat de pe bolta înaltă. Știa că Actionii îi trimit mesaje de

relaxare (în tot corpul i se strecura o căldură liniștitoare, ca o muzică lentă). Dar nu reușeau să-i anuleze gândurile.

Înțelesese că trebuie să renunțe la scutul neîncrederii, să accepte că argumentele atlanților erau plauzibile. Dar nu asta îl frământa acum, ci faptul că o dezamăgise pe Ayra.

Se obișnuise cu ea, asta era explicația disconfortului său. Îi lipsea senzația aceea de liniște deplină pe care i-o transmitea. Uimitor, dar parcă abia aștepta să o întâlnească.

„Aiureli, se gândi. Naivități. Acum nu e vremea de complicații sentimentale.”

Când Ayra și-a făcut apariția la vremea care ar fi trebuit să fie a zorilor, nu a putut să-și cenzureze bucuria revederii. Și a băgat seamă că trăirea îi era împărtășită.

Ea părea că nu dorește să-și amintească nimic din neînțelegerile lor. Peter a zâmbit cu duioșie discretă, cu admirație chiar. Dincolo de fragilitatea ei blândă, i se simțeau forța gândirii, precauția.

— Oricum, nu te-ai pierdut chiar de tot cu firea când au lovit Marile Valuri, încercă ea o punte de discuție. În lumea voastră le numiți taifunuri.

— Nu înțeleg de ce le spuneți valuri. Valurile sunt generate doar la suprafață, iar voi sunteți în abisurile oceanului...

— Le-ai văzut forța, Auk. Sunt dislocări masive de ape. Vârtejuri enorme cu puteri distrugătoare. Așa cum descrieți voi valurile.

— Nu știu însă câți dintre noi le trăiesc nemijlocit. Iar Ființa nu cred să le fi apărut pământenilor nici măcar în cele mai negre spaime.

— Ființa are o forță și o inteligență de temut. Doar ea ne cunoaște toate slăbiciunile. Este tara, coșmarul lumii noastre. Și forțele ei sporesc mereu.

— De ce nu o ucideți? Ce îi dă puterea asta asupra voastră?

Peter puna întrebările la care primise un răspuns evaziv și derutant de la Dnumm. Dar Ayra îi ocolea privirea.

— Zemelul.

Vrusese să răspundă doar la a doua întrebare, iar el a înțeles că ascunde ceva.

— Zemelul. Fără el, ar fi supusă morții. Dar devine din ce în ce mai înfricoșătoare. Dacă ne va distruge, înseamnă că acesta este destinul nostru, a încheiat ea printr-o eschivă de la alte lămuriri.

Zâmbea aparent detașat, dar se vedea că încerca să-i alunge bănuielile. Să abată discuția pe un alt făgaș.

„E clar:atlanții nu-mi spun totul”, a gândit Peter. Hotărâse să le afle singur secretul, dar și-a impus să fie prudent. Pentru că era conștient de puterea Ayrei de a-i înțelege telepatic intențiile.

Certitudinea unui adevăr ascuns i-a fost întărită și de sosirea lui Verko. Părea mai grav și mai tranșant în enunțuri.

— Nu e timp pentru amintiri neplăcute sau temeri.

Eliberează-ți gândurile de orice impuls negativ. E vremea să experimentezi proiecția mentală. Devenise, înseamnă, apt pentru o nouă Treaptă. „Atlantii au în continuare încredere în mine.” — În tine și în Inițierea ta. Avem deplină încredere, Auk.

În sala enormă unde intraseră, trupuri nemișcate zăceau cufundate într-un somn adânc. Dormeau, ca niște crisalide, în capsule transparente, care aveau învelișul brăzdat de fire subțiri semănând cu elaborata structură a unei rețele de neuroni. — Acesta este somnul nostru. („Noi nu dormim, Auk” îi spusese Ayra.) Acum corpul lor emite Delphi, avatari. Mesageri pentru universurile diferitelor civilizații.

— Ei vă ajută și vă ghidează pe voi, Subiecții, ca să fiți preluați temporar în lumea noastră și să deveniți aici Illuri, discipoli.

De altfel, într-una dintre capsule, Peter a descoperit o siluetă cunoscută.

— Mur, a confirmat Verko. Se află acum în misiune pe Xara, planeta de foc. Preia informații de o importanță colosală pentru noi toți.

— Să înțeleg că „proiecția mentală” este o călătorie astrală?

— Avatarul trebuie să străbată lumile, ca să prindă tărie din înțelepciunea lor.

— Asta înseamnă că oamenii ar putea învăța să manipuleze spațiul? Să călătorească nestingherit

prin el, doar prin forța gândului?

— Ar putea, dacă ar înțelege că mintea e cea care creează materia, nu invers. Asta ar trebui să învețe pământeni. Să-și folosească disponibilitățile mentalului. Habar nu au cât de la îndemână le este.

— Astăzi vei revedea Pământul. Ayra îl îndruma cu prudență spre o nacelă care se deschisese precum cele două jumătăți ale unei gigantice semințe. Este prima ta călătorie de avatar-Delph.

— Va fi un drum cu primejdii, dar tăria voinței poate stinge puterea acestora. Trebuie să crezi neabătut în forța spiritului tău!

Peter s-a uitat la Verko și a citit din nou în ochii lui grija și iubirea unui tată pentru fiu.

S-a lungit în jumătatea de sferă și trupul i s-a scufundat într-o gelatină caldă.

— Vei ști ce să faci, Verko te va călăuzi. Iar eu te voi însoți.

Ayra vorbea încet, liniștitor. Își aplecase capul asupra lui, aproape că îi simțea răsuflarea vie.

— Să elimini orice alt impuls transmis de minte. Să nu te abată niciun gând din drum și, mai ales, să nu te îndoiești de puterile tale.

Au fost ultimele cuvinte pe care le-a auzit înainte de închiderea lentă a capacului brăzdat de rețele luminoase. Avea impresia că intrase într-un creier enorm.

Și atunci a simțit cu adevărat Frica.

Frica îl cobora aproape în instinctual: fiecare por al lui secreta adrenalină pură. Un abur de otravă condensa într-o transpirație înghețată.

Senzația de claustrofobie îi dădea accese de sufocare. Se temea, ca niciodată, pentru viața lui. Se temea ca trupul să nu i se dezintegreze în particule de neant pur. Ca mintea să nu-i fie transformată în ceață amorfă.

„Oare așa arată clipa de dinainte de moarte?”

Dar chipul Ayrei i-a apărut în fața ochilor: era îngrijorată („O Mahra nu are sentimente?”), pentru că îi înțelegea frica.

Voia să-i insuflă forță din forța ei, să-l ajute să treacă într-un „dincolo”. Care nu însemna neființă, dar el nu era încă pregătit să o creadă.

Ayra îngâna același fragment de cântec în limba lor ciudată. Ritmurile acestea repetitive îi induceau o stare de transă, o senzație ireală de plutire, destrămându-i treptat spaima.

Apoi a simțit cum un șarpe de foc îi pătrunde violent între cele două emisfere ale creierului și le forțează deschiderea.

— Deșteaptă-ți Ochiul! A auzit vocea lui Verko. Nu te opune, lasă-ți conștiința să vadă alte lumi!

Un alt fel de văz i se năștea acum, cu o acuitate sporită. Ca un fascicul de laser, ca un portal de pătrundere către lumi paralele. În mijlocul frunții, pulsa un cerc fierbinte. Și întregul lui trup a început să vibreze, purtat de un val necunoscut, izvorând de pretutindeni.

„Oamenii nu-și pot părăsi pur și simplu corpul”, și-a auzit vocea rațiunii. Dar chipul lui Verko, suprapus peste acela al Ayrei, l-a privit necruțător. — Nu te îndoii de puterile tale! Nu te abate de la drum!

Atunci, din vibrația continuă a corpului, a simțit cum se generează câte un dublu al brațelor și al picioarelor lui. Trupul se lupta cu el însuși. Într-o desprindere greu acceptată se năștea Avatarul!

A fost proiectat către exterior cu forța unei decolări, în timp ce, conștient, se vedea pe sine rămas lungit în capsulă. „Avatarul trebuie să străbată lumile: ca să prindă tărie din înțelepciunea lor.”

S-a lăsat purtat apoi, cu o viteză incredibilă, printr-un întuneric despicat de străfulgerări de lumină. Se întretăiau cu el, imaterial, alte ființe, șoapte neînțelese, prezențe destrupate. Amintiri urcând din abisurile subconștientului.

Ființe de lumină îi apăreau în cale și atunci și-a întins către ele brațele, ca într-un dor nemărginit. — Nu te abate de la drum: sunt doar iluzii ale lumii de mijloc! Concentrează-ți gândurile și voința! Verko avea ochii incandescenti și glasul de tunet. Vârtejul amețitor l-a purtat mai departe, cufundându-l într-un hău, la capătul căruia se năștea o strălucire orbitoare. A intrat violent în ea, izbit de fascicule aproape materiale de lumină și căldură.

Apoi, trupul descărnat de orice urmă de voință i s-

a prăbușit pe un sol ferm. Făcându-l să-și piardă cunoștința.

Pe Pământ, era ceasul amurgului și valurile unei mări spălau ușor nisipul încă fierbinte.

Marea Conștiință

Prima impresie a fost una de familiar.

Degetele i s-au mișcat aproape imperceptibil, pipăind firele de nisip cald. A strâns în pumn cristalele minuscule și le-a dat apoi drumul să curgă, ca dintr-o clepsidră. Avea fața îngropată în nisip, simțea în gură scrâșnetul particulelor rugoase.

S-a ridicat cu mișcări frânte. Corpul asculta distonant de comenzi. Asemenea unui nou-născut, care își descoperă legile trupului și încearcă să le coordoneze.

— Te reobișnuiești cu puterea atracției gravitaționale a Pământului.

Alături de el, chipul Ayrei era luminat de ultimele raze ale soarelui. Peter știa că este educată să nu-și exteriorizeze sentimentele, dar acum îi vedea pe față fericirea nedisimulată.

— Ai reușit, Auk, ai fost foarte puternic.

Întreaga ei ființă emana bucuria eliberării: depășise o mare primejdie.

Totuși, emoția Ayrei era prea intensă și brusc a

înțeles totul. În vârtejul năucitor, auzise ghidându-l nu numai vocea Ayrei sau a lui Verko, ci și alte zeci, sute de voci, care îl îndrumau ferme, poruncitoare.

— Așa este, ai fost vegheat de noi toți, Auk. Ți-am ascuns riscurile, ca să nu dai înapoi.

— Riscurile?

— Exista pericolul să nu ai tăria de a-ți urma drumul. De a te abate de la el... Ai fi putut să te pierzi atât de ușor, dacă spiritul nu-ți era destul de puternic, încât să rezisti altor chemări.

Ayra părea încă marcată de teamă și Peter a înțeles că Verko îi ascunsese adevărul acestei Trepte.

— Dacă neîncrederea, ezitățile sau amintirile te-ar fi ademenit, ai fi rămas suspendat în univers: rătăcitor între lumi paralele.

Ayra l-a mângâiat pe frunte, apăsându-i fugar tâmpla dreaptă.

— Pe Pământ, ne putem atinge unul pe altul. Un Delph nu este încărcat cu toate cunoștințele, iar eu îmi pot bloca aici ușor canalele telepatice.

Peter aproape că nici nu i-a remarcat gestul. Nu a perceput decât liniștea izvorându-i din tâmpla dreaptă, care totuși nu reușea să-i alunge teama. Înțelegea cât de aproape fusese de moarte.

— Nu risipi răgazul acesta pentru îngrijorări. Nu ne este îngăduit să rămânem aici decât foarte puțin.

Abia acum Peter s-a uitat de jur împrejur, ca să

vadă ce însemna „aici”: o insulă stâncoasă, o pădure în depărtare. Nisipul aproape alb. Apa de un albastru orbitor. Fire de alge risipite pe mal, cochilii minuscule de scoici. O insulă pustie, fără sunete.

— Sunetele au amuțit, Auk, pentru că ne-au simțit prezența. Animalele ne cunosc dintotdeauna, sunt mult mai înțelepte decât le credeți voi. Nu știu care este voința noastră. De aceea tac.

Într-adevăr, pădurea din depărtare ascundea, în bezna ei, sute de ochi lucitori, immobili, care stăteau la pândă.

Fata a închis ochii și, cu o chemare ce curgea din întreaga ființă, a făcut ca totul să se umple de țipete de păsări, fâlfâit de aripi, ecouri de șerpuiuri prin frunze și ierburi.

Și mirosuri: de apă, de vegetație proaspătă, de amestecuri ude și grele. De rădăcini care împung spre miezul pământului.

Totul îl învăluia ca un „din nou acasă” și Peter a simțit impulsul să o îmbrățișeze pe fata asta minunată. Iar căldura corpului ei subțire a fost regăsirea unei bucurii. După care tânjise parcă dintotdeauna.

— Tu ai fost ales, Auk! Tu trebuie să faci ca toate aceste frumuseți să dăinuie, i-a șoptit Ayra la ureche și buzele ei aproape că îi atingeau pielea caldă a gâtului.

— Aș fi vrut să păstrăm clipele astea pentru noi, fără gândul la ce a fost, la ce va fi...

Peter s-a desprins din îmbrățișare, lăsând mâna să alunece pe curba delicată a gâtului fetei.

— Dacă te abați de la drumul Inițierii, nu va mai exista nimic. Nici noi, nici timpul. A început deja numărătoarea inversă. Întinde-ți trupul pe nisip și privește cerul.

Peter vedea doar nori răzleți, luminați de razele roșietice ale apusului.

— Privește dincolo de aparențe. Privește cu văzul tău cel nou.

Și atunci a perceput cum, în ceruri, se învolburau vârtejuri evanescente. Ca o neliniște de gânduri. Ca semnele unei prevestiri.

— Marea Conștiință: ea simte pericolul și te cheamă.

— Marea Conștiință? Mi-ați mai vorbit despre ea.

— E creierul din care ne naștem noi toți... Ea a creat lumile! E o colosală gândire cosmică, o inteligență infinită.

— Un fel de idol bizar?

— Nu este o corporalitate, ci o magmă de gânduri ce pulsează. Ea există pretutindeni și totul este parte din Ea.

Soarele ajunsese acum la linia orizontului. Părea ochiul roșu al unei ființe gigantice.

— Dar de ce tocmai eu, Ayra? Care este rostul meu în voința Ei?

— Voința Ei ne este întotdeauna necunoscută. Iar tu nu ești primul Illur și nu vei fi nici ultimul. Sunt mulți ca tine care, întorși din lumea noastră, se

contopesc cu marea mulțime a pământenilor. Toate sunetele amuțiseră din nou în jurul lor. Vietățile se ascunseseră în culcușuri neștiute.

— Și misiunea mea, Ayra, care ar fi? A întrebat Peter după alte clipe lungi de tăcere.

Ar fi vrut să nu aibă pur și simplu nicio misiune. Să rămână aici, cu fata asta dragă, dar încăpățânându-se să-i ilustreze principii complicate. Ar fi vrut doar să stea amândoi urmărind valurile, până ce asfințitul se va stinge. Iar în jurul lor să se lase treptat întunericul și ei să adoarmă îmbrățișați. Ca doi oameni obișnuiți, pe plaja unei insule uitate de lume.

Ayra i-a înțeles gândurile și a murmurat, ca o rugămintă:

— Ce se naște din Marea Conștiință este un tot. Un echilibru perfect, ideal. O singură civilizație, cât de mărunță, dacă piere, se stinge întregul. Iar acum tocmai lumea ta e în pericol!

— Dar menirea mea, Ayra, care este în toate astea? A repetat întrebarea.

— Ți-o va dezvălui Verko. Atunci când vei fi pregătit să înțelegi pe deplin. Acum timpul nostru aici s-a scurs. Eu nu pot îndura multă vreme lumina, chiar dacă-i blândă. A venit vremea întoarcerii.

Peter a mai privit-o o dată îndelung. Pentru că voia să-și întipărească în minte chipul ei din lumea lui: o fată mărunță, firavă, prea serioasă. Poate doar veșmântul îi era deosebit. În rest, nimic nu-i dădea

un aspect nefiresc.

Nefiresc simțea însă că era sentimentul acela plăcut, liniștitor, pe care îl trăia pentru ea.

„Asta este, pesemne, iubirea”, a mai gândit, înainte de a se lăsa supt de gura vârtejului întunecat care se deschisese din nou, lacomă. Sorbindu-l către un alt loc, către un alt timp.

Virusul

A deschis ochii zadarnic. Întunericul era dens, nu reușea să-l străpungă.

Știa că e tot în etuva de unde își lansase proiecția mentală. Dar acum nervurile învelișului erau stinse. S-a desprins pe pipăite din mâzga în care îi stătuse scufundat corpul și, când trapa de deasupra s-a ridicat, a deslușit vag celelalte dispozitive ovoidale ce adăposteau trupurile atlanților.

Rețeaua neuronală a acelor capsule pâlpâia încă: o lume cufundată într-un întuneric din care se nășteau Delphii. Entități ce vor străbate galaxiile. Se aștepta să o regăsească alături pe Ayra, dar etuva ei era goală. Semn că se retrăsese în Nekra ei necunoscută în care își înnoia puterile.

Ceva luminos, ca o incandescență mobilă, i-a atras atenția către scara spiralată ce ducea spre turnul Cetății. Lumina mărginea conturul vag al unui

trup. Urca treptele cu mișcările în transă ale unui somnambul atras de chemarea Lunii.

Peter îl urmărea cu privirea încordată, cum se strecoară prin labirintul coridoarelor transparente. Când, de la adăpostul faldurilor Methei, silueta a scos la iveală povara care lumina schimbător, i-a văzut, pentru o secundă, chipul:
— Evar!

Peter a înțeles ce ascunde.

Ajuns în vârful turnului, Evar a atins cu mâna ochiul trapei translucide, ce despărțea cele două lumi. Apele s-au rotit amenințător, însă nu au putut sparge pragul imaterial, dar atât de ferm, impus de Evar.

Evar a întins pocalul incandescent spre clocotul vâltorii. Și Zemelul s-a răspândit, risipindu-se fosforescent în apele întunecate.

„Trădarea are, așadar, un chip! Bănuielile mi se adâncesc”, și-a auzit Peter gândurile îngrozite.
„Harunii trebuie avertizați numaidecât!”

Evar cobora acum treptele cu pași grei, ca sub apăsarea unei vinovății. Peter, care se obișnuise cu întunericul, îi vedea clar fața. Părea istovit, cu trăsăturile aproape descompuse de durere. Dar nu percepea la el vreo părere de rău pentru trădare. Peter îi urmărea nevăzut pașii, cu gândurile în alertă: „Trebuie să aflu singur totul, până la capăt. Cred că am ajuns în miezul unui mister mai adânc.”

Logica îi spunea însă că ceva nu este în regulă:

nimic nu se întâmpla fără știrea lui Verko. Era, la rândul său, complice? Căci el văzuse cum se purta cu Evar: avea față de el o grijă ocrotitoare, o afecțiune suspectă.

Nici chiar în Ayra nu putea avea o încredere totală. De câte ori încercase să abată discuția spre Evar, ochii ei se ecranau cu un scut opac, metalic. Care oprea orice înțeles al privirii.

Dar Evar se pierduse acum în ascunzișul coridoarelor întortocheate. Peter se opri dezorientat.

Se trezi brusc în fața unei Nekre cu portalul închis. Ceea ce era cu totul neobișnuit pentru lumea Cetății, în care nimic nu te împiedica să pătrunzi în orice încăpere.

Însemna că îi era interzis să intre acolo și tocmai asta îl provocă. Nu mai accepta mistere sau opreliști. Era decis să afle tot adevărul despre atlanți și lumea lor.

A intrat în Nekra, știind prea bine că încălca normele. Dar nu-i păsa de asta!

Sala, de o măreție rece, era aproape goală. Pereții imenși adunau lucirile slabe de lumină către un singur punct din centru. Acolo, pe un postament vast, ca un altar, stătea închisă o carte.

S-a îndreptat lacom spre ea. Nu a fost nevoie să o atingă, s-a deschis la simplul îndemn al gândului. A văzut filele subțiri de papirus vechi, culorile alcătuind însemne zodiacale întunecate, coperta verde patinată de timp.

Și, deodată, din lumina paginilor, au început să nască imagini care se succedau în ritm năucitor. Planete, lumi, războaie, supernove, ciocniri de aștri, ființe necunoscute. Civilizații trecute sau viitoare.

Apoi, pe o filă, chipul lui. Încă tânăr, dar cu părul aproape încărunțit, cu...

— Închide Cartea!

Glasul lui Verko a sunat tunător. Iar ecoul cuvintelor a reverberat, amplificându-se în ecoul arcadelor.

— Închide Cartea, nu-ți e îngăduit să cunoști viitorul!

Nemișcat, l-a înfruntat pe Verko trufaș:

— Îmi cereți să am încredere, dar îmi ascundeți tainele cele mai adânci!

— Nu doar de tine le ascundem. Civilizații întregi au căutat Cartea Lumilor. O veghem de mii și mii de ani: în ea se află Legile și se scrie neîncetat destinul tuturor. Ea e cuvântul Marii Conștiințe, din care aflăm viitorul!

— Dar nu e interzis să cunoști viitorul? Nu-ți contrazici acum propriile cuvinte?

— Este interzis să afli destinul civilizației tale. Dar Cartea ne arată cum să păstrăm viața altor lumi, alungând pericolul care le amenință. Vino, vei înțelege mai bine. Mur tocmai s-a întors de pe Xara.

Prin pereții transparenți ai coridoarelor, Peter a văzut Sala Coloanelor luminată puternic și pe

Haruni stând alături de Mur, într-o tăcere încordată.

— Mur le transmite informațiile telepatic. Acum însă vom vorbi limpede, ca să poți înțelege totul.

— Planeta Xara a declanșat colonizarea! Corpusculii care poartă virusurile au ajuns de-acum pe Terra.

Mur era epuizat. Fusesse o misiune riscantă, dar Delph-ul lui reușise să obțină toate datele necesare.

— Colonizarea? Lui Peter i se părea un coșmar.

— Nu ești încă într-un coșmar, dar se naște unul, a spus Khali și, pentru prima dată, pe chipul ei întotdeauna senin, a văzut urma clară a îngrijorării. Acum îți vom da toate lămuririle, Auk.

— Cartea ne-a avertizat cu privire la Xara încă de mult... i-a continuat Lara cuvintele, cu o voce din care pierise căldura melodioasă a rostirii. Steaua ei este pe cale să devină o supernovă, o lume muribundă din Nebuloasa Vulturului. Și, firește, civilizația de acolo caută să invadeze altă planetă.

— De ce tocmai Pământul?

Chipul lui Dnumm, brăzdat de riduri acum parcă mai adânci, a ieșit din penumbra în care se retrăsese:

— Pentru tot ce înseamnă planeta voastră. Pentru tot ce puteți oferi voi ca să supraviețuiască.

— Din Nebuloasa Vulturului și până pe Terra nu e un drum cam lung?

— Xara posedă nanotehnologii asistate de

conștiință. Pot distorsiona undele spațiu-timp ca să străbată instantaneu oceanul interstelar, trecând prin portalele temporale.

Peter o căuta din priviri pe Ayra. Avea nevoie să-i fie aproape. Știa că simpla ei prezență i-ar fi alungat teama, născută în el ca o lavă de metal încins.

Cercul de foc din mijlocul Sălii Coloanelor își ridicase iar limbile de flacără.

— Descarcă imaginile, Mur! L-a somat Verko.

Atlantul trebuia să-și elibereze stocul memoriei de datele preluate de pe Xara. Păstrarea lor prea mult timp i-ar fi pus în pericol rațiunea.

Atunci, într-o enormă proiecție, au început să se deruleze hologramele. Lumea de coșmar a planetei prindea chip: trupuri întunecate, cuprinse de flăcări, comenzi puternice, ca niște mugete, valurile scrâșnind ale Mării de Metal!

— Ființele de Foc, civilizația de pe Xara! Khali era înspăimântată.

— Iată-l și pe Okdar! Conducătorul neamului lor... Înconjurat de entitățile de foc, Okdar emana din făptura lui incandescentă sfere gelatinoase, în care un miez minuscul pulsa ca un demon captiv.

— Sfere de ADN mutant, a tradus Mur. Sfere purtând în miezul lor virusuri cu material genetic extraterestru!

Cercul de foc din Sala Coloanelor și-a stins puterea, prefăcându-se din nou în jar mocnit. Hologramele s-au destrămat, lăsând însă vie urma

imaginilor terifiante.

Se așternuse acea tăcere care se naște în preajma pericolului.

— Pământul este foarte diferit de planeta lor, a încercat Peter un efort de logică. Nu sunt condiții similare...

În glasul lui suna o speranță ascunsă.

— De aceea voi nici nu aflați nimic despre existența altor civilizații. Căutați exoplanete, dar viața nu e doar oglindirea alcătuirii voastre, i-a replicat Dnumm tranșant.

— Este totuși imposibil ca omenirea să nu sesizeze pericolul. Să nu înțeleagă că un virus e pe cale să producă mutații! Am fost întotdeauna atenți.

— Cât de atenți puteți fi?

În Sala Coloanelor intrase Evar: părea mai bătrân, încovoiat ca sub apăsarea unei boli fără leac.

— Inteligența voastră nu a fost oare tot un virus extraterestru care a produs mutații? Nici până astăzi nu v-a devenit clară enigma desprinderii voastre de alte specii, către rațiunea superioară, zise Evar cu un glas stins.

Peter era uluit. Atât de simplu sună marile adevăruri?

— Da, Evar deține marile adevăruri, a dezvăluit Lara. El schimbă mersul civilizațiilor de câte ori un pericol este vestit de Cartea Lumilor. El e tăria gândurilor noastre! El găsește întotdeauna răspunsuri, soluții.

— Aproape întotdeauna, a șoptit Evar, aproape

întotdeauna...

Peter ar fi vrut să afle înțelesul ascuns al regretului din cuvintele lui Evar, dar atunci Dnumm i s-a adresat ultimativ lui Verko:

— Auk trebuie să știe foarte precis ce se va întâmpla!

În sală a intrat Ayra. Fata răspândea o lumină nouă și sufletul lui Peter s-a agățat de ființa ei, ca de limanul unei speranțe salvatoare.

— Okdar a găsit lăcașul perfect pentru corpusculii purtători de virusuri: un lac în care alte ființe vii nu pot să trăiască. Tot ce ating, apele lui transformă în schelete pietrificate.

Ayra vorbea ca interfața unui film didactic: fără emoție, fără căldură, fără implicare. Doar comunica o informație.

Lui Peter i se părea de nerecunoscut. „O Mahra nu are sentimente”, l-a străfulgerat amintirea cuvintelor lui Dnumm. Oare Ayra disimulase? Îl atrăsese perfid într-un joc amăgitor?

— Virusul va rămâne vreme îndelungată în adâncuri, continuă ea cu același glas neutru.

— Chiar zeci de ani. Trebuie să se adapteze la condițiile Terrei, să dezvolte mecanisme de apărare.

Evar intervenise, pentru că intuise o vibrație strecurată neînțeles în corpul Ayrei.

— Apoi va ataca, multiplicându-se în corpuri-gazdă. Acestea vor fi numai animale. Nu își permit nicio slăbiciune înainte de a invada corpurile

umane. Aici, în corpurile animalelor purtătoare, se vor maturiza.

— Își vor înmii necruțător forța.

— Dar animalele nu le vor simți prezența? Peter nu percepea coerența afirmațiilor lui Evar.

— Nicidecum, a răspuns vocea nefiresc de calmă a lui Khali. Nu afectează cu nimic gazda intermediară, până ce nu desăvârșesc ciclul de reproducere și maturizare. Doar le folosesc corpul. Ca pe un simplu recipient.

— Când acest ciclu este încheiat, și-a reluat Ayra expunerea, omoară animalul-gazdă. Abia acum va apărea primul Semn: privirea sticloasă și irisul decolorat al cadavrelor. Simpla apropiere a unui om e suficientă pentru infestare. Oamenii sunt adevărata lor țintă.

Ayra rostea sentințe, dar Peter se împotriva:

— Trebuie să apară totuși niște semne. E imposibil, Verko, să nu existe niște semne!

— Doar tu le vei înțelege, Auk. Doar tu vei înțelege că pielea solzoasă de reptilă, apărută la baza lobului urechii drepte, este semnul lăsat de neamul lui Okdar.

— Asta îi va pune pe toți ceilalți în alertă!

— Nu, Auk, ceilalți vor găsi explicații firești. Doar tu nu te vei lăsa amăgit.

Oboseala lui Peter devenea din ce în ce mai apăsătoare. Harunii îl înconjuraseră, cercetându-i reacțiile cu privirile lor pătrunzătoare. Ayra rămăsese în spatele lor, dar el începea să îi vadă

silueta încețoșat.

— Doar eu... Peter rostea cuvintele cu un vădit efort.

Verko ajunsese foarte aproape. Îi întrezărea conturul feței ca prin ceață, în timp ce își culca trupul pe ovalul rece, cu mișcări care nu mai erau dictate de voința lui.

Aici, pe ovalul imponderabil din mijlocul cercului de foc, se trezise atunci, în primele lui clipe din lumea atlanților. Gândurile nu îl mai ascultau.

— Acum trebuie să dormi adânc, ai primit esență pură de Zemel. Îți va imuniza fiecare celulă. Trebuie să ai un scut de protecție. În curând...

Peter nu a mai auzit ultimele cuvinte ale lui Verko. Somnul l-a cuprins ca o moarte de plumb.

Nu înainte ca, în minte, să i se amestece haotic proiecții stranii, deformate halucinant. Ființe de foc, urmărindu-l cu ochi demonici, Ayra – rece și îndepărtată, Evar și povara privirii lui îndurerate. Ultima imagine a fost ca o fulgerare de spaimă: trupul enorm al Ființei sorbind lacom plutirile de lumină risipite în apele negre. Zemelul – licoarea care înzecește puterile!

Transferul mental

Parcă trecuseră secole de când fusese încredințat unui somn greu, fără vise.

Trezirea a însemnat însă o renaștere. Sute de

entități își contopeau însușirile în trupul lui, mii de creiere își uneau gândurile. Zemelul îl înzestraseră cu forțe de neînchipuit.

— Methe are și ea aceleași virtuți. Nu e un simplu veșmânt. Te-a strâns mereu într-o platoșă de imunitate și, cu memoria ei intrinsecă, a prelucrat datele celulelor tale, pentru a le face mai puternice.

Era glasul Ayrei, privindu-l aplecată deasupra lui, cu ochi cercetători. Din ei se șterseseră distanța și răceala.

Undeva, în străfundul minții, persista însă certitudinea că se întâmplase un fapt foarte grav. Își dădea seama că atlanții îi dezvăluiseră adevăruri cutremurătoare, din care nu reușea să-și amintească însă decât frânturi, fără a putea recompune un înțeles clar al întregului.

În depărtare, privirile i s-au izbit de un alb pur. Nu mai era în Sala Coloanelor, ci într-un fel de încăpere albă, cuprinsă de un abur opac, care îl izola de orice altă percepție.

— Suntem într-o placentă temporală. Ești abstras oricăror coordonate, ca în starea de increat. Urmează o altă Treaptă.

— Sunt tot eu, înainte de a exista concret?

Peter accepta deliberat să urmeze orice, numai să fie alături de Ayra, de această Ayra tandră și caldă. Care-i anula senzația de pericol neînțeles persistentă în trup.

— Inducerea forțelor telepatice se face numai dacă

ești izolat de orice stimul exterior. Așa accezi la starea alpha. Starea matriceală, în care ești permeabil doar la recepționarea mesajelor subtile. Apropierea Ayrei era pentru Peter emoție intensă. S-ar fi putut supune deliberat oricărui experiment, numai ca s-o vadă pe ea fericită.

Însă Verko s-a materializat lângă el ca din neant și vraja s-a destrămat.

— Îți intuiesc dorințele, dar acum te vei lepăda de orice alt gând.

— Ce rost au toate astea, de vreme ce la întoarcere voi uita totul?

Peter puna iar și iar întrebarea care-i concentra convingerea că săvârșește unele lucruri zadarnic.

— Nimic nu e zadarnic. În subconștient vor rămâne latent date care se vor activa, când le va sosi clipa. Atunci vei putea comunica mental cu alți Illuri. Mai multe minți strălucite, relaționate, pot însemna tăria unei lumi!

Se aflau față în față și Verko își purta, fără să-l atingă, palmele în jurul corpului său. Cu mișcări circulare, ca un bandaj de gesturi.

— Îți simt încă respingerea și nedumeririle. Alungă-le...

Verko își îndreptă palmele către tâmpilele lui și Peter simți cum o rețea dogoritoare îi încinge fruntea.

— Îți transmit mai întâi vibrații joase... Trebuie să te golești de orice gând, să te abandonezi unei liniști totale... Dar să trezești în tine dorința de a

cuprinde cu mintea mesajele altor forme de viață, într-o comunicare psihică superioară.

— Alte forme de viață?

Întrebarea lui Peter nu mai conținea nicio neliniște, pentru că undele emise de Verko îl învăluiau cu o intensitate crescândă, inducându-i liniște și detașare.

— Comunicarea mentală nu ține seama de barierele dintre specii, Auk. (O auzea pe Ayra de undeva, de foarte departe.) Ea există oriunde există viață.

— Închide ochii și detașează-te de lumea exterioară...

Verko vorbea cu șoapte prelungi.

Îndărătul pleoapelor închise, Peter se cufunda în lumea întunecată a absenței formelor. Corpul îi era întins orizontal, fără niciun sprijin, parcă plutind pe nori.

— Deschide-ți văzul ascuns și dorința de a face parte din tot ce este viu. Propagă-ți undele minții. Să fie libere...

— Vizualizează-ți gândurile. Cât mai clar... Dorința naște realitatea...

Vocea lui Verko se auzea îndepărtat, estompându-se către uitare. Chiar și amintirea Ayrei era tot mai ștearsă.

A mai simțit cum palmele lui Verko i-au atins fruntea și un câmp de particule s-a născut în lumea întunericului. Sub pleoapele închise, globii oculari zvâcneau ca în mișcarea somnului REM.

Dar nu s-a abandonat visului, ci și-a concentrat forțele mentale pe drumul pe care îl ghida voința lui Verko.

Întunericul s-a spulberat. Înconjurat de ecouri neștiute, de șoapte neînțelese, gândul, mai clar ca oricând, străbătea lumi întrepătrunse.

Vedea cum trece prin trupuri vegetale, cum suie ca o sevă prin nervuri de lumină. Cum străpunge consistențe lemnoase către miezul copacilor. Cum se rotește amețitor, amestecându-se cu polenurile purtate de vârtejuri.

Apoi șoaptele au devenit boncăluit de turme grele, tropote de copite scurmând pământuri uscate. Privea prin ochiul tăios al animalelor de pradă, zbura purtat către înălțimi de vâzul vulturilor. Luneca printre ierburi cu unduirea târâtoarelor. Era amestecat cu apele, prin pupila sticloasă a peștilor...

— Sunt gândul Lumii! Sunt lumina clară a gândului Lumii!

Iureșul trăirilor îi năștea forțe nebănuite. Și-a dat seama că totul este posibil. Că are puteri care trec dincolo de orice limită, chiar a realului.

Atunci, s-a smuls din chinga voinței lui Verko. Știa că sosise clipa când se simțea pregătit să-și împlinească dorința interzisă.

Și-a concentrat întreaga forță mentală, ca să spulbere granițele, pentru a ajunge în lumea de dincolo de viață. Prin puterea conștiinței, voia să pătrundă în locul Umbrelor, unde să afle

răspunsuri.

Trupuri tulburi începeau să se ivească în depărtare din somnul lor de ceață. Șopteau chemări care-l atrăgeau hipnotic.

Dar o cutremurare puternică l-a rupt și l-a întors, cu pulsul bătând nebunește, în albul încăperii din care își proiectase gândirea.

— Ai fost în primejdie, Auk, nu asta este calea regăsirii! Îți este interzis să pătrunzi în lumea de dincolo!

Verko era sever. Peter îi scăpase de sub control: se aventurase în lumea spiritelor. Iar Ayra, lividă, se vedea că trecuse printr-o mare spaimă.

— Dacă treceai granița, ai fi rămas acolo captiv. Cine încalcă legea nu se mai întoarce. Spiritele te pot căuta ele pe tine, dar ție îți este interzis să le tulburi liniștea!

Pereții albi s-au îndepărtat și el s-a regăsit în tihna Nekrei sale. Verko dispăruse, iar Ayra i-a întins cupa cu Zemel.

— Ești epuizat. Transferul mental solicită întotdeauna pierderi mari de energie. Însă tu ți-ai trimis gândurile mult prea departe.

— Am vrut să aflu adevăruri!

— Ce este adevărul, Auk? E doar oglindirea relativă a unei dorințe: nu poți ajunge la esența ultimă. Nu te mai frământa.

— Dar noi doi, Ayra? Există un adevăr care ne leagă? Această întrebare are vreun rost? Ți-o pot

pune?

S-au privit lung.

Apoi fata a vorbit rar, cu un efort care lăsa impresia că uitase cuvintele. Că se străduia să și le amintească. Se făcuse parcă mai mică și avea un tremur al buzelor, ca atunci când încerci zadarnic să oprești plânsul.

— Auk...

Îi rostise numele altfel, apăsând pe fiecare sunet, ca să-l întipărească în amintire.

— Nu prea mai avem vreme de răspunsuri, Auk...
Măine te reîntorci în lumea ta!

Sepiile

Ayra plecase, lăsând în urmă înțelesul cutremurător al ultimelor ei cuvinte.

„Măine te reîntorci în lumea ta!”

Șarpele rece al spaimei îi încolăci iarăși în inimă. Care mai era acum lumea lui? Mai exista pentru el realitate? Sau doar cercuri concentrice de iluzii, purtându-l la infinit, ca pe un simulacru supus unor legi de neînțeles, scrise în nu se știe ce carte? Pereții Nekrei s-au clătinat ușor, ca împinși de unda unui nou seism. În adânc, ceva fierbea mocnit, în așteptare.

Nu putea pleca. Nu era încă pe deplin pregătit, încă nu aflase totul. Și Ayra...

„Nu pot s-o pierd pe Ayra. Ce rost are totul, dacă este clădit pe absență, pe suferință?”

Ea îl învățase să-și domine orice neîncredere, teama, durerea. Prin ea, găsisese forța să răspundă unor întrebări. Îi era acum necesară ca aerul, ca lumina.

Vuiete înfundate se îndreptau spre pereții Cetății și pulsațiile de ecouri le înzeceau tăria.

Dar pentru Peter, acestea nici nu existau. Întreaga lui conștiință cristalizase o decizie: „Refuz să mă supun voinței altora, în numele unor principii absurde. Care îmi aduc nefericirea.”

A pornit aproape alergând, spre Sala Coloanelor. Voia să se confrunte cu Harunii. Să-i facă să accepte că nu au puteri depline asupra lui.

Vuietele deveneau tot mai puternice, însoțindu-i ritmul pașilor. Prin pereții transparenți ai Cetății se vedeau valurile retrăgându-se, ca niște marea colosale. Își adunau trupurile de ape, pregătindu-le forța pentru lovitura ce va spulbera totul.

Timpul se dilatase. Descompunerea lui în secunde reda cu încetinitorul goana atlanților prin coridoarele înguste. Cuvintele lor neînțelese erau clar purtătoare de spaimă.

„Marile Valuri! Marile Valuri lovesc iar! A conștientizat el dintr-odată cu fiecare celulă a corpului. Sfârșitul! Prăpădul care va nimici totul. Va spulbera Cetatea și va lăsa în urmă tăcerea și neantul...”

În mulțimea de siluete, a văzut-o pe Ayra și

ultimul lui gând a fost că o va avea aproape în clipa dezastrului.

Rupându-se de ceilalți, ea l-a prins de mână, într-un gest de ajutorare, deși știa că îi este interzis să o facă.

Înainte ca valul uriaș să se prăvălească asupra pereților, a mai putut să simtă cum atingerea Ayrei a generat în el un șuvoi fierbinte, electrizant.

Care i-a urcat în creier, declanșând flash-uri dispartate de intensitate acută: imagini de brațe gelatinoase, tentacule, ochi hipnotici de sepie.

Apele s-au năpustit cu un muget greu, forța lor ar fi spulberat orice împotrivire. Scuturile externe din partea de răsărit au căzut, pereții coridoarelor s-au frânt, contorsionându-se cu scrâșnet metalic. Și, din învolburarea de spume negre, s-a născut chipul celei care mâna urgia.

Ființa!

Înspăimântătoare, avidă, necruțătoare.

Ochiul galben, cu pupila neagră, îngustă, și-l lipise de transparența pereților Sălii Coloanelor. Trupul ei încolăcise ruina Cetății și fiecare braț, ca acționat de un creier propriu, scormonea cu pompele polipilor prin dărâmăturile tăioase, amestecate cu nisipuri și ape.

Și totuși, Ființa scotea niște sunete tânguitoare, ca o chemare dureroasă. Ca o dorință încercând zadarnic să se închege în cuvinte. Pupila ei enormă era ațintită spre scara spiralată: părea că

vrea să soarbă cu totul lumea dinăuntru.

Privirile atlanților îl țintuiau însă pe Evar. El urca spre tărâmul de sus al valurilor, chemat de glasul Ființei. Peter s-a desprins, încercând să-l urmeze. Îi intuia intenția.

Dar Evar, ajuns la ochiul rotitor de ape, și-a ridicat mâinile către miezul vârtejului, lăsându-se amestecat în vârtoare.

Peter a mai putut vedea cum Ființa a eliberat Cetatea din strânsoarea brațelor și s-a năpustit asupra lui Evar, cuprinzându-l fulgerător și dispărând cu el în norul de nisip scurmat de pâlniile ei tremurătoare.

S-a așternut brusc o liniște deplină. Apele și-au căpătat dintr-odată transparența, străfundurile și-au adormit orice vibrație.

Singura amintire a clipelor acelui dezastru erau coridoarele periferice, acum inundate, purtând pe ape bucăți smulse din fostele Nekra.

Peter cobora scara spiralată ca purtat de o voință străină. Atlanții păreau că uitaseră de el, încremeniți acum într-o imobilitate stranie. Se petrecuseră fapte incredibile și iată că ei nu aveau nicio reacție. Cu ochii închiși, murmurau niște versete neînțelese.

— Evar! El era trădătorul! Nu v-ați dat seama că ați fost înșelați? Le-a strigat Peter.

Murmurul continua. Nu-l lua nimeni în seamă.

— Evar hrănea Ființa cu Zemel, striga Peter. I-a crescut forțele ca să vă distrugă. V-a trădat, nu

înțelegeți? Treziți-vă, adevărul e atât de evident!
Se simțea neputincios și revoltat. Trădarea se
dăduse pe față și ei nu aveau nicio reacție.

— Respectă-le rugăciunea, Auk.

Vocea Ayrei suna muștrător.

— Nu îți vor răspunde acum: sunt contopiți cu
Marea Conștiință. O roagă să le dea tăria de a
îndura suferința pierderii. Ne rugăm pentru noi și
pentru liniștea lui Evar.

— Dar a fost un trădător, îl bănuiam de mult. Nu
v-am spus, pentru că nu eram sigur.

— Nu ai cum să-nțelegi, Auk. Pentru că nu știi
totul.

Verko își încheiase rugăciunea, însă îi rămăsese
întipărită pe chip durerea.

Ceilalți părăseau treptat Sala Coloanelor,
îndreptându-se către coridoarele ce trebuiau
refăcute.

Doar Verko și Ayra au rămas alături de Peter.

— Nu am vrut să-ți ascundem nimic, Auk, dar
erau adevăruri pe care nu le puteai afla. Te-ai fi
temut de noi.

— Evar! De ce îl plângeți pe Evar?

— Vrem să-i fim alături, să-l însoțim cu gândul
nostru bun pe noua lui cale.

— Gânduri bune pentru un trădător? Ce legi aveți
voi aici?

— Legile în care trebuie să crezi și tu. Iar Evar nu
este un trădător. El nu a căutat moartea noastră.
A vrut, demult, să ne dea o nouă viață. Nu te-a

mirat faptul că suntem cu toții bătrâni? Doar Mahrele au altă vârstă.

Ayra îl lăsa pe Verko să vorbească. Și ea era o Mahra, prea tânără ca să fi văzut nașterea Ființei. — Nu stăpâniți nemurirea? Nu mi-ați vorbit despre forța celulelor voastre de a se replica la infinit?

— Așa este, Auk. Dar se pare că acestea încep să-și epuizeze potențialul de regenerare. Chiar dacă a durat nesfârșit, se pare că îmbătrânim și noi.

Ceilalți Haruni intraseră în sală, cu durere întipărită pe chip și Lara i-a vorbit, ca și cum i-ar fi depănat o poveste pe care o voiau uitată.

— Evar a decis că putem reface ciclul tinereții. Dacă vom crea o ființă asemenea nouă, dar aflată la începuturile vârstei noastre.

— Mai presus de orice, ne-am dorit atât de mult Copilul, a șoptit Khali. L-am așteptat atâtea milenii.

— Atunci am încălcat Legile: să nu crezi ceea ce numai Marea Conștiință are puterea să nască. Ne-a orbit trufia!

Verko rostea cuvintele cu părere de rău și smerenie.

— Ființa trebuia să poarte întipărite în ea toate puterile acestei lumi, a continuat Dnumm. Să ne fie viitorul, peste orice graniță a timpului.

— Dar am fost imprudenți. Nu ne-am blocat eficient canalele telepatice și Ființa a sorbit și gândurile noastre întunecate. Ele au întotdeauna o forță mai mare decât celelalte.

— A sorbit tot ceea ce închiseserăm în adâncurile subconștientului și s-a eliberat, ducând cu ea clocotul trăirilor interzise. Am născut astfel un monstru!

— Și nu poate fi ucis? Peter întrebasese revoltat.

— Noi nu o putem face. Să nu-ți ucizi seamănul – e legea despre care ți-am mai amintit!

— Ființa s-a eliberat de voința noastră și s-a ascuns în ape. Dar a purtat în ea, inconștient, ceva din dorul, din tânjirea unui copil de a-și revedea tatăl. De aceea îl căuta mereu pe Evar.

— Dar Zemelul?

— Fără Zemel s-ar fi stins. Și Evar era mistuit de remușcări. Nu-i putea dori moartea, îi era ca un fiu. Îl renega, dar se simțea în același timp responsabil. El îl aruncase în lume.

— I-am înțeles cu toții zbuciumul, neputința, durerea.

Peter stătea copleșit de rușine. Cât de greșit judecase totul. Înțelesurile erau atât de diferite față de bănuielile lui. Și, totuși, ceva îi rămânea neclar. Era pentru el de fapt cel mai de neînțeles lucru.

— Dar legea, legea interzice, Verko, să-ți ucizi seamănul. Cel aidoma ție, care trăiește după regulile speciei tale... Are trupul tău, are chipul tău, are mintea ta... Pe când Ființa...?

Se lăsase o tăcere prelungă. Verko se temea de această întrebare. Se temuse de reacția lui Peter, de ruptura care putea urma.

— Oamenii, Auk, resping ceea ce nu le este familiar.

Vorbea rar, în vreme ce Haruni se apropiaseră de Peter, urmărindu-i reacțiile. Doar Ayra rămăsese departe, cu ochii plecați.

— Întotdeauna luăm forma civilizației din care aducem un Illur. Iar cu oamenii trebuie să fim mult mai prudenți.

— Pentru tine, l-a continuat Lara pe Verko, am creat totul: iluzia de zi și de noapte, de lumină și întuneric, de cuvinte, de gravitație...

— Și am creat iluzia unor trupuri familiare ție. Nu voiam să-ți fie teamă de noi. De chipul nostru cel adevărat.

Străfulgerat de o presimțire, Peter a știut că trebuie să pună întrebarea. Acea întrebare. Cu orice preț!

— Ce sunteți voi, Verko? Cine sunteți voi cu adevărat?

Avea tăria să afle răspunsul? Verko îl țintuia cu ochi năprasnici.

— Suntem neamul înțelept al Marilor Sepii. Acesta este chipul nostru. Ai văzut Ființa: acum știi care este adevăratul nostru chip!

Cuvintele au căzut ca un trăsnet care spintecă cerurile.

Dar nu către Înțelepții Haruni și-a îndreptat Peter privirea: nici nu îndrăznea să-și închipuie, sub ascunzișurile largilor Methe, trupurile gelatinoase,

pulsația tentaculelor. Nu se întreba nici cum de ignorase rostul atâtor semne care ar fi trebuit să-i fie clare, cum de se lăsase orbit de atâtea aparențe. Fața lui era întoarsă spre Ayra. Ea își ridicase ochii la el și îl cerceta. Voia să vadă cum se oglindește pe chipul lui Peter nașterea amară a noului sentiment. Noul, copleșitorul sentiment. Al dezgustului.

Acceptarea

Ayra s-a smuls din ținutirea privirii lui Peter, luând-o la fugă prin coridoarele lungi, printre dărâmături și mormane de fire contorsionate năruite sub furia apelor.

Voia să ajungă cât mai iute în cotlonul ei ascuns, neștiută de nimeni.

Dar Peter se luase după ea, fără să o piardă din ochi. În Nekra ei, Ayra se adăpostise în carapacea întunericului.

Ajuns acolo, Peter și-a domolit răsuflarea. Emoția descoperirii adevărului și goana prin coridoarele nesfârșite aproape că îi retezaseră respirația. Când și-a regăsit suflul, a vorbit. Dar nu cum se aștepta ea – cu scârbă și dezicere, ci ocrotitor, cum nu îl mai auzise vreodată.

— Diferențele sunt deșertăciuni, Ayra, de vreme ce există punți de gândire, legături de minte și suflet. Cred că doar ele contează cu adevărat.

Ea procesa înțelesul cuvintelor, dar vedea că nu găsește cheia, grila pentru decodarea acestei introduceri.

— Concluzia este, Ayra, Peter vorbea acum detașat, că nu prea îmi pasă de adevăratul tău chip, de ceea ce ești tu când te întrupezi în iluzia unei carcase familiare. Chiar nu-mi pasă. Și nici nu vreau să las gândul ăsta să mă bântuie în vreun fel.

Concluzia? Care era concluzia? Ayra se desprinsese din adăpostul întunericului și se retrăsese, ca un mic animal hăituit, în dreptul unui perete care lăsa lumina coridorului să pătrundă în Nekra. I se vedeau clar trăsăturile frumoase, ochii mari, cu acel negru-violet al irisului, care îl uimise cândva pe Peter.

Dar el nu voia să cadă acum în capcana emoției.

— Vreau doar să îți spun ce cred eu că ne înalță mai presus de orice lege. Legătura puternică dintre două ființe reîntemeiază orice cuvânt spus sau scris vreodată. Anulând orice interdicție, prin forța adevărului său.

Ayra continua să asculte. Dar chipul ei păstra expresia neputinței și regretului.

— Verko trebuie să găsească o cale și ceilalți Harunii trebuie să ne fie alături. Drumul nostru va fi împreună, indiferent de renunțările impuse. Indiferent de constrângerea legilor.

Înțelesul cuvintelor lui părea s-o îndurereze pe Ayra.

— Dar tu, Auk, ai alt destin. Eu nu mă aflu pe viitorul tău drum.

— Un drum se poate rescrie. Nu sunteți voi o civilizație care găsește răspunsuri? Nu voi dețineți forța de a ocroti viața și iubirea?

Peter stătea departe de ea, nevrând s-o atingă. Nu pentru că ar fi fost dezgustat de adevărata ei alcătuire, ci pentru că voia ca lumina raționamentului și a voinței să nu-i fie tulburată de nimic.

— Voi cere să se reunească acum Consiliul Înțelepților Haruni!

Înainte de a părăsi încăperea, se opri s-o mai privească o dată pe Ayra. Cea în numele căreia cerea el acum schimbarea legilor.

Nu mai avea nevoie ca ea să îi insuflă din puterea ei. Se simțea deplin stăpân pe forța și acuratețea dorinței sale.

— Ne vom revedea după întrunirea Înțelepților.

— Ne vom revedea în clipa dorită de soartă, Auk.

Vocea Ayrei avea o intensitate necunoscută, sunând ca o prevestire. Ca un legământ de viață și de moarte.

Peter s-a îndepărtat fără să mai privească în urmă. Se simțea călăuzit de fermitatea deciziei luate, de hotărârea de a-i face pe Haruni să-l asculte și să-i înțeleagă dorința. Pe drumul către Sala Coloanelor, puteri trufașe i se hrăneau din gânduri. Orice ezitare îl părăsise.

Și-a auzit mersul însoțit de răsunetul stins al unor

valuri îndepărtate, care parcă urmau ritmul pașilor lui. Și o bănuiala născută demult i se trezi iar în suflet.

În Sala Coloanelor, a fost izbit de grandoearea unui decor necunoscut. Nu mai văzuse niciodată o asemenea desfășurare de forțe.

Se făceau pregătiri febrile, ca înaintea unui mare eveniment. Era forfota celor care, având misiuni precise, își cunosc bine rolul în angrenajul complicat al faptelor. Stabileau coordonate, analizau repartizarea unor puncte fosforescente proiectate pe rețeaua luminoasă a unor holograme, ce reproduceau universuri de constelații.

Verko supraveghea totul. Peter nu mai văzuse niciodată la el gesturile atât de ferme, tăioase, care îi trădau de fapt încordarea.

Erau impresionante aceste pregătiri, cu grija lor de a respecta întocmai un ritual ce nu îngăduia nicio abatere, cu gravitatea și solemnitățile parcurgerii corecte a etapelor de dinaintea unui moment decisiv.

Peter a simțit că-l străbate un fior de teamă și atunci ecouri de ape s-au amplificat în adâncuri. Dar el și-a alungat orice urmă de ezitare: venise aici cu un scop de la care nu voia să-l abată nimic. — Cer să mă adresez Consiliului Înțelepților! A rostit el cu toată determinarea.

Cuvintele au sunat răspicat, acoperind murmurele atlantilor. Mișcările lor au rămas

pentru o clipă suspendate, ca încremenite de o uimire.

— Cer să mă adresez Consiliului Înțelepților! A repetat Peter, spărgând iar tăcerea.

— Îți ascultăm oricând dorința, Auk.

Verko și-a închis ochii și atlanții i-au preluat telepatic voința, retrăgându-se către ieșire, de unde să aștepte viitoarea lui chemare. În Sala Coloanelor, rămăseseră doar Harunii și Peter a gândit că se află în fața unor jurați ce îi vor decide soarta.

— Noi nu-ți putem decide soarta, Auk. Ea e scrisă în carte și călăuzită de legi. Noi îți putem doar oferi ocrotirea și înțelegerea noastră.

Khali vorbise încet, calm și blând. Pentru că îi aflaseră telepatic deja dorința, știau că le cerea imposibilul.

— Dar eu tocmai împotriva legilor mă revolt! Vreau să găsiți o altă cale!

Nu mai era cazul să le adreseze rugăminți voalate, să vorbească aluziv. Însă tăria încrâncenării sale chema din adâncuri glasuri noi de ape, care se învolburau crescând. A încercat să-și abată gândul de la revolta sa și, numaidecât, vuietul s-a îndepărtat.

Bănuiala a devenit brusc certitudine: el adusese Marile Valuri! De câte ori avusese răbufniri de neîncredere, de respingere sau înverșunare, intensitatea acestora chemase dezlănțuirea Valurilor! Știa acum care e mecanismul relației

dintre impulsurile lui nestăpânite și răzvrătirea stihilor.

— Știam că vei descoperi acest adevăr, Auk.

Cuvintele Larei sunau însă destul de liniștit.

— Da, tu chemi asupra noastră puterea apelor. Valurile, urgiile se hrănesc din tăria încrâncenării minții noastre. Hrănim, prin propriile frustrări și negări, forțele întunericului!

— De ce nu mi-ați spus adevărul de la început?

Copleșit de vinovăție, înțelegea că trebuie să-și domine acum trăirea. Să nu o lase să-i subjuge rațiunea.

— Nu puteam să-ți arătăm noi Calea. Trebuia să o descoperi tu însuși. Tu singur trebuie să înveți să te înalți! Să fii, ca spirit, deasupra trăirilor tale! Acesta este adevăratul drumul către acceptare.

— „Acceptarea”, ultima Treaptă... și-a repetat cu glas stins Peter.

Înțelegea acum care fusese, pentru atlanți, prețul Inițierii lui. Cât de mare le-a fost sacrificiul.

— De acum înainte, vei avea un scut împotriva slăbiciunilor tale. Trufia și încrâncenarea nasc durere și căderi. Calea de lumină, numai ea clădește!

Ceva din cuvintele lui Verko suna ca un ultim sfat înaintea despărțirii. O ultimă lecție care se deprinde cu greu, în timp, prin renunțări și prin suferință.

Nu se mai făcea auzită vibrația niciunui val. Doar luminile roșii pulsau pe interfața hologramelor. Ca

un avertisment.

— Ai vrut să ne vorbești, Auk, ai venit către noi adus de o dorință. Dnumm i se adresa ocrotitor. Te ascultăm cu toată iubirea cu care te-am înconjurat din prima zi când te-am adus în lumea noastră.

În Sala Coloanelor se coborâse o negură densă, ascunzând privirilor totul, afară de cercul de foc ce ardea mocnit. Pe chipurile Harunilor alunecau răsfrângeri roșietice.

Peter își alegea cu grijă cuvintele, ca să nu ademenească apele revoltei.

— Puterea mea se poate înzeci prin iubire. Nu încalc Legile dacă îmi parcurg drumul mai departe alături de Ayra. Trebuie să existe un răspuns la acest gând al meu. Trebuie să existe o cale. Poate una neștiută sau greu de acceptat. Totuși, o cale. Întunericul sălii devenise și mai adânc, parcă în așteptarea unui răspuns.

— Nu încalci nicio lege prin ceea ce ne ceri, Auk... Verko și Peter stăteau singuri în mijlocul cercului de foc cu văpăi mari, strălucitoare, înconjurați de Harunii – înalți, cu fețele grave. Se zăreau umbrele altor trupuri de atlanți. Se întorseseră, legănându-se tânguitor, ca o alinare pentru cel ce urma să afle răspunsul.

— Nimeni nu îți poate da dezlegarea, a murmurat Lara. Nimic nu vă mai poate uni pe voi doi de acum înainte.

Glasurile atlanților își sporiseră vaierul. Dar

cuvintele lui Verko au avut fermitatea unei sentințe:

— O Mahra nu aparține niciunui neam, niciunei lumi, Auk. Ea nu urmează legile niciunei ființe: e o creație artificială. Un creier bionic elaborat, încastrat într-un trup asemeni nouă.

Vorbele s-au prăvălit peste el ca alunecarea unui grohotiș care te sufocă.

Dar Peter nu putea să le creadă. Îl simțise Ayrei căldura, bucuria sau durerea. Astea nu puteau fi simple iluzii.

— Da, ea a înțeles că tu poți învăța totul mult mai ușor dacă țese în jurul tău această poveste. Însă a știut de la început care îi este menirea, care îi sunt limitele impuse. Totuși, treptat, le-a depășit hotarul. Fără să vrea să o facă...

— Trăirile ei au fost adevărate. Abia atunci a înțeles cât greșise. Da, Ayra a fost o Mahra neprețuită. Puterea ei de sacrificiu, întru desăvârșirea ta, ne-a îndurerat pe toți.

Întrebarea mută a lui Peter se îndrepta rugător către chipurile Înțelepților care îl înconjurau.

— Eu i-am fost mentor, a șoptit Khali stins. După ce ai ieșit din Nekra ei, mi-a cerut permisiunea să se distrugă. Încălcase limitele și știa care e prețul. Acum, Ayra este neant...

Cruzimea acestui adevăr ar fi trebuit să-i destrame ființa. Să-i chircească trupul sub povara plânsului. Ar fi vrut să își strige către Haruni deznădejdea și neputința.

Dar nimic din toate acestea nu a răzbătut dincolo de bariera retinei lui. Știa că orice zbucium ar fi adus cu el Valurile. Probabil, pentru ultima oară. A înfrânt forța lacrimii ce se năștea în el și i-a poruncit să-i lase chipul curat. Inițierea lui avusese pentru toți un preț. Aflase acum ce tribut trebuia să plătească și el.

Cu limpezimea gravă a înțelegerii, a privit deschis spre Haruni: se dezghiocase din trupul lui de om tânăr, se eliberase de legături, de dorințe sau temeri. Se născuse bărbatul puternic, pregătit să-și asume acea menire ce-i fusese scrisă.

Glasurile atlantilor îl înconjurau ca o incantație și răsunetul lor trecea dincolo de orizonturile Cetății. Se înălțau către bezna unde, stăpânind constelațiile, veghea ochiul etern al Marii Conștiințe.

Luminile ecranelor și-au sporit intensitatea și atunci Verko i-a atins tâmpla dreaptă.

— Auk, a sosit vremea.

Desprins din mulțime, Mur a înaintat purtând pe brațe un fel de pânză lungă, albă, ca un lințoliu.

— E o filă de memorie, păstrează în ea toate amintirile. Se vor trezi pe rând, când va veni vremea să le chemi.

Ca într-un ritual, Verko i-a înfășurat umerii cu fâșia albă care i s-a contopit cu trupul. Actionii, strălucind însângerat, i-au înconjurat fruntea ca o cunună de spini.

Apoi s-a culcat pe ovalul imponderabil, ivit, ca și

în prima zi, în mijlocul cercului de foc și a închis ochii așteptând fără teamă.

Înainte ca ființa să i se descompună în miriadele de particule înghițite de vârtejul negru, ce avea să îl poarte către calea cea nouă, trupul i-a rămas nemișcat pe ovalul rece.

Ca o jertfă pe altarul lumilor.

Semne

Peste foarte mulți ani. Oameni și orașe. Drumuri și destine intersectate prin legile hazardului. Semne bizare, neînțelese.

Peste ani, totul a început să se deruleze cu repeziciune. Scene dispartate de viață, în aparență firești, dar ascunzând înțelesuri grave.

În această dimineață, Hellen pregătește un dar pentru prietena ei din Tokyo.

Se apropie aniversarea lui Masako și, cu gesturi grijulii, împachetează vaza de ceramică pe care i-o modelase în atelierul ei. Pe rotundul ei simplu, pictase delicate flori de cireș, dând iluzia realității. Scrie atentă complicata adresă. Desenul literelor are mici imperfecțiuni. Din cauza oboselii (lucrase foarte mult la numeroasele ei comenzi), nu-și poate coordona bine mișcările.

Se mai adăugase și întâmplarea asta care o lovise

cum nu se poate mai rău: în urmă cu două zile, câinele ei, un labrador auriu, murise. Îl avea de patru ani și nimic nu anunța această bruscă despărțire. I se întinsese tăcut la picioare, privind-o. Ochii lui au avut o ultimă sclipire sticloasă, iar irisul i s-a depigmentat.

Hellen termină de împachetat cadoul și brusc își duce mâna la urechea dreaptă, unde simte o ușoară jenă. În spatele lobului, îi apăruse o mică umflătură, un fel de petic de piele solzoasă.

Masako simte că a ajuns la capătul răbdărilor! Fusesse contactată de o agenție de advertising. Cu propunerea să fie personajul central al clipului care promova noul model de ceas al unei firme de top.

A încercat inițial să refuze, dar ei au insistat s-o roage, căci tocmai renumele ei de pictor fusese motivul alegerii.

Și asta, pentru că (îi explicase regizorul conceptul lor) un asemenea artist trăiește în propriul timp, dictat de ritmul interior al inspirației, dar, ca om, este și el cantonat în repere orare. Iar ceasul acesta este el însuși o operă de artă. Dacă îl porți, simți că orele îți sunt prietene, aliate, nu un cenzor al vieții.

Acum întreaga echipă de filmare se află în gara Shinjuku, cea mai aglomerată gară din lume. Locația asta, aleasă de scenarist pentru turnarea cadrelor, e un adevărat furnicar uman,

desfășurându-și viața riguros organizată, ca un enorm organism.

Dar Masako are puseuri de agorafobie. În mijlocul mulțimii de călători nu se instala în ea detașarea. Știe că ar trebui să se gândească la ceva frumos, care s-o destindă.

„Vaza cu flori de cireș de la Hellen...” Promise, în urmă cu o săptămână, acest minunat cadou din Anglia. Se bucura acum că găsisese reazemul acestei imagini, pentru a pune un ecran între ea și forfota amețitoare a gării.

Reușește să-și rostească impecabil replica și regizorul este foarte mulțumit: cadrul ieșise grozav, nu mai era cazul să tragă altă „dublă”.

Masako se simte însă epuizată. Își desface de la gât eșarfa în culori pastelate. O stânjenea vizibil. O stânjenește chiar și mica agrafă prinsă lângă urechea dreaptă, ca să stăpânească o șuviță rebelă.

Agrafa i-a lăsat chiar un semn, ca o ușoară iritație.

Serghei este extrem de mirat:

— Ce probabilitate crezi că există, Yura, ca s-o întâlnesc în gara Shinjuku tocmai pe Masako, pictorița care mi-a făcut coperta la prima mea carte? Nu era pe-atunci așa de cunoscută în toată lumea, ca acum.

— Niciodată să nu te mire rolul minimei probabilități, îi răspunde colegul lui, Yura, în timp ce stewardesa le indică locurile.

Apoi, zborul a trecut relativ repede. Pe scaunul din stânga lor a stat un cameraman de la un cunoscut canal de televiziune. Era, pentru el, ultima etapă a unor zboruri complicate, care îl aducea în sfârșit acasă tocmai din Tanzania.

Le-a povestit cum realizaseră un bogat documentar, despre viața unei familii de lei din Parcul Serengeti.

Tânărul vorbea entuziasmat și captivant. Îl simțeai pasionat de profesia lui, iar ce văzuse în Tanzania îl captivase pur și simplu.

Dar nu asta i-a atras atenția lui Serghei, ci mărturisirea de la final. Echipa fusese nevoită să încheie brusc filmările, pentru că familia de lei sfârșise în mod inexplicabil.

Într-o zi, leii își încetaseră absolut orice activitate. Apoi, noaptea, au rămas lungiți, nemișcați. Doar ochii, cu privirea opacă, erau ultimul semn al vieții care se stinsese în ei, lăsându-le un iris depigmentat.

În timp ce întinde pașaportul pentru viza de intrare în țară, Serghei simte o ușoară amețală, concentrată apoi într-un punct de sub urechea dreaptă. Dar nu dă importanță acestor semne. Un zbor atât de lung și obositor nu putea să nu lase urme.

Peter întârzie în camera de hotel, revăzându-și comunicarea pentru seminar. Tematica dezbaterilor este gerontologia experimentală și

faptul că va susține o expunere nu îi dă emoții. E mai degrabă bucuros că va reîntâlni mulți colegi cu care se intersectase de-a lungul studiilor de o viață.

Se privește în oglindă, ca să încheie ritualul minuțios al bărbieritului, și oglinda îi întoarce chipul unui bărbat încă tânăr, dar cu părul aproape cărunt.

„Parcă te-ai îndepărtat de noi...”, îi spusese odinioară Steven.

În adolescență, Peter se îmbolnăvisese grav. Făcuse o dublă pneumonie și medicii aproape că nu-i mai dădeau speranțe de viață. Zăcuse două săptămâni inconștient, cu semnele vitale reduse până la pragul critic.

Dar, într-o dimineață, și-a revenit brusc, inexplicabil. Iar urmele afecțiunii îi dispăruseră total.

Lumea medicală este obișnuită cu asemenea miracole și refacerea stranie a băiatului fusese pusă pe seama puterii extraordinare de rezistență a organismului său tânăr. Luptase impecabil, cu o voință supraomenească împotriva bolii.

Singurul care îl privise cercetător, ca în așteptarea unei mărturisiri, a fost Steven. Prin natura profesiei sale, detecta imediat „nefirescul” unei situații.

— Poți să vorbești oricând cu mine. Cu mine, ca om și prieten, nu ca jurnalist, l-a asigurat Steven. Îmi poți povesti orice...

Misiunea de atunci a lui Steven în orașul lor se încheiase. Articolul despre IQfox, hackerul, îi adusese o faimă teribilă, făcând din el un soi de celebritate în domeniu.

Mariei avusese încrederea să-i dezvăluie câte ceva, pentru că îl ajutase în investigații. Iar Peter s-a simțit apoi mult timp vinovat că se împotrivise cu atâta îndârjire prezenței lui Steven în familia lor.

„Ce pot să povestesc? Se întreba el însuși. Amintiri vagi despre niște întâmplări de neconceput în limitele înțelegerii raționale?”

Chipul din oglindă îi dubla prin reflex frământările. Dar, ca de fiecare dată, când retrăia experiența acelor stări alterate de conștiință, Peter refuză să mai gândească la asta.

Se îndreaptă apoi către liftul care îl duse la sala multimedia de la ultimul etaj al hotelului.

Lucrările seminarului s-au încheiat la amiază. Au căzut de acord cu toții că expunerile fuseseră incitante.

Seara s-au retras într-un pub din centrul orașului, ca să schimbe impresii, amintiri. Luaseră la restaurantul hotelului cina oficială, scorțoasă și banală, dar acum stau de vorbă destinși, în jurul halbelor cu bere nefiltrată, însoțite de covrigi calzi, cu sare mare, grunjoasă.

S-au spus atunci lucruri pe tema seminarului, dar cea mai surprinzătoare a fost incredibila poveste a lui Wambua. Despre lacul din Tanzania și

prezicerile ciudate ale șamanului.

La plecare, ceilalți recunosc: a fost o seară plăcută și relaxantă.

Atunci Peter începuse să-și *amintească* totul. Cu o claritate orbitoare, așa cum îl avertizaseră Ei. Totul îi renaște viu în memorie, de parcă s-ar fi tras deoparte o cortină, dezvăluind decorul unei scene pe care o bănuise, dar nu o putuse vedea clar.

Și mai ales atunci înțelesese ce are de făcut. Pentru că timpul va curge, de-aici înainte, cu repeziciune, măsurând dezagregarea.

Apropiind această civilizație de neantul extincției.

Agenția

Știe că este urmărit.

Are această certitudine de când a părăsit clădirea Agenției. Nu-l vede pe bărbatul aflat cu mult în spatele lui și nici nu-și aruncă privirea în vitrinele magazinelor, ca să-i distingă silueta.

Chiar dacă nu îl vede pe urmăritor, îi captează acestuia voința, într-un fel de conectare telepatică, îi percepe intențiile, cu instinctul prăzii ce cunoaște gândul hăitașului. I se pare că se născuse în el un organ de percepție nou, un ochi interior al conștiinței, scos acum din latență.

Nici în parcare nu întoarce capul (spațiul deschis i-ar fi oferit posibilitatea de a-l repera pe agent).

Rulează pe marile bulevarde, nu alege drumuri lăturalnice, unde să i se piardă urma.

„Iată un filaj profesionist”, își spune. Dacă în locul lui ar fi fost un altul, nu ar fi bănuit existența hăitașului.

La intrarea în bloc, primește de la poartă corespondența. E o figură nouă, un tânăr cu fața imobilă, sub uniforma căruia intuiește un corp bine alcătuit, prin sute de ore de antrenament.

— Ben? Întreabă Peter conștient că trebuie să-și joace cu grijă naivitatea.

— Ben are câteva zile de concediu, răspunde tânărul cu promptitudine.

Peter înțelege că Agenția acționează rapid și eficient în aceste situații.

Gândul i se confirmă când intră în apartament, pentru că simte miros străin. De fapt, adulmecă, fiind el însuși uimit că poate distinge clar efluviile unor emanații hormonale. Identifică urma a două prezențe străine.

„Au fost aici! Se mișcă uimitor de repede, am lipsit doar câteva ore...”

Organismul îi trimite semnale de alarmă, ca în situații de panică. Peter își toarnă puțină apă în pahar și se așază în fotoliu, ca să-și disciplineze reacțiile.

Se gândește la filmul zilei. Ce a fost și ce va urma. Povestirea lui Wambua din seara seminarului și semnul palpat în josul urechii drepte a tânărului i-au deschis brusc un fișier de amintiri, care și-au

regăsit sensul clar. Clar și nedorit de amenințător. Atunci a înțeles că trebuie să se mobilizeze rapid. Nu mai avea timp de tatonări sau eschive. A elaborat în minte un plan, punctând demersurile pe care trebuia să le întreprindă, cu riscul de a-i fi etichetat drept ridicol. Esențial era să rămână calm și metodic în tot ce va face.

În zorii zilei următoare, a solicitat o întrevedere cu coordonatorul Departamentului de Combatere a Terorismului Biologic. Era conștient că iminența unei pandemii se gestionează prin structurile guvernamentale special create și antrenate.

S-a îndreptat așadar spre sediul AAN. Agenția pentru Apărarea Națională se afla într-o zonă izolată prin pază strictă.

La intrare, a fost minuțios verificat de un cadet, cu gesturi automate, de o maximă rigoare. I s-a cerut să-și precizeze coordonatele personale și motivul pentru care solicită întrevederea.

Peter a înțeles că acela era momentul când se putea compromite profesional, aruncând în derizoriu ani de studii și cercetări. În ciuda acestui risc, a scris clar: „Virus letal de origini necunoscute: cert atac extraterestru.”

Cadetul a introdus biletul într-un plic albastru cu sigilare instantanee și l-a rugat pe Peter să aștepte răspunsul.

După minute îndelungate, cadetul s-a întors cu un plic galben, înmânându-l cu un gest precis.

Răspunsul, redat impersonal de imprimantă, era laconic: „Vă vom contacta.”

După ce a predat mesajul primit („Nu trebuie, deci, să existe nicio urmă a relaționării mele cu Agenția”), Peter a părăsit clădirea.

Luase în calcul această reacție a lor. Obsesia oamenilor cu privire la teoriile conspirației universale le livrase, cu siguranță, până atunci, suficiente așa-zise informații catastrofice. Îl vor considera, probabil, și pe el ca pe unul bântuit de viziuni „horror”.

Nu era însă vreme de așteptări, așa cum îi sugerase Agenția. Acum înțelegea totul. Și parcursul carierei sale, dorința lui obsesivă de a construi Creierul... Totul se lega, totul ducea către misiunea ce îi fusese destinată.

Peter așază paharul golit pe masa joasă de sticlă. Alături vede ultimul număr al revistei „The Brain”, publicație a Institutelor Conexe de Cercetări Neurobiologice. Întregul număr este închinat Creierului artificial. Pe care echipa coordonată de el la Institut îl crease prin manipularea genetică a celulelor stem.

Articolele prezentau structura acestuia, ca dezvoltare și funcții, prin analogie cu creierul uman. Precum și șansa oferită astfel de a fi cercetate în laborator afecțiuni investigate, până atunci, pe șobolani sau pe șoareci.

„Creierul!” Creierul le va permite să studieze și

impactul virusului letal, „extraterestru”, asupra organismului uman. Decide să se întoarcă la Institut!

Pe bulevarde, circulația este extrem de aglomerată, dar timpul de așteptare la intersecții îi oferă răgazuri de gândire. Când ajunge în laborator, are o expresie cruntă, în total contrast cu entuziasmul debordant al celorlalți.

— Imaginează-ți, Peter, am primit acum o jumătate de oră plicul ăsta. Colegul lui, Yoshitaka, radiază de fericire.

Plicul conținea o notă oficială din partea Ministerului.

— Vezi, ni s-a acordat o suplimentare a fondurilor de cercetare, se alătură și celălalt coleg, Ulfur, atmosferei de satisfacție generală.

— Asta numești tu suplimentare? Asta e de fapt adevărata finanțare. Bani de până acum au fost doar o suplimentare.

„Lucrurile se leagă”, gândește Peter. Și are convingerea că undeva se și puseseră în mișcare niște complicate angrenaje, riguros planificate în demersul lor.

Top secret

Este evident că tânărul stătea acolo de ceva vreme. Peter îl studiază, în timp ce coboară scara clădirii în care locuiește. Are un chip comun, nicio

trăsătură nu iese în evidență. Ai fi putut să-l întâlnești de zeci de ori și nu l-ai fi recunoscut.

„Umbra mea iese, în sfârșit, din anonim.”

Îi simțise mereu prezența în această săptămână. Adeseori se gândise ce dezamăgitor trebuie să fie pentru un asemenea agent de urmărire, impecabil antrenat, să-și irosească toate competențele de excepție pe un subiect care este întruchiparea rutinei. Făcuse, în tot acest interval, doar drumul de la apartament la Institut și îndărăt: întotdeauna pe același traseu. Uneori chiar și cu aceleași manevre ale mașinii.

— Sunteți așteptat, i-a spus scurt lui Peter și l-a condus spre un SUV negru cu geamuri fumurii, parcat la colțul străzii.

— Așteptat de cine? A crezut Peter că este totuși firesc să-l întrebe, înainte ca mașina să pornească prin furnicarul străzilor.

Dar nu primește niciun răspuns și înțelege că în fișa de sarcini a agentului nu intră și conversația. La sediul Agenției pentru Apărarea Națională este încredințat, fără vorbă, unui alt agent care îl preia și îl conduce pe coridoare lungi, până în fața unei uși negre. Aici, cu aceeași economie de cuvinte și gesturi, i se sugerează să intre.

Încăperea este neutră, mobilierul greu și inexpresiv ca design, doar pereții sunt acoperiți cu hărți mari, ce înfățișează statele lumii.

Îl întâmpină un bărbat uscățiv, cu o față osoasă, prelungă, semănând a viezure sau nevăstuică. Nu

se recomandă, nu își dau mâna, e doar condus spre cel așezat în fotoliul din spatele biroului de lemn masiv.

— Aceasta este întrevederea pe care ați solicitat-o, spune bărbatul, care se ridică, supunându-l din priviri unei cercetări atente.

Este athletic, cu trăsăturile bine conturate. Dacă nu ar purta uniforma militară de croială riguroasă, Peter ar putea crede că se află în fața unui războinic impunător din vremuri îndepărtate.

— Sunt coordonatorul Departamentului de Combatare a Terorismului Biologic, se recomandă bărbatul, în timp ce ochii lui continuau să-l cerceteze, fără a trăda vreo reacție.

Este invitat să se așeze. Uscățivul își mută scaunul în imediata vecinătate a lui Peter, intrând brutal cu propria prezență în zona personală a acestuia.

„Îmi provoacă deliberat acest disconfort, gândește el. Mă stânjenește în mod voit, ca să am un grad redus de cenzură a reacțiilor.” Peter bănuia că Agenția dispune de specialiști de top, cu expertiză în studiul comportamental. Poate chiar înzestrați cu percepții extrasenzoriale.

Ce nu bănuia însă Peter era că, în clipa când se așezase și își îndreptase privirea spre Coordonator, se și declanșase un minuscul aparat de monitorizare, de înaltă rezoluție, subtil încastrat în perete.

De la rostirea primului cuvânt, aveau să-i fie

înregistrate și interpretate unele semnale de mare finețe: schimbările de mărime ale pupilei, fluctuațiile de ritm cardiac, microexpresiile faciale, nivelul secreției de enzime hormonale.

Peter își expune clar și metodic ipotezele. Este mai ales calm. Exaltarea sau panica ar fi oferit date ce nu l-ar fi pus într-o lumină bună.

Prezintă logic firul faptelor și implicațiile lor. Totuși nu se poate sprijini pe certitudinea unor date concrete și știe că acesta este punctul nevralgic al informațiilor sale.

— Să înțeleg că prezența unei simptomatologii, pe care, de altfel, nu ați verificat-o, vă sugerează existența unui virus extraterestru. El urmează să se adapteze planetei noastre, pentru a produce o colonizare. Vă bazați pe trei argumente: semnul identificat, povestea unui coleg și prezicerile unui șaman.

Concluzia formulată astfel de Comandant i se părea și lui Peter un scenariu științifico-fantastic. Dacă nu cumva o elucubrație. Se mira chiar că ei nu izbucnesc în râs la auzirea acestor vorbe ridicole.

Dar Peter știe că nu le poate explica totul. Ce-ar fi să le spună despre lumea atlantilor? Sau că aude un glas, îndemnându-l într-o limbă necunoscută (dar pe care el o înțelege) să urmeze calea unei Misiuni secrete? ... Cei doi l-ar putea considera, îndreptățiți, ilustrarea vie a unei fișe clinice.

— Nu am o dovadă certă pentru a putea combate

neîncrederea firească, pe care v-o intuiesc. Și știu că povestea mea este uluitoare. Singurul argument care îmi poate da o credibilitate fără fisură este renumele meu profesional.

— Vă cunosc bine reputația științifică. Vă cunosc și întregul parcurs al carierei (un dosar gros de peste o sută de file era păstrat în unul dintre sertarele biroului său...), dar trebuie să rămânem pe linia imparțialității. A echilibrului și prudenței. Nu sunt sceptic, dar ideile prezentate de dumneavoastră par simple speculații.

— Speculațiile pot fi un argument util. Sunt aspecte ce rămân înconjurate de un mister profund secole întregi și care pot fi approximate doar prin speculații. Dar acum avem de-a face cu altceva. Acum ne confruntăm cu iminența unei tragedii!

Peter este hotărât să nu cedeze. Simte cum celălalt îl privește cu o atenție brusc concentrată.

— Ceea ce ați expus nu atinge nici măcar cota infimă de credibil a unei speculații. Orice încercare de a atribui un caracter plauzibil acestor întâmplări este nefondată, câtă vreme nu se sprijină pe dovezi. Și dovezi nu aveți!

Da, nu avea dovezi. Avea doar povești învăluite în mister și confuzie. Avea doar povara unui adevăr și a unei responsabilități pe care, înțelege acum, nu le poate împărtăși cu nimeni.

Cel de lângă el a sesizat numaidecât că Peter prezintă un ritm diferit al gândurilor și intervine.

Peter nu se aștepta să aibă o voce atât de frumoasă. Bărbătească și expresiv modulată.

— Știți care mai multe decât ne puteți spune? Întrebarea era dublată de un substrat de certitudine.

— Există, într-adevăr, o complexitate a faptelor. Și nu, nu fac parte dintre cei care consideră că văd farfurii zburătoare în parcare din fața casei!

— Dacă nu am fi știut acest lucru, discuția de acum nici nu ar fi avut loc.

Peter a înțeles că întrevederea trebuia să se încheie. Ce ar mai fi putut face, în afară de a relua și întări aceleași argumente? La care să ofere aceleași răspunsuri.

— Considerăm cu toții că nu trebuie să relațăm această întrevedere. Nici măcar în cercurile dumneavoastră confidențiale. Discuția noastră nu a avut loc și nu ați fost niciodată aici.

După plecarea lui Peter, cei doi au rămas față în față, privindu-se în ochi:

— Cât crezi că știe? A întrebat Coordonatorul.

— Nu foarte mult. Dar suficient cât să facă niște legături, i-a răspuns celălalt.

Ordinul a urmat clar:

— Pregătește acum documentele pentru demararea Operațiunii. Trebuie să acționăm de urgență: avem, în sfârșit, confirmarea pe care o așteptam.

Certitudini

Seara, în biroul cu pereții acoperiți de hărțile statelor lumii, bărbatul uscățiv îi prezintă Coordonatorului concluziile echipei de investigare. — Raportul arată dezastruos! E prea „curat” ca să fie adevărat!

Operațiunea top secret primise, în regim de urgență, toate aprobările de la cele mai înalte nivele decizionale. Fusesse apoi activată celula de criză.

Uscățivul reunise echipa, le prezentase agenților obiectivele. Nu a fost necesar să le dea indicații. Știau ce e de făcut, urmau clar procedurile. Fuseseră antrenați pentru asemenea intervenții, în funcție de competențele fiecăruia. Pe registre distincte de activitate.

Aveau de-a face cu o luptă cu timpul, deci trebuia ca acțiunile să se desfășoare ultrarapid. Și mai ales în maximă siguranță și confidențialitate.

Raportul acelei zile, cu datele corelate din toate departamentele, era acum în mâinile Coordonatorului.

— Efectiv dezastruos! Nu am reușit să aflăm nimic altceva, în afară de ce știam despre el. Totul e „prea clar”.

— De obicei asta mă pune în gardă. Oricine are ceva de ascuns. Când lucrurile par prea curate, înseamnă că urmele au fost șterse cu grijă. Și, în general, de profesioniști.

Programul de supraveghere electronică totală adunase informații irelevante.

— Nu are conturi pe rețele de socializare, nu uploadează fotografii personale, nu dă like-uri la nimic, nimic personal nu reiese. Cercetările pe Google și celelalte urme electronice din motoare de căutare nu ne-au adus nicio informație nouă!

— Email-ul?

— I-am preluat controlul desktopului: i-am monitorizat întreaga activitate pe internet.

— Concluziile?

— Istoricul cumpărăturilor online este banal: cărți. Datele stocate în documentele atașate, transferul de fișiere – tot banal: articole științifice.

— Skype?

— Da, folosește frecvent. Are videoconferințe sau accesează aceleași conturi.

— Nimic senzațional. Crezi că e un comportament real sau disimulează? Crezi că e posibil să fie atât de bine antrenat, încât să se comporte astfel?

— Imposibil! Înclin să cred că este chiar un tip pasionat doar de munca lui. Ar fi un singur detaliu care să ne ridice întrebări: Steven Hawk. Se cunosc de peste 20 de ani și păstrează o legătură strânsă.

— Steven Hawk? Jurnalistul? Nu e legat de „afacerea IQfox”? Hackerul care ne-a accesat atunci serverele?

— Ba da, dar am dezarhivat conversațiile lor telefonice. Nu fac niciodată referire la treaba asta.

— De reținut, totuși... Să ai mereu pe cineva lângă el! Jurnaliștii ăștia sunt întotdeauna un potențial pericol pentru noi. Ne-au dat mare bătaie de cap. Supravegherea electronică, stocarea și investigarea masivă de date epuizaseră echipa. Uscățivul le acordase două ore de somn, adică atâta timp cât se analiza raportul și se luau deciziile pentru acțiunile viitoare.

Da, îi violaseră lui Peter intimitatea online, încălcaseră proprietatea vieții private. Dar aveau mandat, obținut pe baza argumentului imbatabil: securitatea națională.

— Totuși, trebuie să aibă și o viață personală.

— În afară de familie, am descoperit doar câteva nume de femei, relații nu de durată.

— Există un tipar?

— Băieții nu au detectat un „pattern”. Nici profesional, nici estetic, nici comportamental.

— Posibili agenți infiltrați?

— Datele nu conduc către așa ceva. Par relații sincere. Am găsit o funcționară de bancă, o tipă destul de retrasă de altfel. Apoi o balerină.

— Călătorește mult...

— Da, dar nu are profilul necesar. E cam ruptă de lume, e stilul „căsătorită cu arta”.

— Altceva?

— În final, o stewardesă.

— Iarăși călătorii, deci posibilitatea de contacte.

— Nimic alarmant, a fost verificată.

— Atunci putem să recurgem la resursele

Agentiei?

— Exclus! Timpul este prea scurt, acum are alte preocupări. Ar ignora-o și pe Miss World, se vede clar că nu ăsta e genul lui.

— A comunicat azi?

Comandantul decide să abordeze altă pistă a discuției. Este evident că subiectul nu avea o viață personală care să ofere vreun indiciu, deci nu mai era cazul să continue pe această idee.

— Da, a avut câteva convorbiri telefonice.

Colectaseră datele de la marii operatori de telefonie, dar conversațiile ascultate vizau doar aspecte profesionale.

— A spus cuiva că a fost la noi?

— Absolut nimănui.

— Se comportă bine. Acum unde este?

— Pe autostradă, se duce acasă. Adică acolo unde a stat înainte cu mama și sora lui.

— Departe?

— Cred că trebuie să fi ajuns deja. Se fac până acolo doar vreo patru ore și conduce întins.

— Se întâlnește cu cineva?

— Nu cred, casa e goală de când s-au mutat. Au vrut să o vândă, dar au renunțat la idee. Fata are acum trei copii și soțul ei este un tip foarte de treabă. Stau împreună în alt oraș. Casa veche o folosesc în vacanțe.

— Are el ceva în cap. Nu se duce acolo degeaba.

— O să aflăm. I-am pus o „coadă”. Băieții nu-l scapă din ochi.

Cele două ore se scurseseră.

În subsolul clădirii se află o cameră mare, un fel de dormitor cazon, pentru situații de urgență. Fiecare agent își are aici setul lui de obiecte personale.

„Mica trusă pentru dezastre”, gândește agentul Burnett, în timp ce întinde mâna, încă adormit, către pasta de dinți, verificând totodată din priviri stocul de cămăși. Nu știe dacă îi vor ajunge: se anunța o operațiune complexă și de durată.

În biroul de sus, Coordonatorul rămâne o vreme tăcut, în timp ce organizează mental planul.

— Nu reiese mare lucru din supravegherea electronică. Ați acționat extrem de eficient, dar schimbăm tactica.

— Acționăm clasic? Solicită uscățivul confirmarea.

— Nu avem încotro! Vom aborda varianta muncii de teren.

— Metoda elementară...

— Exact: cercetați totul. De la locul copilăriei, vecini, amintiri, școala... Ce performanțe și ce aspirații a avut. Credințe. Convingeri politice.

— Avem deja oameni infiltrați unde locuiește, la Institut, în grupul de prieteni. Colegii lui sunt și ei verificați la sânge.

— Culegeți mai ales datele sensibile. Să fim cu totul convinși că nu greșim.

— Știu, trebuie să avem certitudini în ce-l privește. Să fim siguri că informațiile care vin de la el sunt

corecte. Că nu e un agent interesat de planul nostru de acțiune.

— O eroare infimă ar costa enorm. Mai avem foarte puțin timp, am primit autorizarea. Măine începe următoarea etapă a Operațiunii.

Cei doi se despart. Se făcuse patru dimineața.

Este deja patru dimineața.

Întunericul din camera copilăriei, cu staturile ei groase vopsite în verde, nu-i îngăduie să deslușească bine contururi. Iată că locul acesta care pentru el înseamnă singurul „acasă” nu reușește să-i liniștească agitația lăuntrică.

Cei de la Agenție reacționaseră corect – nici el nu ar fi dat crezare unor asemenea fapte prezentate fără explicații logice.

Mai ales că era vorba de cineva care, în adolescență, zăcuse inconștient două săptămâni. Deci este susceptibil de sechele la maturitate. Înțelegea că acea perioadă îi rămânea un punct vulnerabil al vieții, care putea fi oricând interpretat în defavoarea lui de către un specialist. El însuși ar fi putut pune diagnostice incontestabile unui individ ce manifestă o preocupare obsesivă pentru teoria elucubrantă a prezenței unui virus de natură nonterestră.

De aceea a și vrut să se întoarcă aici, unde începuse totul. Ca să caute răspunsuri. Avea neapărată nevoie de o certitudine.

Dar Ei îi închiseseră orice cale, refuzau să-l

elibereze de îndoială.

Mai era și povestea stranie a calului alb... Nimeni nu își aducea aminte de el. De câte ori îi întreba, tăceau stânjeniți, își fereau privirile.

— Nu a fost vorba niciodată de vreun cal alb, Peter, îi spusese și Steven.

Da, putea crede că Ei le șterseseră din minte întâmplarea. Dar dacă nu era așa? Dacă acel cal nu existase efectiv niciodată? Dacă fusese doar o halucinație a săptămânilor lui de febră?

Era posibil ca și amintirile din lumea apelor să fie ireale?

Întunericul camerei e brăzdat de un fulger puternic. Începe o ploaie îndesată, rece. Întocmai ca în ziua al cărei înțeles îl căutase zadarnic atâția ani.

Peter privește fix într-un punct al camerei, cu impresia că uitase ceva... Mai există ceva... Foarte aproape... Un detaliu rătăcit în meandrele memoriei.

Se ridică brusc și, ca mânat de o voință străină, străbate camerele întunecate printre mobilele acoperite cu cearșafuri albe, ce par niște stafii ale trecutului.

Dar acum este mai treaz ca oricând: pulsul i s-a accelerat de emoție. În sfârșit, știe cu limpezime ce trebuie să caute!

Ajunge în bucătăria de vară și săgeata unui alt fulger luminează stâlpul alb pe care fuseseră crestăte treptele creșterii lui și a Sophiei.

De atâta avusese nevoie: această fracțiune de secundă de lumină. Ca s-o zărească. Sus, aproape de grindă, destrămată de timp.

Bucata de cordon roșu. Cu care îl legase pe Mur, în ziua primei lor întâlniri.

Incendiul

Peter a ajuns la Institut după-amiază. Dormise doar câteva ore, dar, pentru prima dată după ani buni, a avut un somn adânc. Fără vise.

Rulase pe autostradă cu viteza maximă, mânat de convingerea că acum, în sfârșit, se desprinsese de îndoieli.

Știa că nu poate împărtăși nimănui aceste adevăruri. Dar trăia emoția eliberatoare a faptului că îi era limpede totul.

În fața laboratorului, distinge silueta angajatului firmei de curățenie. Îl vede ștergând insistent gresia de pe culoar, oricum impecabil de albă. Când se apropie, observă că, în locul omului știut de atâția ani, e un tânăr necunoscut care îl salută cu capul în jos.

Înăuntru îi găsește pe Ulfur și Yoshi, stau aplecați asupra înregistrărilor din noaptea trecută ale Creierului Alpha.

— Cred că în cel mult o săptămână putem începe experiențele de privare de somn.

Ulfur îi înmânează diagrama de observare.

Îl cooptase, în mica lor echipă, în urmă cu doi ani. Era un tip retras, nu foarte comunicativ. Dar avea acea seriozitate și dedicare, acea tenacitate a spiritului pe care Peter le aprecia mai presus de orice. Iar cu Yoshitaka fusese coleg de facultate și apoi parteneri în toate studiile de cercetare.

— Alpha a avut un somn bun, spune el. Ritmuri circadiene constante, a parcurs toate stadiile și s-a înregistrat o variată activitate în etapa somnului paradoxal REM.

— Da, foarte interesant că a avut vise bogate în imagini și în conținut emoțional, remarcă Peter. Grație electrozilor poziționați pe suprafața Creierului, Yoshi putuse analiza activitățile neuronilor, unde le de amplitudini variate.

Aparatura de imagistică cerebrală redă somnul lui Alpha ca pe o hartă, indicând zonele pulsațiilor electrice, generate de neuroni la suprafața cortexului.

— Stăpânim, în sfârșit, certitudinea că Alpha are toate competențele unui creier uman. Asta da reușită!

Pentru firea reținută a lui Ulfur, exclamația asta putea fi considerată o manifestare de maxim entuziasm.

— Mai ales că am ajuns aici luând-o pe un drum bun, adaugă Yoshi. Ții minte ce ne tot îndemna

tipul ăla să facem...

„Tipul ăla” era reprezentantul unui important grup de finanțatori ai Institutului și-l cunoșteau bine de mult timp. Dar, din „ziua aia”, Yoshi refuzase să-i mai rostească numele.

Când își anunțaseră noua temă de cercetare, i-a mirat modul ciudat în care au început să se desfășoare lucrurile. Total neobișnuit față de tiparul cunoscut.

Mai întâi, Peter fusese chemat la o serie de întâlniri cu personalul superior al Institutului. I s-a pus în vedere importanța cercetării. O știau și ei prea bine, nu era necesar să le fie confirmate convingerile de pe poziții ierarhice.

Apoi discuțiile fuseseră preluate de boardul sponsorilor și canalizate prudent, subtil (dar destul de insistent), spre ideea de a se accelera activitatea.

Sugerându-li-se că ar fi oportun să folosească și alte metode. Era prea important ce făceau ei, încât să ezite să experimenteze de-a dreptul pe subiecți umani. Eventual, se puteau găsi niște bolnavi incurabili, din vreun sanatoriu uitat de lume.

— În fond, umanitatea poate suporta câteva pierderi colaterale.

Reprezentantul boardului de investitori rostise chestia asta cu degajare, ca atunci când spui că ai avea chef să renunți la niște pantofi uzați. Deveniți nefolositori.

— O asemenea realizare aduce bine întregii omeniri. Iar binele omenirii nu ar trebui să se împiedice în eventuala sacrificare a unu-doi oameni, a încercat „tipul ăla” o abordare care se voia persuasivă.

— Fiecare om poartă în el toată omenirea, i-a întors replica Peter. Nu acceptăm să ne punem conștiința la adăpostul pretextului pierderilor colaterale scuzabile. (*Calea de lumină, Auk, Calea de lumină!*)

Încheiase tranșant discuția, iar Ulfur și Yoshi i-au aprobat decizia. Peter știa însă că, în ochii „tipului”, fuseseră catalogați drept inadaptați, pentru că nu acceptaseră să valorifice oportunitățile evidente, pentru a-și ușura munca.

Peter se întoarce din amintirea acelei întâmplări care îi dezgustase pe toți.

— După ce interpretăm toate datele, putem să reformulăm obiectivele pentru noua etapă. Vom introduce unele modificări, le vom analiza împreună. Și vom suplimenta timpii de lucru.

— Nu este un ritm prea susținut, Peter?

Yoshi și Ulfur nu respingeau ideea. Erau obișnuiți cu etapele „sacrificiului pentru o cauză”, dar acum nu înțelegeau rațiunea schimbărilor intervenite sub stare de tensiune.

Însă Peter nu apucă să le răspundă. Pentru că, de pe coridoare, izbucnește sunetul strident al alarmei de incendiu.

Zgomotele acute de avertizare asupra pericolului invadează laboratorul. Pe coridor se aud pași grăbiți. Începuse probabil evacuarea.

Sunetele stridente sunt însoțite de lumini roșii intermitente. Semnalează obligația de a părăsi urgent orice incintă.

— Ușa s-a blocat, exclamă Ulfur, acționând zadarnic cartela de acces.

— Treci pe deschiderea manuală de avarie! Coridorul este în flăcări, s-au alterat rețelele.

— Nu merge nici așa! Ulfur privește dezorientat, pentru că nu mai trecuseră prin așa ceva.

— Senzorii antiincendiu! E ceva cu ei: nu sesizează căldura!

Yoshi încearcă să elibereze trapa de evacuare cu un propulsor improvizat dintr-o antenă de nichel. Dar perdeaua de apă nu se declanșează.

— Degeaba, ceva nu e cuplat!

Dogoarea răzbate deja în laborator și ei știu că numai această ușă etanșă mai poate fi un obstacol în calea incendiului. Geamurile sunt securizate, rezistă și la cea mai puternică izbitură. Ar fi inutil să încerce să le spargă: oricum sunt la ultimul etaj al clădirii.

Căldura devine insuportabilă! Peter se întreabă dacă aceasta este clipa dată lui pentru a-și revedea întreaga viață. Ca apoi să fie descompus, ca o torță umană, de focul ce va mistui totul.

Brusc, ușa se deschide și prin fumul alb și gros al coridorului pătrund trei siluete. Au chipurile

acoperite cu măști de protecție. Gesturile lor sunt rapide, imperative: li se înmânează câte un filtru pentru respirație și sunt direcționați pe coridor, prin valurile de flăcări.

Peter se lasă purtat către platforma acoperișului clădirii. Aici aerul îl izbește puternic în față. Curentul, își dă seama, e născut de rotația palelor unui elicopter cu însemne sanitare, pregătit să decoleze de pe heliportul improvizat prin balize luminoase.

Yoshi și Ulfur sunt în spatele lui. Înfruntă cu capetele plecate vârtejul născut de rotor și elicopterul deschide două trape în pânțele fuselajului. Sunt somați să urce. Abia când ajung pe scaunele rabatabile se dezmeticesc din năuceala spaimei.

Carlinga, de unde pilotul acționează sistemele de navigație într-o decolare rapidă, este izolată printr-un geam fumuriu. Nu mai pot vedea ce e afară și o lumină albă, puternică, se aprinde concomitent cu declanșarea sistemului de izolare fonică.

Cu ei se află unul dintre bărbații care îi evacuaseră. Își scoate masca de protecție și Peter îl recunoaște pe tânărul zărit la prânz pe coridor.

— Există o explicație pentru toate astea?

— Numele meu este Allan. Tânărul vorbește calm, dorind să le inducă o stare de relaxare. Nu sunt autorizat să vă ofer multe date, dar veți fi informați despre toate coordonatele operațiunii când vom

ajunge la bază. Misiunea mea este să vă asigur transportul, în condiții de maximă securitate.

— „Baza” asta e un spital? Aveți însemne sanitare, dar noi nu am fost afectați deloc de incendiu.

— Nimeni nu a fost în realitate afectat. Incendiul a fost simulat ca să fie credibilă preluarea dumneavoastră.

Peter înțelege acum că avertizările lui nu fuseseră ignorate și că, de aici înainte, totul se va derula cu o viteză amețitoare.

— Vom discuta împreună totul, îi liniștește pe cei doi colegi. Știu ce se întâmplă.

Se cunoșteau de mulți ani și dobândiseră, unul față de celălalt, acea încredere totală, bărbătească, în care un cuvânt rostit cu maximă seriozitate face ca orice îndoială să fie inutilă.

— Deci totul a fost o înscenare pentru ca dispariția noastră să fie plauzibilă... Ce explicații o să dați familiilor noastre, Allan? Am murit în incendiu?

— Nici vorbă, răspunde prompt tânărul. Asta v-ar face revenirea imposibilă. Numai că aveți „arsuri de mare gravitate”. Din cauza tratamentului foarte strict, nu puteți fi vizitați de nimeni în timpul spitalizării.

— Totuși, vor fi oameni îngrijorați de soarta noastră!

Yoshi avea doi copii, cel mic se născuse abia cu trei luni în urmă.

— Familia va fi contactată zilnic de reprezentanții spitalului și chiar va primi de la dumneavoastră

„mesaje personale”, liniștitoare.

— Bun, asta poate dura cel mult o lună. Dacă avem de făcut ceva de scurtă durată, explicația se susține. Dar dacă intervalul va fi mai lung, ce-o să le mai spuneți?

Întrebarea lui Ulfur a rămas fără un răspuns din partea lui Allan. Înclinarea elicopterului indica faptul că aterizarea se apropie.

Peter și-a dat în gând răspunsul pentru sine:

„Dacă misiunea noastră eșuează, nu va mai fi nevoie de nicio explicație. Pentru că nu va mai exista niciun *după aceea*.”

Hangar 52

Motorul elicopterului s-a oprit. Pentru câteva clipe, liniștea a fost absolută, dar persista tensiunea în care urmăreau ce le mai pregătește neprevăzutul.

Allan își desface chingile de securitate și se îndreaptă spre Ulfur, care a arborat expresia omului ce se așteaptă la orice.

— Doar niște ochelari de protecție, îi spune simplu Allan, spulberând scenariile terifiante din mintea lui Ulfur.

Ochelarii de protecție sunt mai mult de „ecranare”. Au lentile negre care împiedică vederea oricărui detaliu, iar lateralele gumate se lipesc de piele ca dispozitivele scafandrilor. Doar partea inferioară a

lentilelor are o secțiune mică, îngustă, rămasă transparentă, care obligă privirea să se direcționeze numai în jos, către succesiunea pașilor.

Arată, pesemne, ca niște condamnați la moarte. Sau ca niște spioni periculoși. Escortați pe un drum pe care nu trebuie să îl vadă, ca să nu-l poată recunoaște ulterior.

— Nu mă mai miră nimic!

Yoshi coboară primul treptele trapei deschise. În alte împrejurări, ar fi considerat toate aceste lucruri ca un exces de teatralitate, dar acum își dă seama că sunt măsuri de foarte strictă securitate. Prin mica fantă, Peter își urmărește pașii: vede un sol roșiatic uscat, prăfos, ca un deșert, și nimic altceva.

— Nu aud zgomotul de fond al orașului, strecoară Ulfur. Cred că e o bază izolată.

Urcă apoi într-un mijloc de transport și li se indică să-și scoată ochelarii. Descoperă că se află într-un fel de autobuz militar. Are geamurile acoperite, ca și elicopterul, iar scrâșnetul roților, ce rulează pe un teren fără denivelări, îi sugerează lui Peter că este tot nisip.

— La sosire, vom redacta formalitățile de preluare și apoi vă veți acomoda cu noua locație.

— Cuvântul „acomodare” ar trebui să ne liniștească, de asta l-ai spus, nu-i așa, Allan?

— Vă dau strict informațiile pe care am fost abilitat să vi le transmit.

Cei trei au înțeles că, de fapt, soldatul nu are intenția să fie prietenos și nici să se lanseze în alte discuții.

— Vă puteți pune la loc ochelarii. Am ajuns la bază.

Vorbește profesional, cu siguranța că-și dusesese misiunea la capăt cu succes.

Coborând, Peter își dă seama că sunt în fața unei clădiri de beton. Simte căldura degajată de pereți. Nu seamănă cu mirosul specific metalului încins de soare.

Își văd, în continuare, doar vârful pantofilor. Dar bănuiesc o prezență militară semnificativă, pentru că aud cadența unor bocanci. Pocniturile metalice însoțind mersul precipitat, călcătura apăsată și sacadată de oameni obișnuiți cu marșul, îi confirmă presupunerea că sunt însoțiți de numeroși militari înarmați.

— E o securitate mai ceva ca la vizita președintelui, șoptește Ulfur.

Estomparea sunetelor, valul de răcoare binevenită după arșița deșertului le arată că au intrat în clădire. Li se permite să-și scoată ochelarii.

— În sfârșit! Yoshi se eliberează de hamul cauciucat și privește în jur.

Nu prea are de fapt la ce să privească, pentru că încăperea e goală. Iar ferestrele, așezate foarte sus, fac imposibilă identificarea vreunui detaliu.

Se deschide o ușă și apare Coordonatorul, cel cu care Peter avusese, la AAN, întrevederea pe care o

socotise la acea vreme ratată.

Trupul lui masiv aproape umple cadrul ușii. Poartă tot uniforma cazonă, fără niciun însemn, dar Peter știe că îl au în față pe unul dintre cei trei oameni cu grad militar maxim.

— Sunteți aici ca urmare a discuției noastre, îi spune el, ca explicație a întregii situații. După formalități, ne vom întâlni pentru detalii. Numele meu este Conrad. Ne vom adresa unul altuia direct, fără grade sau statut.

Peter știe că nu e numele lui adevărat. Dar acceptă convenția, pentru că, în tot acest angrenaj al camuflărilor, numele fals reprezenta un „accent” regizoral absolut necesar.

Sunt escortați de militari într-o altă încăpere, unde urmează o nouă procedură de securitate.

— Cred că se cam exagerează, pufnește enervat Yoshi, în vreme ce liftul îi coboară câteva nivele spre etajele inferioare ale clădirii.

Pe palier se înșiră multe uși metalice și în fața uneia dintre ele sunt direcționați către un dispozitiv minuscul. Aici declanșează memoria de scanare a retinei celor trei pentru accesul ulterior în acest compartiment.

— Uimitor! Exclamă Ulfur când intră în cameră.

În total contrast cu încăperile rigide și inospitaliere de până acum, aici interiorul e plăcut, cald, confortabil. Ca o cameră de hotel, dar lipsită de aspectul specific.

— Hainele mele! Remarcă Yoshi.

— Am reconstituit aici un cadru cât de cât familiar pentru voi, îi lămurește Conrad, în timp ce ei își descoperă obiectele personale. Ne-am străduit chiar să vă respectăm unele preferințe pentru materiale și culori.

Agencia știa că, de fapt, cercetătorii sunt niște oameni bizari, care nu pot gândi creativ într-un bunker ostil.

„Creativitatea este ceva delicat, trebuie să ne străduim”, îi indicase Conrad celui cu chip uscățiv atunci când puseseră la punct detaliile pentru declanșarea a ceea ce se va numi „Operațiunea Hangar 52”.

— Acum a venit momentul unei discuții foarte serioase, Peter! L-a somat Ulfur.

Se așezaseră în niște fotolii asemănătoare aceloră din casele lor și așteptau în tăcere.

Peter le-a povestit atunci totul. A ocolit, bineînțeles, detaliile personale: știa că ar fi părut de neînțeles pentru orice minte rațională. Le-a dat însă explicații plauzibile.

Nu a expus datele dramatic, deși așa erau ele în realitate, ci logic, argumentat. Într-o prezentare din care ei puteau extrage cu ușurință sensurile și implicațiile majore.

— Cred că ne putem mobiliza susținut, întrevăd o cale pentru ce avem de făcut.

Își creionase o idee, nu foarte clară. Orice demers științific începe prin vaga intuire a „ceva” neclar.

Dar prezent cu certitudine. Ca punct de susținere pentru elaborarea ulterioară a unui întreg eșafodaj de gândire.

— Sunt, trebuie să recunosc, uluit, rupe tăcerea Ulfur. Acum înțeleg toată desfășurarea asta de forțe, tot scenariul ăsta conspirațional...

Ușa se deschide cu un sunet metalic și reapare Conrad. Privește la ei scurt, dorind să le înregistreze reacțiile. Știa că Peter le spusese tot.

— Nu este cu neputință pentru doar trei oameni? Îl abordează Ulfur. Conștientizați cu ce pericol ne confruntăm?

— Este imposibil pentru trei oameni, dar foarte posibil pentru două sute. La etajele superioare ale clădirii se află echipele pe care le veți coordona și laboratoarele experimentale. Aveți deplină încredere, sunt specialiștii noștri de top. Cu înaltă expertiză în toate aspectele ce implică terorismul biologic.

Apoi, Conrad adaugă ceea ce, de fapt, cei trei bănuiau deja:

— Vă aflați în centrul celor mai importante proiecte de cercetare de pe planetă. Dar avem nevoie acum de Idee! Detaliile sunt în grija noastră.

Conrad se așază pe scaun la un birou, încercând să ofere totuși o aparență de familiaritate replicilor lui.

— Măsurile de securitate de grad zero sunt absolut necesare în aceste situații. O minoră informație,

cu privire la contaminarea pământului cu virusuri extraterestre, s-ar putea răspândi în toată lumea, în doar câteva ore.

— Înțelegem consecințele! Ar putea apărea chiar reacții violente de amploare.

— Nu numai. Pot avea loc răsturnări militare, geopolitice. Forme de extremism religios. În concluzie: amenințarea securității mondiale. De aceea păstrăm secretul. Și trebuie să găsim o cale de salvare! Mai ales că știu, Peter, că îți dorești din adânc acest lucru.

Conrad rostise cuvântul „adânc” cu un accent straniu, însoțindu-l parcă de înțelesuri aparte.

„Este oare posibil? Gândește Peter străfulgerat de amintirea vorbelor Ayrei: *Sunt mulți Illuri ca tine, care, întorși din lumea noastră, se contopesc cu marea mulțime a pământenilor...* Era și Conrad unul dintre ei?”

Chipul Coordonatorului este greu de pătruns, dar Peter decide să nu ignore această presimțire.

— Nu trebuie totuși decretată starea internațională de urgență pentru sănătatea publică?

Știa că există măsuri de siguranță standard pentru asemenea situații.

— Prioritar este să ne canalizăm eforturile pe izolarea virusului. Studiarea matricei genetice și identificarea unui vaccin cu timpi rapizi de răspuns. Aceștia sunt pașii. De altfel, în paralel, am făcut demersurile necesare.

„Demersurile necesare” se desfășuraseră cu o zi în urmă. O delegație culturală sosisese în Tanzania. Aici urma să se organizeze Expoziția Mondială de Artă Contemporană, astfel că delegația oricărui stat străin nu putea stârni nicio bănuială.

Doar statura masivă a lui Conrad și privirea lui vigilentă, antrenată să înregistreze orice detaliu, ar fi putut să stimuleze unele nedumeriri. Deoarece contrasta evident cu ansamblul atașajilor culturali, pictorilor, sculptorilor, criticilor de artă...

Conrad a părăsit grupul delegației culturale, așteptat fiind de omologul tanzanian. Întrevederea a fost scurtă, discuțiile clare și eficiente.

După o întâlnire de zece minute cu șefii forțelor de înaltă securitate, acțiunile s-au succedat rapid.

Autoritățile locale au declarat perimetrul lacului zonă de urgență. Echipe de căutare ale armatei au identificat cadavrele animalelor. Mostrele au fost prelevate. Și izolate în containere de titan, prevăzute cu sfere concentrice de etanșeizare, securizate prin camere de azot.

— Acum veți avea un timp de acomodare și odihnă, le mai spune Conrad. De mâine veți dormi în schimburi. Ca să putem monitoriza constant în laborator activitatea Creierului.

— Creierul? Alpha nu a rămas în laborator?

— Totul este reprodus aici întocmai, până la cel

mai mic detaliu.

Pentru „Operațiunea Hangar 52” fusese aprobată, în regim de maximă urgență, accesarea bugetului secret. Sume importante care nu provin din surse cunoscute public. Deoarece nu toți oficialii statului sunt informați asupra acestor proiecte.

— Peste puțin timp, echipa va mai primi un membru. Este necesară prezența unui exobiolog, adaugă Conrad.

— Un exobiolog? (Lui Yoshi i se confirma ceea ce susținuse mereu.) V-am spus eu, sunt menținute active departamente de cercetare a entităților non-umane. De natură extraterestră. Deci așa ceva există!

— Numai ce nu ne putem imagina nu există, răspunde Conrad, îndreptându-se spre ieșire.

În urma lui se lasă iarăși tăcerea. Fiecare își urmărea propriile gânduri. Multe întrebări, multe necunoscute, un timp intrat într-o accelerație necruțătoare.

O ușoară toropeală îl face pe Peter să se uite la paharele de apă din care băuseră la sosire, însetați de arșița drumului. Își dă seama că fuseseră ușor sedați, ca să poată avea un somn scurt și odihnitor. Înaintea zilelor importante ce urmează. Și, chiar dacă simțurile sunt vag anesteziate, înregistrează totuși activitatea febrilă din afara hangarului. Răzbat comenzi scurte, rapide. Aterizează un avion militar masiv, escortat de elicopterele care îl însoțiseră de la intrarea în

spațiul aerian.

Deși aproape adormit, Peter aude, ca în ecoul unui vis, rularea apăsată a unor roți pe nisipul deșertului.

Sunt roțile care poartă către hangar containere grele. Aduși de departe, aici își dorm somnul vâscos fetușii întunericului.

Măsuri de securitate

Prima oră a dimineții următoare se scurge în tăcere. Pentru că logica și replicile interioare sunt îndreptate spre alternative, ipoteze, căi de găsim a soluțiilor.

Fiecare în lumea lui de gânduri.

„Cred că asta este și starea luptătorilor înaintea unei bătălii decisive.” Peter se întreabă dacă aceste constatări sună ca o mobilizare sau ca mărturisirea unui impas, într-un moment crucial. În laborator pătrunde un personaj nou, este îmbrăcat tot în ținută militară, fără însemne. Peter nu știe ce grad are, așa că, în minte, îi zice „soldatul”.

„În fond, toți suntem acum simpli soldați în misiune pentru susținerea aceleiași cauze.”

— Vă voi duce la camera documentelor, le spune noul venit și îi îndrumă spre liftul ce-i va coborî la un alt palier.

— Trebuie să fie o construcție enormă, șoptește Ulfur. Mascată de aparența unei clădiri obișnuite...

Tuburi fluorescente luminează încăperea în care pătrund după ce soldatul efectuase o complicată procedură de acces. Cu coduri de identificare a reținei, a vocii, a structurii palmare.

Seifurile de oțel, ce urcă până la plafon, poartă însemne cu indicatori cifrați. Soldatul acționează deschiderea unui seif și extrage patru dosare grele, voluminoase. Le așază pe masa metalică.

— Aveți timp nelimitat ca să le studiați, spune el și părăsește încăperea.

Cei trei încep să parcurgă documentele, cu impresia tot mai consolidată că au pătruns într-un univers paralel ce întrece orice puțință de imaginație pentru niște oameni ce concep realitatea drept un aspect totuși cunoscut.

— Sunt rapoarte de evaluare a informațiilor despre virus, adunate de atâtea săptămâni... Yoshi pare efectiv stupefiat.

— Și hărți, diagrame, tabele, grafice. Toate fundamentate pe dovezi, pentru validarea autenticității. Deci știau de multă vreme!

— Cu siguranță, Ulfur!

Peter înțelege acum că reprezentanții Agenției jucaseră un rol. Mimasera neîncrederea și reticența în timpul întâlnirii de la AAN.

Documentele poartă ștampila „Top Secret”, completată de specificația: „Numai pentru

lectură.”

— Vă dați seama că acum am fost incluși în cea mai înaltă categorie de acces pentru un civil?

— Mai mult, Yoshi, cred că nici președinții de stat nu au autorizare suficientă pentru datele astea.

— Datele astea care ar trebui să ne ajute enorm. Acum putem aproxima coordonatele pandemiei.

— Pe baza informațiilor parcurse, aveți totală libertate în abordarea traseului de cercetare. Soldatul se întorsese și le anunța concluziile privind etapa documentării.

Așadar, cei trei părăsesc camera documentelor și sunt duși la ultimul etaj al clădirii. Acolo se află laboratorul, de unde, ca dintr-un cartier general militar, se vor trasa comenzile fundamentale.

— Totul este reprodus milimetric!

Peter recunoaște toate coordonatele laboratorului de la Institut. Încăperea este reconstituită întocmai.

— Trebuie să vă puteți concentra deplin asupra obiectivelor noastre, să nu fiți distrași de niciun element de disconfort generat de noutate. Este exact laboratorul pe care l-ați părăsit. Dintre toate, Creierul a fost cel mai „sensibil” de transportat.

Din locul cunoscut, Alpha emite scurte impulsuri luminoase pe interfața aparatelor de monitorizare. Semn că activitatea lui cerebrală se desfășoară firesc.

Un singur aspect este diferit: ecranul transparent care îl încadrează, pe toate laturile, ca un cub

securizant.

— În timpul nopții, a intrat în contact cu mostrele prelevate de la animalele ucise de virus. Acum este și el infestat. Trebuie să neutralizăm riscul eliberării de agenți patogeni virali în interiorul laboratorului.

Și pe biroul de lucru al lui Yoshi se află un element nou – o cutie pe sigiliul căreia vede ștampile și două semnături.

Soldatul o deschide și îi etalează conținutul. Sunt fișe nescrise, de culoare galbenă, cu un filigran estompat de cifre în transparență.

— Pentru însemnări. Știm că sunteți adepții metodei tradiționale: hârtia și creionul.

Foile au dimensiuni atipice: sunt dreptunghiulare, cu perforații stelate la fiecare colț.

— Sunt filtre de securitate. Niciun asemenea document nu trebuie să părăsească interiorul laboratorului.

— Unde am putea alerga cu datele secrete... în deșert?

Ulfur simte o ușoară agasare în fața atâtor măsuri de securitate, de parcă ar fi niște spioni periculoși.

— Există proceduri standard pentru asemenea situații. (Soldatul încearcă să atenueze nemulțumirea vizibilă a lui Ulfur.) De altfel, nici nu ați putea fugi cu ele prea departe, hârtia se autodistruge în 24 de ore.

— Și însemnările? Trebuie să le memorăm? Ulfur era în continuare iritat.

— Nicidecum, îi răspunde soldatul amabil acum, părăsind rigoarea expunerii profesionale. Prin acest device (și le arată un instrument de scris), datele se transferă, sub format electronic, în toate computerele. Așa suntem cu toții racordați simultan la informații. Nu vă îndoiiți nicio clipă de noi, avem împreună același țel.

După plecarea lui, cei trei își așază scaunele față în față, exact cum făceau în adevăratul laborator, la începutul fiecărei zile. Așa își conectau mai bine ideile. Puteau să pună cap la cap intuițiile fiecăruia, ca să concretizeze un concept comun, viabil.

Peter intenționează să introducă mai întâi echipa într-un brainstorming, pentru că, în acest moment, nimic nu le este clar.

— Să pornim de la datele avute. Adăugăm dovezile din documentele citite și construim ipoteza.

— Organizez eu ideile, preia sarcina Ulfur.

Se îndreaptă către panoul senzorial care acoperă un întreg perete și trasează o linie verticală ce împarte suprafața în două compartimente. Începe să noteze în partea stângă.

— Pornim (scrie punctul „A”, iar litera este transmisă instantaneu în toate computerele departamentelor) de la punctul „A”: civilizația stelară inteligentă. Nevoită să își părăsească inevitabil căminul.

— Și apoi „B”, sferele cu material genetic

extraterestru. Dezvoltă, în ani...

— Douăzeci de ani, intervine Peter cu o mare siguranță.

— Bun, douăzeci de ani.

Ulfur nu are nicio curiozitate privitor la aceste informații. Dacă vorbești despre sfere de ADN mutant, începi să nu mai ai nicio mirare.

— Dezvoltă, în apele lacului, mecanismele de apărare și de adaptare la condițiile Terrei.

— Apoi, completează Peter, punctul „C”: infestarea animalelor. Inițial nu afectează gazda intermediară, urmărind să-și perfecționeze ciclul de maturizare și reproducere.

— Notez aici și primul Semn, deci „S 1”. Irisul depigmentat al animalelor-gazdă ucise.

— După aceea, încheie Peter, punctul „D”: infestarea umană. Cu localizarea strictă tot în creier.

— Și „S 2”, al doilea Semn: pata mică, rotundă, de piele solzoasă de reptilă, apărută la baza urechii drepte.

— Bun. Am spus „bun” (Ulfur avea un ton sarcastic), ca un reflex de exprimare, nu că ar fi ceva bun în toate astea... Am jalonat datele de plecare. Avem o jumătate de oră. Să ne gândim fiecare la o cale de abordare și apoi ne corelăm ideile.

Peter aruncă o privire fugară pe geamul din fața lui. Laboratorul este poziționat strategic: nu se poate vedea decât imaginea deșertului, peste care

vântul poartă valuri de nisip.

Și o altă lume de valuri, ascunsă în abisul apelor, i se deșteaptă în amintire.

Îl mai însoțesc Ei oare? Mai este vegheat de ochii înțelepți ai atlanților? Sau a fost abandonat în confruntarea aceasta cu sorți de izbândă incerți?

Întâlnirea

Jumătatea de oră planificată pentru ordonarea ideilor trece repede. Cei trei se adună pentru discutarea concluziilor.

Ulfur se așază în dreptul panoului senzorial și, în partea dreaptă, rămasă neacoperită cu date, fixează un punct.

— Încotro ne îndreptăm?

Era, de altfel, întrebarea care îi frământa pe toți.

— Am putea începe cu identificarea zonei de localizare a virusului, propune Peter.

— Ai dreptate, din documentele studiate rezultă că înaintea noastră s-a încercat acest lucru pe animale infestate. Dar a fost absolut imposibil. Nici microscopul cu forță atomică nu a găsit nimic.

— Punctez, deci, „E 1”, etapa inițială: Localizarea.

— Trasează o săgeată, Ulfur, și notează: „somnul paradoxal”.

— La ce te referi, Peter?

— Putem identifica localizarea virusului prin studierea activității lui Alpha din timpul somnului.

— E interesant ce spui, completează Yoshi. Și foarte clar. În somn, unele arii cerebrale sunt întotdeauna inactive. Dacă vreuna continuă să rămână „trează”, înseamnă că are o sarcină nespecifică.

— Înseamnă că de acolo veghează virusul... spune Ulfur, ca în transă.

— Etapa a doua, îi întrerupe meditația Yoshi (Ulfur notează „E 2”), ar fi Accelerarea. Accelerarea dezvoltării lui. Trebuie să îi vedem întreaga putere, ca să știm cu ce ne confruntăm. Poate obținem formațiuni compacte.

— Pe care să le vizualizăm prin microimagistică!

— Dar cum obținem noi, sub presiunea timpului, această „Accelerare”?

— Trasează o altă săgeată în dreptul ei: „privarea de somn”. (Lui Peter începeau acum să i se concretizeze ideile foarte clar.) Îi inducem lui Alpha un ritm temporal accelerat. Administrăm, la intervale scurte, melatonină și apoi dopamină, iar el va percepe asta ca ritm zi-noapte.

— Îi creăm artificial senzația că a fost privat de somn luni întregi... Asemenea unui haos! Deficitul de somn dezorganizează mecanismele de apărare ale sistemului imunitar.

— Și virusul poate prelua mult mai repede controlul. Ceea ce un creier uman real nu ar permite, încheie Ulfur șirul argumentelor.

— Până aici sunt pași credibili. Nefirești, nemaîntâlniți, dar totuși credibili, cumpănește

Yoshi.

— Etapa a treia, însă? Aici e adevărata încercare!

— Cred că putem folosi, ca punct de plecare, ultimul nostru studiu. Cel despre vise.

— Despre vise, Peter?

Părea incredibil: la asta chiar nu se gândise niciunul dintre ei.

— Și ce notez la „E 3”? Vise?

— Da. Noi am demonstrat că visele au roluri multiple. Nu doar elimină informațiile diurne inutile sau restaurează memoria. În timpul somnului, realizăm asocieri mult mai complexe decât în starea de veghe.

— Încep să văd unde vrei să ajungi...

Ulfur trasează o nouă săgeată, în dreptul căreia scrie: „descoperirea scenariului de apărare”.

— Alpha singur ne va da soluția, îi duce mai departe Yoshi ideea. Pentru că, în timpul visului, sunt active tocmai acele regiuni ale creierului care sunt stimulate când suntem în pericol.

— Și, în visul lui, Alpha însuși ne va arăta vulnerabilitatea agresorului. Punctul lui slab!

— Exact! Apoi stimulăm celulele cu enzime, pentru ca ele singure să se debaraseze de virus. Prin calea pe care tot ele au aflat-o, în vise.

— Toată această expunere poate fi un punct de plecare, conchide Peter.

— Sau un punct de încheiere. Al unei lumi. Voi mai credeți în miracole? Nu vreau să par fatalist, dar acum e vorba de o pandemie. Având o forță de

distrugere nemaîntâlnită! Oare putem noi...

— Este momentul să ne organizăm programul de noapte, îl întrerupe Peter, deși are și el aceleași frământări și aceleași spaime. Ne vom odihni pe rând, în intervaluri de câte trei ore. În fiecare dimineață, vom avea cu toții un briefing pentru analize, concluzii și abordări ulterioare.

— Crezi că vom mai avea multe asemenea dimineți, Peter?

— Trebuie să facem tot ce ne stă în putință ca, în primul rând, noi să nu ne pierdem încrederea și speranța.

Ultimele ore ale serii se scurg rapid. Sunt puse la punct procedurile de observare pentru Alpha, trasate graficele de analiză, setată aparatura.

Alpha intră în prima fază de somn. Fără să ofere vreun indiciu că în el se ascunde acum o altă voință, care va încerca să îl domine. Care urmărește să preia controlul unei lumi, al unei civilizații.

Târziu, în noapte, Yoshi intră în încăperea „Creierului”. Peter, care lucrase acolo până atunci, are privirea încețoșată. Din cauza efortului de concentrare asupra activității lui Alpha, ochii îi sunt subliniați de cearcăne adânci.

— Continuăm noi, ai neapărată nevoie de odihnă, spune Yoshi, notând în fișa de observație minutul de preluare a înregistrărilor.

Patul este foarte comod și liniștea absolută. Ar

putea urma chiar o noapte firească. Așa cum firești ar trebui să fie toate nopțile viitoare ale acestei planete, cu ritmurile ei clare, cunoscute, previzibile.

Dar Peter nu poate să adoarmă. În tăcerea și întunericul dens care îl înconjoară, gândul i se îndreaptă spre o lume îndepărtată.

E lumea adâncurilor, unde spirite luminate ar trebui să vegheze. Ar trebui să nu rupă punțile către oameni.

Și, într-o concentrare supremă de forță a sinelui, Peter impune gândului să depășească orice limite. Să treacă dincolo de timp și de spațiu. Ca un mesaj nevăzut către cel ce deține stăpânirea absolută asupra putinței și neputinței.

„Acum am nevoie de un Semn, Verko. Îți cer ajutorul în numele semenilor mei.”

Dar niciun semn nu vine.

Îl avertizaseră doar că trebuie desfăcută orice legătură între ei, fără cale de întoarcere.

Întunericul nopții îl învăluie, în sfârșit, în scutul somnului. Simte, în vise, că este cuprins de valuri puternice și purtat în derivă pe ape. Către depărtări necunoscute, în care este urmărit de ochi galben-aurii și de șoapte rostite în limbi neînțelese de pământeni.

Dimineața, după câteva ore de așa-zis somn, Peter îl găsește în laborator doar pe Ulfur. Se simte tot obosit, somnul lui avusese ceva nefiresc, confuz,

solicitant. Și Ulfur pare încordat, dar încearcă să-și mascheze trăirile.

— Zona cortexului prefrontal, îi spune el, a rămas constant activată. Nu e normal: semnalele ar fi trebuit să se stingă încă din stadiul al doilea al somnului lent. Permanent au fost emise de aici unde cu amplitudine bizară. Chiar ciudat de intense.

Peter studiază electroencefalograma. Sesizează, într-o anume arie, o frecvență maximă a impulsurilor cerebrale.

— Am prelevat o mostră de țesut. Este din zona de securitate. Privește-o la microscop, cred că am reușit să depistăm o prezență străină.

Peter examinează pe monitorul cuantic fragmentul manipulat de instrumentele fine în perimetrul izolat.

Yoshi intră în laborator, aducând vești.

— Sosește exobiologul. Am văzut-o în timp ce făcea instructajul de securitate.

— Ai văzut-o? Este o „ea”? Se miră Ulfur.

Peter ignoră aproape total schimbul de replici, pentru că, în complicatul țesut neuronal, i se pare că distinge o prezență nefirească. Oare acesta este răspunsul? Gândul lui fusese ascultat? Erau ajutați să găsească o cale salvatoare?

— Da, o „ea” care studiază formele de viață extraterestre, continuă să-i informeze Yoshi. Are însă ceva aparte. E ca de pe altă lume...

Peter ridică ochii, sub alerta neînțeleasă a

ultimelor cuvinte. Pentru el, timpul s-a oprit în loc, pulsul bate încetinit, dar puternic.

— Are și niște ochi ciudați. Foarte negri. Dar știți cum? De un negru aproape violet.

Când ușa se deschide, noua venită e întâmpinată de o tăcere surprinsă.

Peter nu se întoarce. Nu are nevoie să se întoarcă pentru a o vedea. Știe cât de ușor calcă ea, cu pașii aceia care-i dădeau strania senzație de imponderabilitate. Știe că îl fixa cu privirea ei negru-violetă străbătută de unde luminoase, ca niște valuri.

Nu își pune nicio întrebare, nu are nevoie de niciun răspuns. Este mai calm și mai liniștit ca oricând.

— Eu sunt Anna, îi aude glasul și simte cum își pune încet mâna pe umărul lui.

Ceilalți doi nu înțeleg nimic.

Dar el știe tot. Și căldura atingerii, care îi pătrunde întreg trupul, îl face să-și ducă privirea departe.

Privirea lui trece dincolo de cameră, dincolo de țări, lumi, continente, ajungând în abisul de ocean unde întâlnește ochii strălucitori ai lui Verko.

Simulatorul

Peter se întoarce spre Anna, cercetând-o cu precizia unei disecții.

Da, semăna uimitor cu Ayra. Chipul, vocea,

statura... Dar totodată este altcineva. Are o altă atitudine, exprimă ceva mult mai pământean. Salopeta de laborator subliniază silueta unei persoane care practică în mod susținut un sport ce implică efortul.

Și ea se uită la Peter avid cercetător, ca într-o neînțeleasă recunoaștere.

— Senzorii! Avertizează Yoshi.

Senzorii intracranieni care îl supraveghează pe Alpha semnalează o activitate intensă, dezorganizată a Creierului.

— Ne scapă de sub control! Declanșați alerta de protecție suplimentară!

În timp ce ecranele triple de izolare a perimetrului de experimentare coboară, văd zvâcnirile nefirești, spasmodice ale lui Alpha. Creierul este invadat de sânge. Arată ca un sol deșertic, prin crăpăturile căruia se vede o magmă incandescentă, amenințând să erupă.

— Aparatura o ia razna! Emite date haotice!

Toate instrumentele funcționează aberant, indicând o disfuncție majoră a lui Alpha.

— Virusul a început lupta! Decuplați totul: nu știți cu ce vă confrunțați! Îi somează Anna.

Tocmai atunci, Alpha, vibrând haotic, se contractă sub impactul unei implozii și apoi se dilată enorm, explodând în fragmente însângerate de materie. Pereții de sticlă sunt împrășcați cu bucăți care încă pulsează contorsionat, prelingându-se cu dâre vâscoase.

Conrad, însoțit de o echipă de intervenție, intră brusc și dă ordine scurte:

— Aplicați procedura de incinerare! Iar voi părăsiți perimetrul!

Cu imaginea descompunerii lui Alpha încă vie în minte, sunt îndrumați către o altă sală, de pe același palier.

Este o încăpere unde, într-o semiobscuritate contrastând cu lumina laboratorului, disting prezența unor aparate de proiecție. Pereții sunt acoperiți cu o folie subțire, argintie, reflectându-le întunecat siluetele.

Se prăbușesc pe scaunele din jurul mesei ovale. Șocul fusese extrem de puternic. Înțeleseseră implacabil că virusul nu este un subiect de studiu în laborator, ci un pericol real, cu existență concretă. Și forță incredibilă.

— Suntem în procesul de securizare a zonei. Trebuie să reinstalăm aparatura. Totul a fost distrus!

Conrad revenise, dar vocea lui nu exprima alerta sau neputință, ci siguranța că luase în calcul, dinainte, orice posibilă evoluție a situației.

— Undeva am greșit, Conrad, caută Peter înțelesul acestui dezastru. Virusul a preluat controlul mult prea repede, nu am estimat corect timpii de reacție.

— Nu putem estima nimic corect când e vorba de neamul lui Okdar.

Anna vorbește decis. Adevărurile pe care le va

dezvălui vor părea, pentru ei, incredibile. În Centrul de Cercetări Exobiologice, în acele hale ascunse la zeci de metri sub pământ, ea află secrete cutremurătoare.

— În urmă cu un an, am reușit să scanăm fișa de memorie a unei entități non-umane de pe Akara. Akara e situată în Constelația Șerpilor. Entitatea călătorea în hiperspațiu și o distorsiune magnetică a prăbușit naveta. Noi i-am prelevat memoria. De rest s-au ocupat alte departamente.

— Stai puțin, o întrerupe Ulfur. Ai spus „entitate nonumană”! Ai văzut-o, ai atins-o?

— Trebuie să acceptăm, Ulfur, simplu și firesc, faptul că forme de viață asemănătoare nouă există în multe alte galaxii. Nu suntem chiar așa de singulari precum credem.

— Așa suntem lăsați să credem, atât ni se permite, Anna!

— Continuă-ți expunerea, o îndeamnă Peter. Și lumea, și noi purtăm secrete...

Anna înțelege sensul ascuns al cuvintelor lui Peter, dar pe față nu i se vede nicio urmă de tulburare.

— Xara, așa se numește planeta-mamă a virusului. Nu știți cu ce vă confrunțați! Datele prelevate despre ea sunt înspăimântătoare.

— O planetă a demonilor?

— Mai mult decât atât, Ulfur! Sunt entități care au ajuns să fie dominate numai de voința de supraviețuire. Fără legi, fără morală. Doar voință!

— Ce caută aici? Tocmai aici...

— Niște resurse de hrană, Yoshi, pe care le deținem noi. Asta nu am aflat clar din memoria entității de pe Akara.

— Iar noi, continuă Conrad, am primit informațiile de la departamentele de cercetare exobiologică și am demarat această Operațiune. A fost foarte greu, pentru că a trebuit să fim foarte prudenți.

— Da, cu xarienii trebuie să iei în calcul toate variantele de luptă. Voința crâncenă de a supraviețui îi face aproape invincibili.

Anna vorbea în continuare clar, fără patimă, cu sobrietatea impusă de datele prezentate. Nu urmărea să-i impresioneze, nici măcar să-i convingă.

Pe chip i se ghicea însă tensiunea, o încordare pe care încerca zadarnic să o ascundă.

Și mai era ceva ce nu putea fi ascuns la ea. Cicatricea lungă, ca o tăietură fină de lamă de cuțit. Îi străbătea fața de sus, din dreptul tâmplei, până către marginea urechii, la baza maxilarului. În linia aceasta prelungă, Peter simțea că se ascunde răspunsul căutat.

Un soldat îi întrerupe gândurile. Îi raportează scurt ceva lui Conrad și apoi se retrage.

— Ne reluăm activitatea în cel mult o oră. Acum Alpha-2 este supus contaminării asistate.

Ulfur dă glas mirării tuturor:

— Întotdeauna aveți pregătită o soluție de rezervă, Conrad?

— Nu întotdeauna. De obicei, avem mai multe, dar acum nu am găsit efectiv alte căi. Vă veți relua experimentele pornind de la concluziile pe care deja le-ați dobândit.

— Nu suntem în criză de timp? Se îngrijorează Yoshi.

— Am încercat să optimizăm timpul pe alte segmente. Toate statele lumii sunt în alertă la nivel guvernamental. Transportatoare aeriene militare sunt pregătite să decoleze către orice zonă a planetei. Li s-au și stabilit perimetrele de acțiune. S-au semnat acorduri la nivel internațional.

— Și, în ciuda acestei desfășurări de forțe, nu a transpirat nicio informație către opinia publică?

— Avem semnale clare că jurnaliștii investighează. Ei simt ceva. Credem că pretextul „încălzirii globale accentuate” mai poate ține cel mult o zi, două.

— Trebuie să găsim în timpul acesta un răspuns credibil. Dar, chiar și așa, un eventual vaccin va trebui testat pe subiect uman. Și, mai ales, într-un cadru real. În condițiile izolate și artificiale de laborator, reacțiile ar putea fi inexacte.

— Totul se va petrece, Peter, într-un mediu natural. Sau care, cel puțin, va părea așa.

Conrad acționează butonul unui aparat de pe masa ovală. Sunt brusc proiectați într-un alt spațiu, care arată ca o seră imensă.

— Este o proiecție 5D a Simulatorului.

— 5D? Ce presupune asta? Se miră Anna.

— Universului tridimensional îi sunt amplificați parametrii de fidelitate prin alte două dimensiuni: timpul și conștiința. Așa aveți iluzia perfectă a unui spațiu real.

— Unde se află cu adevărat acest Simulator? Înțeleg că acum suntem în interiorul unui film de prezentare.

— E construit în imediata apropiere a hangarului. Acolo, Peter, vaccinul va putea fi testat în condiții perfect identice cu cele naturale.

Străbătea interiorul Simulatorului, înregistrând coordonatele: un masiv complex de sticlă și oțel ce permitea luminii orbitoare a deșertului să pătrundă. Panourile hexagonale, articulate prin tuburi groase, adăpostesc un sistem ecologic perfect reprodus.

— Panourile au fost realizate în vid, au închidere ermetică, le spune Conrad. Sunt securizate împotriva fisurării sau a coroziunii.

— Și plantele? Toată vegetația asta?

Anna simțea, fără a lăsa să se vadă, bucuria de a putea atinge copaci, iarbă, flori.

— Peste 400 de specii de floră și faună. Aduse din toate colțurile lumii. Fotosinteza este permisă de soarele deșertului.

— Oxigenul? Peter credea că găsisese o vulnerabilitate.

— Aerul este purificat de o algă marină. Iar apa potabilă este produsă de vaporii plantelor. Prin condensare. Activitatea umană se poate desfășura

aici în condiții identice mediului natural.

Peter trăiește o senzație de încântare. Total nejustificată, având în vedere situația în care se aflau. Dar regăsirea vieții, chiar dacă era un simulacru de real, îi oferea o ieșire din universul rece și încordat al laboratorului.

Imaginile se sting brusc, ca o întrerupere nedorită a unui vis frumos. Soldatul reapare și anunță că activitatea în laborator poate fi reluată.

— Astfel, trage Conrad concluziile, subiectul va putea testa aici răspunsul la vaccin. Închis ermetic în acest cadru și monitorizat de noi. Așa eliminăm toate riscurile neprevăzute.

Peter are o nedumerire, simte că Simulatorul ascunde ceva.

— Ce destinație inițială a avut totuși acest spațiu? Înțeleg că a fost proiectat cu mult înainte.

Conrad nu îi ocolește privirea. Este antrenat impecabil pentru a face față situațiilor când trebuie să mimeze adevărul și intenții transparente.

— Am urmărit să experimentăm dacă, în eventualitatea unui cataclism, oamenii ar putea supraviețui în aceste capsule ecologice.

Se îndreaptă toți spre laborator, Anna rămâne însă în urmă. Îl prinde pe Conrad strâns de braț și îl sfredelește cu ochii ei întunecați. Pentru o fracțiune de secundă, prin ei a trecut un fulger auriu, orbitor:

— Sunt două asemenea Simulatoare, nu e așa, Conrad? Pe cel de-al doilea l-ați reconstruit pe Marte. Pentru adevăratul lui scop. Doi astronauți trăiesc deja acolo de șase luni. Asta ați vrut, de fapt, să realizați: prototipul unei colonii spațiale extraterestre.

Conrad știe că nu poate nega. Anna părea să aibă puteri speciale pentru înțelegerea trecutului și a viitorului.

— De ce nu recunoști adevărul, Conrad? Nu crezi că măcar între „noi” putem să fim sinceri? ...

În urma plecării ei, Conrad a rămas gânditor. Conrad – bărbatul cu un trecut ascuns până acum. Conrad – un alt Illur.

Reptile de foc

În laborator, doar mirosul înecăcios amintește scena de coșmar dinainte. Alpha-2 transmite sistematic date despre activitatea lui.

— O luăm de la capăt, decide Peter. Analizăm mai întâi comportamentul Creierului de dinaintea exploziei.

Revăd însemnările, diagramele de monitorizare.

— Aici s-a strecurat eroarea. Practic nu a fost o eroare, nu am prevăzut că virusul va avea o asemenea expansiune. Și, mai ales, nu în timp atât de scurt.

Ulfur proiectează filmul pe care s-au înregistrat disfuncțiile lui Alpha.

— Cred că trebuie reluată derularea alternativă a stărilor accelerate de somn-veghe.

— Da, intervine Peter, dar mărim intervalul la 15 minute. Datele arată că, după șase astfel de cicluri, în care noi îl privăm total de somn și îl facem vulnerabil, începe cea de a doua etapă de activitate a lui.

— Când virusul se dezvoltă galopant! Trebuie să intervenim înainte să se producă asta.

— Cred că la aproximativ patru cicluri simulate, conchide Yoshi, Alpha-2 își va scădea vigilența imunității. Fără să se abandoneze în fața agresorului.

— Apoi vom lăsa Creierul să doarmă, nu îi mai „interzicem” somnul. În visul lui, vom găsi soluția...

Alpha-2 este introdus în aparatul de rezonanță magnetică, iar Yoshi rămâne la pupitrul de monitorizare. Se vor ivi situații în care va fi necesară intervenția lui.

Întinși pe dispozitivele rabatabile, își lipesc de tâmpile senzorii care preiau impulsurile neuronilor lui Alpha-2. Își pun ochelarii transparenți, care vor converti visele creierului artificial în imagini.

Sunt pregătiți să privească prin lentile scena mentală a confruntării cu virusul. Timpul trece, dar ei nu văd decât o ceață albă, densă, lăptoasă, rotindu-se ca un ochi de ciclon.

— Virusul este perfid. Își ascunde prezența, constată Anna.

— Iar Alpha-2 este într-o stare de tensiune și așteptare. Dar nu conștientizează pericolul.

— Acum îi induc somnul, avertizează Yoshi. Doar 15 minute, ca să vizualizați virusul. Fără să-i mai permitem să preia controlul!

La început, nu se văd decât tot valurile de ceață, a căror rotire se domolește însă treptat. E semn că sistemului imunitar i se adoarme vigilența.

— Ceața, șoptește Ulfur. Așa se concepe Alpha-2 pe sine.

Apoi, totul se petrece brusc, într-o succesiune de secvențe derulate în ritm năucitor.

Ceața este sfâșiată de o explozie de flăcări roșii.

— Virusul! Își arată chipul! Exclamă Peter.

— Alpha 1-a simțit și îl materializează sub forma unui oponent. Înțelege că el este pericolul! Anna simte și ea teama pe care i-o induce Creierul.

Ființa de foc crește enorm, într-o reprezentare demonică. O reptilă colosală, împresurată de flăcări violente. Strălucirea lor te orbea.

— E lupta a două minți! A două voințe! Ființa de foc va domina, îi simt puterea crâncenă!

Peter „vede” și „simte” raportul de forțe inegal. Puterea incredibilă a reptilei programate genetic să ucidă, să mistuie în flăcări tot ce-i iese în cale.

— Injectează-i lui Alpha două doze de enzimă K28! Peter aproape că a urlat către Yoshi, pentru că știe că acesta este momentul care nu trebuie scăpat.

— Îi mărim lui Alpha puterea voinței! Aici stă forța virusului: în voința de a distruge! Trebuie să i se răspundă cu o voință egală. Acum, Yoshi, acum! Afluxul brusc de enzimă, primită cu lăcomie de Alpha, ca un drog al dominării, luminează fulgerător sinapsele creierului artificial.

Umbra de ceață devine clară și îmbracă imaginea unei siluete umane masive, ce emană un flux vizibil de energie.

— Luptă, Alpha, luptă! Îl îndeamnă Anna. Găsește răspunsul! Doar tu poți să o faci: arată-ne calea! Derutată parcă o clipă de puterile pe care le simte născute în celălalt, reptila de foc își strânge flăcările pe lângă trup. În așteptare, pare să-și reorganizeze strategia de atac.

Apoi se năpustește necruțător asupra ființei de ceață, sorbindu-i noua energie. Dornică să-i acapareze puterile.

— Fantastic, Yoshi este stupefiat de ceea ce redau monitoarele. Alpha transmite informații în toate limbile pământului.

— Creierul îl atrage în capcana lui... Extraordinar! Jerbele de foc strălucesc acum orbitor, îmbătate trufaș de orgoliul de a înghiți forța acestei cunoașteri.

— Acum, acum a reacționat. Decodifică termenul, Yoshi!

Ulfur a văzut cum flăcările își schimbaseră pentru o fracțiune de secundă culoarea, într-o explozie de un violet intens.

— A reacționat la cuvântul „acid”. Rostit în toate limbile pământului.

— Oprește experimentul! Strigă Peter smulgându-și senzorii de pe tâmpile. Readu-l pe Alpha în stare de veghe, trezește-l. Ține-l așa cât mai mult. Să fie cât mai treaz cu puțință. Avem răspunsul!

Înțeleseseră cu toții care era Calea.

— Virusul xarian se teme de acid, îi explică Peter lui Conrad, pe care îl chemaseră urgent în laborator.

— Asta e soluția, continuă Ulfur să explice cu febrilitate. Celule normale, tratate cu o aciditate moderată, pot genera accelerat structuri macrofage. Se nasc astfel niște mercenari invincibili ai sistemului nostru imunitar.

— Stimulate apoi de enzima K28, li se amplifică voința de a-și anihila dușmanul cu orice preț.

— De aceea virusul s-a temut când a preluat cuvântul „acid”. Ne-a arătat, orbit de lăcomie, care este vulnerabilitatea lui.

Conrad nu stă pe gânduri. Exact de această informație avea nevoie.

— Alcătuiți lista de substanțe necesare. Denumire, concentrații, cantități.

Într-o jumătate de oră, datele sunt transmise către Centrul Internațional de Intervenție. Totul urmează să sosească din cele mai apropiate laboratoare, în condiții de maximă siguranță și urgență.

Formula de preparare a vaccinului este

definitivată cu rigoarea impusă de responsabilitatea acestui act.

Știu că acesta este momentul cel mai important, când pot face dovada că mintea umană știe să domine întunericul. Că are forța inteligenței unei specii care nu-și acceptă moartea.

— De aici, totul cade în sarcina specialiștilor noștri, conchide Conrad. Vor preleva anticorpii generați de Alpha, după administrarea structurilor cu aciditate moderată. Vom face apoi toți ceilalți pași necesari. Măine dimineață aveți primele doze de vaccin.

Afirmațiile lui ar fi trebuit să le stârnească entuziasmul. Dar tăceau toți. Pentru că știau că nu acesta era ultimul pas pentru ei.

— Testarea vaccinului... începe rar Conrad.

Era gândul care îi frământa pe toți.

— Testarea pe subiect uman. Nu ne permitem niciun risc. Putem amâna decizia sau s-o luăm acum.

Peter vorbește fără ezitări, deoarece singura soluție le este evidentă.

— Doar noi știm care e momentul optim pentru administrare. Doar noi putem analiza și descrie reacțiile.

Înțeleseseră că rolul lor nu se oprea aici. Unul dintre ei va trebui să iasă în față.

Cu glasul stins, Anna spune ce era de spus:

— Mai lasă-ne, Conrad, răgazul acestei nopți liniștite... În zori vei avea răspunsul.

Everest

Peter rămăsese în laborator împreună cu Conrad. Au verificat încă și încă o dată calcule, formule, informațiile care trebuiau transmise colegilor din echipele conexe.

În liniștea nopții, făcându-și bilanțul, Yoshi și Ulfur se gândesc la viețile lor, la anii pe care i-au trăit. Pe toate planurile, au fost ani buni, cu proiecte realizate, dar și cu eșecuri. Destinele firești ale unor oameni obișnuiți.

Acum, unul dintre ei trebuie să accepte riscul desprinderii de această lume. Riscul era evident. Dar ei cred că nu e în asta nimic excepțional. Este vorba doar de responsabilitate și eficiență.

Yoshi și Ulfur luaseră deja fiecare decizia pentru ziua ce urma.

Anna s-a întins pe sofaua joasă din mica ei cameră. Lângă ea, o veioză scundă, cu picior de lemn vechi. Asemănătoare cu aceea primită odinioară în dar. „Cu câți ani în urmă?”

Dar ce mai contează anii acum, când timpul se numără pentru ea în ore: luase decizia. Le va comunica în zori colegilor ei hotărârea.

Ușa se deschide încet. Știa că Peter va veni: trebuia să-i cunoască povestea.

Peter se așază lângă ea și Anna îi privește chipul

obosit, apăsător de gândul ce-i încarcă sufletul. Dar pe care îl alesese cu tăria întregii sale ființe.

— Știi, Peter, eu practic alpinismul.

Începuse brusc, fără nicio introducere. Timpul era mult prea prețios acum.

— Pentru mine, alpinismul e mai mult o provocare a minții decât a trupului. Te învață echilibrul, te învață să-ți cunoști limitele. Să ai disciplina echipei.

— Cu munți, eu am avut doar vise, mărturisește Peter. (Dar se încruntă: își amintește ce forță aveau acele scenarii repetate.) Vedeam de fiecare dată niște stânci enorme, înghețate. Cred că așa îmi traduceam mental momentele de tensiune din timpul zilei.

— Cred că visele tale aveau și alt sens. O să înțelegi. Dar ascultă mai departe: eram, în perioada aceea, obsedată de Everest.

— Este un vârf obligatoriu pentru orice palmares serios. E, practic, Absolutul!

— Ai dreptate, dar eu nu vizam palmaresul. Altceva mă chema spre el, ceva ascuns... Ademenitor și poruncitor totodată... Parcă auzeam glasuri care dictau voinței mele.

Anna păstrează o clipă de tăcere, ca să-și ordoneze amintirile.

— Un preot tibetan a studiat calendarul astrologic budist și a ales pentru noi data ascensiunii. Trebuie să fii umil în fața muntelui. Să-i ceri învoirea de a-i tulbura pacea și spiritele. Trec peste

datele tehnice cu echipamentul, taberele, urcușul... Nu sunt relevante. Au existat însă întoarcerea și căderea. Prăbușirea și schimbarea.

— Schimbarea? Lui Peter întâmplarea asta începe să îi reamintească experiențe trăite cândva.

— Preotul budist prevestise că voi avea o revelație, urmată de o schimbare. „Revelația întâlnirii cu muntele”, am gândit eu atunci. Dar, când m-am prăbușit, am avut certitudinea că vorbele lui închideau de fapt premoniția morții mele.

— Ai fost în pericol de moarte, Anna?

— Fără să mă tem însă. Ceva foarte straniu, inexplicabil pentru mine atunci. Eram îngropată în zăpadă, simțeam în gură gustul dulceag al sângelui cald... Dar mă învăluia o lumină clară, strălucitoare, incredibil de frumoasă.

— Lumina! Peter recunoștea amintirea asta.

— Apoi a apărut lângă mine Chipul.

— Chipul? Ai avut halucinații, așa se întâmplă când...

— Chipul m-a îndrumat să mă las purtată de lumină, să nu mă opun. Să mă abandonez unei lumi, în care am intrat sub ocrotirea lui. Parcă o lume a apelor, un abis.

Peter își încordează atenția. Presimte ce urmează.

— În lumea aceea, am auzit glasuri, am ascultat îndemnuri, am aflat frânturi din viața mea viitoare. Când mi-am revenit, am descoperit că mă aflam într-o rezervă de spital. Intubată, înfășurată în bandaje și monitorizată de o aparatură enormă.

— Ai fost salvată la timp.

— Da, mă găsisse o echipă de alpiniști francezi. M-au preluat din bază cu un elicopter sanitar. Apoi am fost supusă mai multor intervenții chirurgicale foarte riscante. Mi-au realizat și o reconstrucție facială: structura osoasă a feței îmi fusese practic zdrobită de colții de gheață. Am primit un chip nou.

— De atunci ai cicatricea...

În lumina difuză din încăpere se vede clar urma palidă a acelei metamorfoze.

— De atunci am cicatricea, dar și amintirile altcuiva. Ca și cum un alt suflet, o altă memorie, viața unei alte ființe ar trăi în mine.

„Ayra, își spune în gând Peter. Are chipul, memoria și sentimentele ei!”

— În mine se află acum amintiri netrăite, bizare. Și o poveste. Povestea cuiva străin. Despre iubire, durere și moarte.

Îi auzea răsufierea accelerată, semn că dădea o luptă cu o lume de gânduri derutante.

— După acea experiență, am început să caut explicații. Am vrut să aflu cine a fost prezența care m-a vegheat și m-a îndrumat. Trebuia să știu cine a fost Chipul.

Peter o mângâie pe frunte, ca să-i alunge urma încruntării.

— Anna, am scris în urmă cu câțiva ani un articol despre acest fenomen. Se pare că, atunci când oamenii se confruntă cu situații-limită, percep

prezența concretă a unei entități salvatoare. Dar nu e nimic real, e doar iluzie.

— Ți-am citit articolul. După asta, am început să te caut.

— Tu să mă cauți pe mine?

Vorbele ei i se păreau de neînțeles.

— Fotografia ta însoțea articolul. O fotografie clară, foarte bine realizată. Ți se distinge fiecare trăsătură. Așa te-am recunoscut.

— M-ai recunoscut? Mă mai întâlnești înainte?

— Da, te întâlнисem și înainte. Tu erai, Peter, Chipul. Tu ai fost, Peter, cel care mi-a fost alături atunci, pe blocul de gheață pe care am zăcut cu trupul frânt.

Acum înțelege tot.

Îi atinge încet cicatricea: semnul acela era granița dintre real și ireal. Semnul a două ființe care i-au intersectat destinul, contopite într-un singur chip. Haruni schimbaseră Legile. Găsiseră calea care îi aducea împreună.

Mai rămăsese puțin până în zori. Dar timpul nu era pentru semeni. Nici pentru planete sau salvarea civilizațiilor.

Era timpul păstrat doar pentru ei doi.

Confruntarea

Peter se strecoară spre laborator, ghidat de

pâlpâirea slabă a luminilor de veghe.

Știe că este urmărit de camerele de supraveghere, dar nimeni nu va interveni. Conrad le lăsase libertatea alegerii, nu avea să se opună niciunei decizii.

Între timp, echipele conexe își făcuseră datoria. Capsulele care declanșau răspunsul imun erau acolo, ordonat așezate și etichetate.

„Sunt forme comprimate ale umanității”, gândește Peter. E conștient că acțiunea acestor doze mici, cu aspect atât de banal, poate face, pentru această civilizație, diferența dintre viață și moarte.

Își stimulează voința și văzul mental. Acum știe că, activându-și forțele extrasenzoriale, poate afla totul. Poate reuși orice. *„Asta ar trebui să învețe pământeni: să folosească puterea mentalului”*, spusese demult Verko.

— Drumul către Simulator! Îi poruncește propriei conștiințe.

Iese din trupul adânc al hangarului, ghidat de harta mentală care indică fără greș direcția. Nimeni nu îi zădărnicește planul. Cu ochii minții, vede cum Conrad, aflat la geamul unei încăperi de la ultimul palier al hangarului, îl urmărește încordat.

Afară, deșertul încă doarme în aerul rece, fără urmă de adiere. Inspiră cu poftă, dar nu-și încetinește pașii.

Profilat pe fundalul unui cer lipsit de lumini, se

înaltă Simulatorul. Are cupola rotundă, ca un imens dom ce poartă în el acea secvență de lume, în care viața este abstrasă oricărui pericol.

„Un prototip al Paradisului”, își spune Peter, în timp ce acționează mecanismele care deschid cele două trape. Ele glisează greu, lent, ca o graniță către un tărâm interzis.

Trece mai întâi prin coridorul de carantină. Dar nu urmează procedurile de activare a filtrelor de purificare. Ar fi fost pierdere de timp, interiorul oricum va fi infestat. Declanșează direct accesul prin fanta transparentă.

Se descălță, pentru că vrea să perceapă energiile pământului. Prin întuneric, deslușește câteva siluete de copaci și se așază, desculț, lângă un trunchi înalt. Își poate permite răgazul unui gând: „Cât de puțin îți trebuie ca să fii fericit!”

Siluetele din jurul lui devin din ce în ce mai limpezi. Începe ziua. Acum vede că aspectul real este doar iluzoriu, deoarece sesizează prezența unei infrastructuri cu un înalt grad de computerizare.

Întunericul amestecat cu lumină dezvăluie obiectul care îi curmă orice alt gând. Criotancul. Etuva de oțel unde, izolate prin straturi de azot, se află mostrele cu virusuri.

Acționează comanda pentru extragerea eprubetelor sigilate și compatibilizarea termică a conținutului lor cu mediul exterior.

Nici nu trebuie să ridice privirea ca să afle că în

camera de observație ajunseseră în grabă Conrad, Yoshi și Ulfur. Anna stă cu fața întoarsă. Nu vrea ca el să-i vadă îngrijorarea.

— Rupe sigiliul probei! Aude glasul lui Conrad, căruia difuzoarele de amplificare îi dau o sonoritate metalică.

În eprubetă este o cantitate infimă de lichid incolor. „Aspectul inocent al morții”, gândește, și lichidul picurat pe încheietură este absorbit instantaneu de țesutul sensibil.

Comandă mental sistemului său imunitar să se dezactiveze. Atlanții îl feriseră de pericol, dar, în acest moment, el trebuie să redevină extrem de vulnerabil, precum fiecare dintre semenii săi.

— Acum trebuie să aștepti, Peter. Nu va dura mult...

O vede pe Anna vorbindu-i, îi vede buzele rostind clar cuvintele și înțelege că se străduiește să pară puternică, să îl susțină cu tăria ei. Așa cum făcuse și altă dată, în lumea apelor adânci.

Apoi, totul se desfășoară foarte repede. Dar diferit față de alte confruntări ale unui corp uman cu un virus. Infestarea este aproape instantanee, dezvoltarea accelerată.

Așteaptă încordat reacțiile.

— Orice s-ar întâmpla, îndreaptă-ți tot timpul privirea spre noi! Îi comandă Conrad.

Simte mai întâi o ușoară amețală. Nu îngrijorătoare. Mai degrabă un soi de euforie. Vede că imaginile pe care le percepe devin tot mai

intense, dar și mai deformate.

— Nu-ți îndepărta privirea! Conrad vrea să-i poată vedea clar reacțiile.

Nimic nu atinge însă cotele de alarmă. Are chiar o nefirească stare de bine.

— Virusul distorsionează mesajele sistemului de apărare a organismului, îi dă Anna înțelesul acestei stări.

Perfid și tăcut, impecabil de inteligent, virusul îi invadează rețeaua neuronală, fără să-l pună în alertă. Simte doar o furnicătură sub lobul urechii drepte. Ca o mică lume în forfotă.

Peter atinge lobul și își dă seama că semnul prezenței străine din corpul lui a apărut. E o mică excrescență, unde pielea devenise solzoasă, precum a reptilelor.

— Inoculează-ți vaccinul! E momentul optim, îl avertizează Ulfur.

Peter caută cu ochii capsula salvatoare lăsată într-una dintre nișele exterioare ale criotancului.

De cum s-a îndreptat spre ea, corpul a început să i se opună cu o voință proprie. Sau ca și cum aerul ar fi devenit o materie densă pe care nu o putea străbate.

— Virusul ți-a identificat intenția, strigă Conrad. Acum trebuie să fii tare. Voința! Activează-ți la maximum voința!

Mișcările parcă nu aparțin corpului său, dar înaintează. Greu, cu capul plecat ca sub rafalele unui vânt puternic.

Atingerea criotancului îl arde, i se pare că e cuprins de flăcări vii, pregătite să-l mistuie.

— E Okdar, își apără neamul. Nu-l lăsa să te domine!

Peter strânge în pumn capsula, dar degetele i se chircesc și atunci își pierde comanda asupra corpului, prăbușindu-se. Cilindrul de sticlă se rostogolește în iarbă.

Îi vede pe ceilalți cu palmele lipite de geam cum strigă ceva ce nu mai aude. Difuzoarele sunt la amplitudine maximă, dar el mai vede doar învolburările de flăcări care îl pârjolesc.

„Biruiet-l pe Okdar!” își comandă voinței.

Dominat, gata să piardă lupta, invocă, aproape inconștient, ajutorul celor ce îi pot transmite puteri.

Când e pe pragul de a-și pierde luciditatea, vede fața întunecată a șamanului. E înconjurat de trupuri arămii, lucitoare, prinse într-un dans dezlănțuit, în ritmul frenetic al tobelor. Vede ochii negri-violet ai Annei privindu-l necruțător, chipul lui Conrad – încrâncenat și ferm.

„Pentru Misiunea ta, vei comunica mental cu alți Illuri”, aude, într-o străfulgerare, cuvintele lui Verko și înțelege că, în confruntarea de acum, este ajutat de gândurile, forța și voința lor. Ei îi sporesc puterile!

Și simte născându-i-se acut dorința de a lupta. Biruința îi apare ca unic țel, și-o dorește cu orice preț.

Nu se poate ridica nici măcar în genunchi. Dar se târâie anevoie, agățându-se de tufișuri de iarbă, scrijelind pământul cu unghiile. Până ce atinge, cu vârful degetelor, ovoidul rece al capsulei de sticlă. Cu un efort suprem de voință, rupe cu dinții manșonul acului fin, pe care și-l înfige îndărătul urechii drepte.

Treptat, răspunsul organismului său începe să transmită mesaje din ce în ce mai clare și percepțiile dezorganizate își recâștigă coerența. Forța de răspuns imunitar a vaccinului este certă, rapidă, ireversibilă.

După câteva ore, patru soldați în costume de protecție îl poartă, inert, către zona de decontaminare. Proceduri medicale standard, de verificare a funcțiilor vitale, constată absența reacțiilor adverse sau a efectelor secundare pe termen scurt.

Conrad, ca eliberat de o mare povară, trasează comenzi către echipajele transportatoarelor aeriene.

Apoi liniștea. Liniștea totală care îl cuprinde. Și somnul adânc.

Darul

Trezirea a însemnat echilibrul deplin al gândurilor, absența oricărei frământări.

Bolta înaltă se arcuiește sprijinindu-se pe coloane cunoscute. Așa cum cunoscute îi sunt și chipurile care îl înconjoară.

Înțelege că aceasta este adevărata lui stare, că orice ar fi trăit înainte a fost doar o succesiune de experiențe de trecere.

Zâmbește liniștit și regăsește aceeași bucurie a revederii în ochii Lor.

— Dar Pământul?

— Își duce mai departe timpul, răspunde Verko. Vor mai trece milenii până ce un pericol asemenea se va ivi pentru el.

Se ridică din incinta rece a nacelei și pune întrebarea care este, în fapt, miezul unei dorințe:

— M-am întors pentru totdeauna?

— Pe Pământ a rămas dublul tău uman. În acea dimensiune, destinul lui e unul firesc între semenii săi. Dar tu, Auk, ai devenit acum unul dintre Marii Inițiați.

— Ei sunt ambasadorii stelari, diplomați ai civilizațiilor.

— Și planeta Xara?

— Nu are voie să moară. Însă asta este o altă filă din Cartea Lumilor.

Totuși, ceva s-a schimbat pe chipul lor. Ca o lumină izvorâtă din bucuria dobândirii unui dar mult așteptat.

Auk se gândește la aceea care îi aducea și lui în suflet aceeași lumină.

— Urmează-ne, îl îndeamnă Lara.

Într-o Nekra alăturată, Anna-Ayra doarme. În jurul ei se rotesc fâșii lungi de ape limpezi, ce o protejează ca un cocon. E vegheată de șase Mahra care, cu ochii închiși, rostesc incantații, intonându-le psalmodic.

— Ea aduce lumii noastre împlinirea unei dorințe, șoptește Khali.

Auk o privește. E cufundată într-un somn adânc, are trăsăturile destinse. Cicatricea dispăruse, lăsându-i chipul limpede, neatins de urma suferinței.

— Ayra aduce lumii noastre un dar unic, repetă Lara.

Și Auk înțelege. Înconjurată de Mahrele-ursitoare, Ayra adusese, în acest adânc de ape, darul cel mai de preț. Copilul.

Atât de mult dorit de lumea lor. Așteptat de atâtea milenii.